

1972 மார்ச் 14]

(6) அரசினர் சட்ட முன்வடிவு.

தமிழ்நாடு 1972-ம் ஆண்டு பந்தய வரி (திருத்த) சட்டமுன்வடிவு.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவரவர்களே, தமிழ்நாடு 1972-ம் ஆண்டு பந்தய வரி (திருத்த) சட்ட முன்வடிவை அறிமுகம் செய்ய அனுமதி கோருகிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவரவர்களே, தமிழ்நாடு 1972-ம் ஆண்டு பந்தய வரி (திருத்த) சட்ட முன்வடிவை அறிமுகம் செய்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இந்த மசோதா அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

(7) 1972-73-ம் ஆண்டுக்கான நிதிக் கோரிக்கைகள் மீது வாக்கெடுப்பு.

(அ) நிதிக் கோரிக்கை எண் 20—தொழில்கள்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்:—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 20—தொழில்கள்* என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 3,90,87,600-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்படவேண்டும்”.

THIRU K. S. KOTHANDARAMIAH: Sir, I move--

‘That the allotment of Rs. 3,90,87,600 made under Demand No. 20—Industries, be reduced by Rs. 100’.

DR. H. V. HANDE: Sir, I move the following cut motion to discuss about the present industrial stagnation in the State—

‘That the allotment of Rs. 3,90,87,600 made under Demand No. 20—Industries, be reduced by Rs. 100’.

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI: Sir, I move the following cut motion to discuss the steps taken by the Government to open the closed textile mills at Coimbatore—

‘That the allotment of Rs. 3,90,87,600 made under Demand No. 20—Industries, be reduced by Rs. 100’.

327-490-ம் பக்கங்களில் இரண்டாவது, மூன்றாவது, நான்காவது, ஐந்தாவது இணைப்புகளாக அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

[1972 மார்ச் 14]

திரு. என். மருதாசலம் : தலைவர் அவர்களே, தேயிலைத் தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்குவதன் அவசியம் பற்றி விவாதிக்க—

“நிதிக் கோரிக்கை எண். 20—தொழில்கள் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப் படுகின்ற ரூ. 3,90,87,600-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

(ஆ) நிதிக் கோரிக்கை எண் 40—தொழில் வளர்ச்சிக்கான மூலதனச் செலவு.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன் :—

“நிதிக் கோரிக்கை எண். 40—தொழில் வளர்ச்சிக்கான மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 15,02,78,700க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்படவேண்டும்”.

THIRU J. JAMES : Sir, I move the following cut motion to discuss about a clear-cut industrial policy resolution to be moved in the House with a view to avoid any confusion in the field of Industrial Development—

‘That the allotment of Rs. 15,02,78,700 made under Demand No. 40—Capital Outlay on Industrial Development, be reduced by Rs. 100’.

(இ) நிதிக் கோரிக்கை எண் 10—நீதி நிர்வாகம்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன் :—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 10—நீதி நிர்வாகம் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 3,07,45,100-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்”.

DR. H. V. HANDE : Sir, I move the following cut motion to discuss policy—

‘That the allotment of Rs. 3,07,45,100 made under Demand No. 10—Administration of Justice, be reduced by Rs. 100.’

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : தலைவரவர்களே, நீதி நிர்வாகம் சுதந்திரமாக செயல்பட வேண்டியதன் அவசியம் பற்றி விவாதிக்க—

“நிதிக் கோரிக்கை எண். 10—நீதி நிர்வாகம் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 3,07,45,100-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

1972 மார்ச் 14]

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : தலைவரவர்களே, முன்சீப் கோர்ட்டு, சப்-கோர்ட்டு எல்லைகள், புதிதாக அமைப்பது பற்றி ஒரு ஆண்டுக்கு முன் அமைக்கப்பட்ட வரதராசன் கமிட்டி பரிந்துரைகளை மூன்று மாதத்திற்குள் வெளியிட வேண்டும் என்பதைப்பற்றி விவாதிக்க—

“நிதிக் கோரிக்கை எண். 10—நீதி தீர்வாகம் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 3,07,45,100-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

(ஈ) நிதிக் கோரிக்கை எண் 11—சிறைச்சாலைகள்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன் :—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 11—சிறைச்சாலைகள் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 2,60,82,700-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்”.

Dr. H. V. HANDE : Sir, I move the following cut motion to discuss policy—

‘That the allotment of Rs. 2,60,82,700 made under Demand No. 11—Jails, be reduced by Rs. 100’.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : தலைவரவர்களே, மாணவர், விவசாயிகள், தொழிலாளர் இயக்கங்களில் கைது செய்யப்படுபவர்களை அரசியல் கைதிகளாக நடத்த வேண்டிய அவசியம் பற்றி விவாதிக்க—

“நிதிக் கோரிக்கை எண். 11—சிறைச்சாலைகள் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 2,60,82,700-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : தலைவரவர்களே, சிறைத் தண்டனையை அனுபவித்து விட்டு வெளிவந்தவர்களின் வாழ்க்கைக்கு வழி செய்யும் திட்டத்தை விஸ்தரிக்க வேண்டிய அவசியம் பற்றி விவாதிக்க—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 11—சிறைச்சாலைகள் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 2,60,80,700-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மானியக் கோரிக்கைகளும், வெட்டுத் தீர்மானங்களும் பேரவை முன் விவாதத்திற்கு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

[1972 மார்ச் 14]

திரு. எம். சுரேந்திரன் : சபாநாயகரவர்களே, இந்தச் சபையின் முன்னால் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற மானியக் கோரிக்கைகளின் மீது பேசுவதற்கு முதலிலேயே வாய்ப்பு தந்தமைக்காக சபாநாயகரவர்களுக்கு முதலிலே நன்றி கூறுகிறேன். தொழில்கள் சம்பந்தமாக நம்முடைய மாநிலத்திலே தொழில்கள் பரவலாக, விரிவாக வளர வேண்டுமென்பதிலே அவ்வளவு பேரும் அக்கறை கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் தொழில்களை ஆரம்பிக்கும் பொழுது இப்பொழுது இருக்கின்ற தேவைகளை கருத்தில் கொண்டு தொழில்களைத் துவக்கினால் நல்லது என்ற ஒரு பணிவான கருத்தை இந்தச் சபையின் முன்னால் வைக்க விரும்புகிறேன். தொழில்கள் நிறைய இருக்கின்றன, எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருக்கின்றன என்பதைவிட ஒரு தொழில் ஆரம்பித்தால் இன்றைய தேவை, வேலையில்லாதவர்களை எவ்வளவு தூரத்திற்கு வேலைபுள்ளவர்களாக ஆக்குவதற்கு அது பயன்படும் என்பதை முதலிலே யோசிக்க வேண்டுமென்று நான் கூற விரும்புகிறேன்.

இரண்டாவதாக, ஒரு தொழிலை ஆரம்பித்தால் அந்தத் தொழிலின் மூலம் உண்டாகும் உற்பத்தி இந்த மாநிலத்திலே இருக்கும் மக்களுக்கு எவ்வளவு பயன்படக்கூடியதாக இருக்கிறது என்பதை இரண்டாவதாக ஆலோசனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மூன்றாவதாக, ஒரு தொழிலை ஆரம்பிக்கும்போது ஏற்கனவே இருக்கின்ற தொழில்கள் குவிந்திருக்கின்ற இடத்திலே ஆரம்பிக்காமல் பரவலாகத் தொழில்கள் அமைய வேண்டும், கிராமங்களிலேயும், பிற்பட்ட இடங்களிலேயும் தொழில்கள் அமைய வேண்டுமென்ற முறையிலே தொழில்களை ஆரம்பிப்பது நல்லது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தொழில்களை ஆரம்பிக்கும்பொழுது அந்தத் தொழிலிலே மூலதனம் போட யார் யார் முன்வருகிறார்களோ அந்த மூலதனம் போடுகிறவர்களெல்லாம் ஒரே குறிக்கோளைக் கொண்டவர்கள் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது என்பதை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். மூலதனக்காரர்கள் அவ்வளவுபேரும் லாபத்தை குறிக்கோளாகக் கொண்டதான் ஆரம்பிக்கிறார்களே தவிர ஏதோ நாட்டின் நலன்களுக்காகவும், தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பிற்காகவும் என்பதெல்லாம் இரண்டாவது மூன்றாவதாக, தங்கள் நலன்களை மறைத்துக்கொள்ளப் பேசப்படும் விதமே தவிர உண்மையல்ல. ஆகவே, மூலதனம் போடுபவர்களுக்கு வேறு என்னென்ன வசதிகளைச் செய்துதர வேண்டுமோ அதை இந்த அரசு செய்து தருவதிலே ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் இன்றைய நிலையிலே இருக்கும் தொழில்களை தேசியமயமாக்க வேண்டும், அதுதான் சரி என்று எண்ணுகின்ற காலகட்டத்தில் வாழும் நாம் அரசாங்கத்தின் பணத்தை அளித்து அதன் நிர்வாகத்தை முதலாளிகளிடத்திலே வழங்கி

[1972 மார்ச் 14]

[திரு. எம். சுரேந்திரன்]

நிங்கள் தொழிலை நடத்துங்கள் என்று சொல்வது அவர்கள் லாபத்தை அதிகப் படுத்த மக்களின் பணம் பயன்படுகிறது என்பதுதானே தவிர வேறு வழியில் அமையும் என்பதாகத் தெரியவில்லை.

குறிப்பாக, இங்கே கேள்வி நேரத்தின்போது மெட்ரில் இருக்கும் மெட்ரூஸ் அலுமினியம் தொழிற்சாலைக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் இந்த அரசு கடன் வழங்கி இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். ஒரு கோடி ரூபாய் கடன் வழங்கி இருப்பது மட்டுமல்ல; மின்சாரத்திற்கான கட்டணத்தையும் மிகக் குறைவான அளவிலே வழங்கி அதிலே ஏற்படுகின்ற நஷ்டத்தையும் அரசாங்கம் சுடுகட்டும் முறையில் அந்தத் தொழிற்சாலைக்கு உதவுகின்றார்கள். இப்படி உதவி பெறுகின்ற அந்தத் தொழிற்சாலை நிர்வாகம் நம்முடைய அரசாங்கத்தின் போறுப்பில் இருக்கும் நிர்வாகம் அல்ல. தனிப்பட்டவர்கள் நிர்வாகத்தில் அந்தத் தொழிற்சாலை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் தொழிற்சாலையில் போடப்பட்டிருக்கும் மூலதனத்தின் அளவைப் பார்த்தால் குறைந்தது ஐயாயிரம் தொழிலாளர்களாவது வேலை செய்வார்கள், அப்படி இருந்தால்தான் பயனுள்ளதாக இருக்கும், உபயோகமுள்ளதாக இருக்கும், நல்லமுறையில் இருக்கும். ஆனால் அங்கிருக்கும் கணக்கைப் பார்த்தால் நூற்றுச் சில்லரை தொழிலாளர்கள்தான் நிரந்தரமாக வேலை பார்ப்பதாகக் கணக்கு காட்டியிருக்கிறார்கள். பலகோடி ரூபாய் மூலதனம் போட்டு, அரசாங்கப் பணத்தையும் போட்டு, மின்சாரக் கட்டணத்தையும் குறைத்துக் கொடுத்து இவ்வளவும் செய்த பிறகு தொழிலாளர்களிடையே வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குகின்ற அளவுக்கு நிலைமை இருக்கிறதா என்றால் இல்லை.

அந்தத் தொழிற்சாலைக்கு அரசாங்கத்தின் உதவி அதிகமாக இருக்கிறது என்ற காரணத்தால் அந்த நிர்வாகமானது தொழிலாளர்களுடைய மிக அத்தியாவசியமான தேவைகளைக்கூட நிறைவேற்றுவதற்கு முன்வராமல், சாதாரண கிளர்ச்சிகளைச் செய்தால்கூட, அதைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ளாமல் அரசாங்கத்தின் உதவி இருக்கிறது என்ற முறையில் அவர்களுடைய நடவடிக்கைகள் இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை இந்த நேரத்தில் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சமீபத்தில் பஞ்சாலைத் தொழிலில் வேலை நிறுத்தம் நடந்தது. அது சம்பந்தமாக விவாதம் நடந்தபோது முதலமைச்சர் அவர்கள் கூட இந்தத் தொழிலைத் தேசியமயமாக்கிவிடுவேன் என்று கூறினார்கள். அந்தத் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்கிற லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய குறைகளை நியாயமாக நிர்வாகத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லியும் கேட்காத காரணத்தால் முதலமைச்சர் அவர்கள் அந்த வார்த்தையை உபயோகப்படுத்தினார்கள்.

[திரு. எம். சுரேந்திரன்]

[1972 மார்ச் 14]

இன்றைக்கு பஞ்சாலைத் தொழில் வளர்ச்சி பெற்ற நம் நாட்டில் தொழில் வளரும் ஒரு கட்டத்தில் முதலாளிகள் இதில் கவனம் செலுத்த மாட்டார்கள். ஏனெனில் இலாபவிகிதம் குறையக் குறைய அந்தத் தொழிலை நடத்துவதிலே முதலாளிகளின் அக்கறை போய் விடுகிறது. வேறு தொழிலிலே மூலதனம் செல்கிறது. அரசாங்கத்தின் உதவியைப் பெற்று லாபம் மேலும் சம்பாதிக்க முயற்சிக்கிறார்கள். அதனால் இப்படிப்பட்ட தொழில்களை தேசியமயமாக்குவதுதான் சரியானது. இதேபோல கனரகத் தொழில்களையும் தேசியமயமாக்க வேண்டும். இந்தர ரகத்திலேதான் மதராஸ் அலுமினியம் தொழிற்சாலை வருகிறது. இதையும் தேசியமயமாக்க வேண்டும். சாதாரண மக்கள் வரிப்பணத்தில் இருந்து பெறுகின்ற வருமானத்திலிருந்து பணத்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்கள் லாபம் அடைய வழிவகுப்பது சரியானது அல்ல. இது அவர்கள் சுரண்டுவதற்கு வாய்ப்பளித்து எக்ஸ்ப்ளாய்டேஷனுக்கு உதவி செய்கிறோம் என்று பொருளே தவிர வேறு அல்ல.

(திரு. எஸ். முருகையன் தலைமை)

இந்த அரசாங்கம் இப்போது பல தொழில்களை கூட்டு முயற்சியில் நடத்துவது என்று முடிவு எடுத்துக்கொண்டு அந்தத் தொழில்களுக்கெல்லாம் தன்னுடைய பங்கையும் கொடுத்து தொழில்கள் வளர வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை தொழிலமைச்சர் அவர்களும், அமைச்சரவையும் கொண்டு காரியங்களைச் செய்து வருகிறது. இது இந்தக் கால கட்டத்திற்குப் பொருத்தமா என்றால் பொருத்தாது என்றுதான் கூறுவேன். இன்று தொழில்களைத் தேசியமயமாக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகின்ற காலகட்டத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கின்ற நிலையில் முதலாளிகளோடு அரசாங்கமும் சேர்ந்து கொண்டு தொழில்களை நடத்த ஏற்பாடு செய்வது பொருத்தமாக இல்லை; அது சோஷலிசத்திற்குப் பொருத்திய வாதமல்ல. இந்தப் பிரச்சினையைச் சரியாகக் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் அதனுடைய விளைவு என்ன ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும்.

தேசியமயமாக்கப்பட்ட தொழிற்சாலைகளில் உள்ள தொழிலாளர்கள் நலன்கள், தேவைகள் முழுமையாக நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு அந்தத் தொழிலாளர்களைப் பார்த்து தனிப்பட்டவர்களுடைய தொழிற்சாலைகளில் இருக்கும் தொழிலாளர்கள் எங்களுக்கும் அதுபோன்ற தேவைகளை நிறைவேற்றித்தான் வேண்டுமென்று தொழிலாளர்கள் கிளர்ச்சி செய்து அதன் மூலம் அரசாங்கத்திடத்தில் அந்தத் தொழிற்சாலையை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று முதலாளிகள் சொல்லுகின்ற நிலை உருவாகி அவைகளை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ள முன் வரவேண்டும். தேசியமயமாக்கப்பட்ட தொழிற்சாலைகளில்

1972 மார்ச் 14]

[திரு. எம். சுரேந்திரன்]

லாபம் வந்தால் சமுதாயத்திற்குப் பயன்படுகிறது; லாபம் வராவிட்டால் வேலை செய்கிற தொழிலாளர் நலன்கள், சுபிட்சமாக, சந்தோஷமாக வாழ்கின்ற நிலைமை இருக்கிறது. ஆகவே, எல்லாத் தொழில்களையும் தேசியமயமாக்க வேண்டுமென்ற காலக்கட்டத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கின்ற நிலையில் இம்மாதிரி கூட்டுத் தொழில் முயற்சியைக் கைவிடுவது நல்லது, அது பற்றிப் பரிசீலனை செய்வது வருங்காலத்திற்கு நல்லது என்று கூற விரும்புகிறேன்.

மால்கோ தொழிற்சாலையில் சமீப காலமாக சில நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன. அதிலே பணியாற்றுகின்ற தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய கோரிக்கைகளை வைத்தால் நிர்வாகம் அதை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. தொழிற் சங்கத்தோடு பேசக்கூட அவர்கள் தயாராக இல்லையென்று கூறுகிறார்கள். பதிவு செய்யப்பட்ட தொழிற்சங்கத்தை எந்த நிர்வாகமாவது ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றால் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் கூடக் கூறியிருக்கிறார்கள். அங்கு அந்த நிர்வாகம் அதை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. அங்குள்ள தொழிலாளர் சங்கத்திற்கு முரசுதவேல் என்பரை காரியதரிசியாக தேர்ந்தெடுத்த பிறகு காரியதரிசியாக அவரை நியமிக்கக்கூடாது என்று கூறி அந்தக் காரியதரிசியை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்று பிரேரணை பண்ணிய சேஷாத்திரி என்ற தொழிலாளியை சல்பெண்ட் செய்து மீண்டும் அவரைக் கூப்பிட்டு மிரட்டி 'இங்கே இருந்து கருணாநிதி அவர்களுக்கு ஃபோன் செய்து கண்ணை மூடிக் கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டு அதற்குப் பின்னால் அங்கிருந்து போலீசாரை வரவழைத்து நடவடிக்கை எடுப்பேன். பத்தாயிரம் ரூபாய் நோட்டை கொடுத்து என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யச் சொல்லுவேன்' என்று பகிரங்கமாகக் கூறினார். இதைப் பற்றி நான் மாவட்ட கலெக்டரிடத்திலும், ஆர். டி. ஓ. விடத்திலும் கூறினேன். ஒரு நிர்வாகம் தொழிலாளர் நலனுக்கு விரோதமாக, கோரிக்கைக்கு விரோதமாக, அரசாங்கத்தையும், அரசாங்கத்தின் நடைமுறையையும் கேவலப்படுத்தும் முறையில் பேசியும் நடந்தும் வருவதற்கு நாமே உடந்தை யாக இருக்கிறோம் என்ற முறையில் நம்முடைய பணம் பயன்படுகிறது என்று கூறிக் கொள்ளுகிறேன். இந்தப் பிரச்சினைகளைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு தொழிலில் இருக்கும் தன்மைகளை மாற்றியமைக்க வழி காணவேண்டும்.

தொழிற்சாலைகளுக்கு நாம் எதற்காக நிலங்களை அளிக்கிறோம் என்பதைப் பற்றி வரையறுக்கப்பட்ட விதிகள் இருக்கின்றன. அந்த விதிகளின்படி அவர்கள் அதைப் பயன்படுத்துகிறார்களா என்றால் இல்லை. மேட்டூர் அலுமினியம் தொழிற்சாலை 600 ஏக்கர் நிலத்தை தன்னுடைய கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதிலே 390 ஏக்கர் நிலம் ஆக்கிரமிப்பு செய்யப்பட்ட நிலம் என்று சமீபத்தில் ஒரு கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கும் போது அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அப்படி ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட

[திரு. எம். சுரேந்திரன்]

[1972 மார்ச் 16]

நிலத்தில் ஏற்கனவே நிலம் இல்லாத விவசாயிகள் விவசாயம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்தத் தொழிற்சாலை நிர்வாகம் அந்த நிலத்திலே விவசாயம் செய்கிறது, மாடுகளை வளர்க்கிறார்கள், மரம், செடி, தென்னை ஆகியவற்றை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர தொழிலுக்கோ, தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பது போன்ற காரியங்களுக்கோ பயன்படுத்தவில்லை. ஆகவே, அரசாங்கம் இம்மாதிரி தொழிற்சாலை நிர்வாகம் ஆக்கிரமித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற நிலங்களில் இருந்து அவர்களை வெளியேற்ற வேண்டும். அவ்வாறு வெளியேற்றுவதற்கோ அல்லது அதற்காக அவர்களுக்கு தண்டனை அளிப்பதற்கோ அதிகாரிகள் யாரும் முன்வருவது இல்லை. சாதாரண தொழிலாளி எங்காவது ஒரு சிறு அளவு நிலத்தை ஆக்கிரமித்து ஒரு குடிசை போட்டுக் கொண்டால் உடனே விரட்டி அடிக்கிறார்கள்; கோர்ட்டில் கொண்டு போய் நிறுத்தி தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள். இதுமாதிரி பல இடங்களில் அதிகாரிகள் இந்த தொழிற்சாலை நிர்வாகத்திற்குப் பயந்து போகிற நிலைமை இருக்கிறது. இம்மாதிரி பயந்து கொண்டிருக்கும் நிலையை மாற்றவும், அவர்களுக்குப் பலவித உதவிகளை நடவடிக்கையில் கொடுப்பதை நிறுத்தவும், மாற்றியமைக்கவும் வருங்காலத்தில் இந்த அரசாங்கம் உறுதியாக நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதே நேரத்தில் அலுமினியம் தொழிற்சாலையை, பல கோடி ரூபாய் போட்டு நடத்தக்கூடிய அந்தத் தொழிற்சாலையை தேசியமயமாக்கவேண்டுமென்று இந்த அரசு மத்திய அரசுக்குக் கூறவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: தலைவர் அவர்களே, 1972-73-ம் ஆண்டு தொழில் மானியக் கோரிக்கை மீது எனது கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தமிழகத்தில் கைத்தறித் தொழிலானது மிக்க தொன்மைவாய்ந்ததும், பெரிய குடிசைத் தொழிலுமாகும். சுமார் 5½ லட்சம் தறிகளை நம்பி 20 லட்சம் நெசவாளர் பெருங்குடி மக்கள் இன்று தமிழ்நாட்டில் வாழ்கிறார்கள். இது தமிழகத்தில் கிட்டத்தட்ட பதினாறில் ஒரு பங்காகும். ஆக, இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய மக்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்க்கிறபோது பொருளாதார ரீதியில் இது ஒரு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தொழில் என்பது புலனாகும். எனது தொகுதியாகிய ராசிபுரத்தில் கூட சுமார் 30,000 மக்கள் கிட்டத்தட்ட அங்குள்ள மக்கள் தொகையில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் நெசவாளர் பெருங்குடி மக்கள். அவர்கள் தொழிலானது தமிழ்நாட்டில் அடிக்கடி செத்துச் செத்துப் பிழைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆண்டு ஒன்றுக்கு சுமார் 48 கோடி ரூபாய் பெறுமானமுள்ள துணியை இந்தக் கைத்தறி நெசவாளர்கள் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். அவர்களது தொழிலுக்கு வேண்டிய

1972 மார்ச் 14]

[டாக்டர் இரா. நைனாமலை]

மூலப்பொருள்களும், நிதிவசதிகளும் சிக்கலாக இருக்கிற காரணத்தினால், பஞ்சாலைத் தொழிலோடு அவர்கள் போட்டியிட வேண்டியிருப்பதாலும் அவர்கள் இக்கட்டான நிலைகளுக்கு ஆளாகிறார்கள். இந்த நிலையில் நமது அரசு அந்தத் தொழிலை மிக மிக அனுதாபத்தோடு அணுகி அதற்கு வேறு எந்தத் தொழிலுக்கும் கிடைக்காத அளவிற்கு என்னென்ன வகையில் அந்தத் தொழிலுக்கு உதவி செய்ய முடியுமோ, என்னென்ன வகைகளில் அந்தத் தொழிலைக் காப்பாற்ற முடியுமோ, அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிற மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்காக என்னென்ன வகைகளில் முயற்சிகளை மேற்கொள்ள முடியுமோ அத்தனை வழிகளிலும் நமது அரசு திட்டங்கள் பலவற்றைத் தீட்டி அவற்றைச் செயலாக்கிக் கொண்டிருப்பதால் இன்று நெசவாளர் பெருங்குடி மக்கள் ஓரளவிற்கு நிம்மதியாக வாழ்கிறார்கள் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. ஆகவே, இந்த தமிழ்நாடு அரசுக்கு இந்த நெசவாளர் பெருங்குடி மக்கள் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். 67-68-ம் ஆண்டு இந்தத் தொழிலுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட மூலதனம் ரூ. 1.18 கோடியாக இருந்தது. இப்போது 72-72-ம் ஆண்டுக்கு அது ரூ. 2.34 கோடியாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இதற்காக ரூ. 10.60 கோடி ஒதுக்க அரசு திட்டமிட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்க ஒன்றாகும். நடப்பாண்டில் திட்ட நிதி ஒதுக்கீட்டில் சோத பல நிதி உதவிகளையும் நமது அரசு கடன் கொடுப்பதன் மூலமாகவும், ஷேர் காப்பிடலை உயர்த்துவதன் மூலமாகவும் அவர்களுக்கு ரூ. 136 கோடி வழங்குவதற்கு திட்டமிட்டிருக்கிறது. பல்வேறு கைத்தறி வளர்ச்சித் திட்டங்களை நமது அரசு மேற்கொண்டு அவைகளைச் செயல்படுத்தி வருகிறது. ஆண்டுதோறும் புதிய உறுப்பினர்களைச் சேர்ப்பதும், புதிய சொஸைட்டிகளை உருவாக்குவதும், சரியாக செயல்பட முடியாத, நிதி வசதி இல்லாத சொஸைட்டிகளை மாற்றியமைப்பதுமான பல திட்டங்களில் நமது அரசு கவனம் செலுத்திவருகிறது.

கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு நடைமுறை மூலத்தனச் செலவிற்காக ரிசர்வ் வங்கியில் இருந்து அதன் வட்டி விசைத்தில் $1\frac{1}{2}$ சத விசைம் குறைவான வட்டியில் அவர்களுக்கு கடன் கொடுப்பதற்காக ஏற்பாடு செய்வதோடு கூட்டுறவு வங்கிகளில் அத்தகைய கடன்கள் வழங்குவதற்கு 3 சத விசைம் உதவித் தொகையும் வழங்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. ரிசர்வ் வங்கிக் கடனுக்கு 10 சத விசைம் ஈடு கட்ட இயலாத சங்கங்களுக்கு உதவுவதற்காக அப்படிப்பட்ட தொடக்கக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு பங்கு மூலத்தனத்தி லிருந்து முதலீடு செய்வதன் மூலம் அரசாங்க நிதிவாயில்களை வலுப்படுத்தி உள்ளது. தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் 26 தலைப்புகளின்கீழ் நெசவாளர்களுக்கு நல்லபல திட்டங்களைத் தீட்டி அவர்களுக்கு உதவியளிக்கிற வகையில் இந்த அரசு செயல்பட்டு வருகிறது. இவைகளை எல்லாம் பார்க்கிறபோது

தமிழ்நாட்டில் இருக்கக்கூடிய நெசவாளர் பெருங்குடி மக்கள் ஓரளவிற்கு நிம்மதியோடு இருக்கிறார்கள். என்றாலும், இந்த உதவிகளெல்லாம் பெருமளவிற்கு கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் வாயிலாகக் கொடுக்கப்படுகிற காரணத்தினால் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு வெளியே இருக்கக் கூடிய கைத்தறி நெசவாளர்கள், மாஸ்டர் வீவர்களை நம்பியிருக்கும் கைத்தறி நெசவாளர்கள் இதன் பலன்களை அனுபவிப்பது இல்லை. மாஸ்டர் வீவர்களிடமிருந்து அவர்களுக்கு, தற்போது கூட கட்டு ஒன்றுக்கு 15 ரூபாயிலிருந்து ரூ. 20 என்றளவிற்கு உயர்ந்து விடுகிறது. அவர்கள் நேரடியாக மில்லுக்குச் சென்று கொள்முதல் செய்ய முடிவதில்லை. அவர்கள் கைக்கு தூல் வந்து சேருவதற்குள்ளாக இரண்டு மூன்று கைகள் மாறி மாறி கமிஷன் ஏஜென்ட் மூலம் வருவதால் விடை, மார்க்கட்டில் கட்டுப்படுத்த முடியாத ஒரு நிலை இருக்கிறது. அப்படி உயர்ந்த விலையில் தூல் வாங்கி அவர்கள் தறியாளர்களுக்குக் கொடுக்கும்போது தொழிலாளர்களுக்கு போதிய ஊதியம் அவர்களால் கொடுக்கமுடியவில்லை. ஆகவே பல நெசவாளர் குடும்பங்கள், இந்த மாஸ்டர் வீவர்களை நம்பியிருப்பவர்கள் குறைந்த கூலிக்கு வேலை செய்யக்கூடிய ஒரு நிர்பந்தம் ஏற்படுகிறது. சில சமயங்களில் தூல் இல்லாததால் வேலையில்லாமல் போகிற ஒரு சூழ்நிலையும் ஏற்படுகிறது. ஆகவே கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு எப்படி அரசு தூல் கொள்முதல் செய்து கொடுக்கிறதோ அதேமாதிரி மாவட்ட அளவில் ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தி அதில் இந்த மாஸ்டர் வீவர்களுக்கும் தூல் கொடுப்பதற்கு வழிவகை செய்ய இந்த அரசு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தக் கைத்தறித் தொழிலானது அரசின் இத்தனை ஆதரவோடு செயல்பட்டாலும் கூட மில்களோடு போட்டிபோட்டு வளர முடியவில்லை. எனவே இப்படிப்பட்ட பரிகாரங்கள் எல்லாம் ஒரு இடைக்கால நிவாரணமாக அமையுமே தவிர நிரந்தரமான பரிகாரமாக ஆக முடியாது. ஆகவே அரசு ஒரு பதினைந்து அல்லது இருபது ஆண்டு என்று ஒரு காலவரையறை ஏற்படுத்தி அந்த காலவரையறைக்குள் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய இருபது லட்சம் மக்களில் குறைந்தபட்சம் பதினைந்து லட்சம் மக்களையாவது வேறு தொழிலுக்கு மாற்றவேண்டும். இவர்களுக்கு வேறு மாற்றுத்தொழில் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மீதியிருக்கக்கூடிய 5 லட்சம் பேரும் அவர்களுடைய தொழிற்சாலைகளை விஞ்ஞான ரீதிப்படி அவைகளை விசைத்தறியாக மாற்றி, அந்த விசைத்தறி மூலம் அப்படி எஞ்சி இருக்கக்கூடிய மக்கள் பிழைத்துக்கொள்வார்கள். இந்த 20 ஆண்டுகாலத்தில் இந்த நாட்டிலே இந்த நெசவாளர் பிரச்சனைக்கு நிரந்தரமான தீர்வு காண முன்வரவில்லை. இந்த அரசானது அதற்கு ஒரு தீர்வு காண முன்வரவேண்டும்.

1972 மார்ச் 14]

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

அரசால் தொடங்கப்படுகிற பல பொதுத்துறை ஆலைகளிலே இந்த நெசவாளர் பெருங்குடி மக்களின் குழந்தைகளுக்கு, நெசவாளர் மாணவர்களுக்கு முதல் சலுகையாக இட வசதி கொடுத்து, அங்கேயே அவர்களுக்கு வேலைக்கு சலுகையும் தரவேண்டும். அப்படித் தருவதன் மூலம் அவர்களை மற்ற வேலைகளில் மாற்றுவதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சர்க்கரைத் துறையைப் பற்றி ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல நினைக்கிறேன். நமது தமிழகத்திலே 20 சர்க்கரை ஆலைகள் இருக்கின்றன. அதிலே 10 சர்க்கரை ஆலைகள் கூட்டுறவுத்துறையிலே இயங்குகின்றன. மீதி இருக்கும் 10 சர்க்கரை ஆலைகளை தனியார் நடத்தி வருகின்றனர். கூட்டுறவுத் துறையில் இருக்கக்கூடிய 10 சர்க்கரை ஆலைகளில் 7 சர்க்கரை ஆலைகள் இப்போது அறவை செய்து கொண்டு இருக்கின்றன. மீதி இருக்கும் 3 சர்க்கரை ஆலைகள் இன்னும் ஆரம்ப நிலையில் இருக்கின்றன. இந்த சர்க்கரை ஆலைகளானது கிட்டத்தட்ட ஆண்டு ஒன்றுக்கு 1½ லட்சம் டன் கழிவுப்பாகை (மோலாசஸ்) உற்பத்தி செய்கிறது. அந்தக் கழிவுப்பாகைக் கொண்டு, ஏற்கெனவே தனியார் துறையில் திருச்சியிலும், நெல்லிக்குப்பத்திலும் 2 வடிக் தொழிற்சாலைகள் (டிஸ்டிலரிஸ்) இருக்கின்றன. அது தவிர இப்போது நமது அரசாங்கத்தினாலே உரிமம் வழங்கப்பட்டு தொடங்க இருக்கிற தனியார் தொழிற்சாலையில் சக்தி சுகர்ஸ்சுக்கும், அருணா சுகர்ஸ்சுக்கும் 2 டிஸ்டிலரிஸ் புதிதாக வர இருக்கிறது. இப்போது உற்பத்தியாகிற 1½ லட்சம் டன் மொலாஸஸில் கிட்டத்தட்ட 3-ல் பங்கு 50000 டன் மொலாசஸ் நம்முடைய கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலையில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. இன்னும் 3 சர்க்கரை ஆலைகள் அறவையைத் தொடங்கினால் இது கிட்டத்தட்ட பாதிக்கு வந்து விடும். ஆக, மொத்தக்கழிவுப்பாகிலே பாதி அளவுக்கு நாம் கூட்டுறவுத்துறையில் உற்பத்திச் செய்கிறோம். ஆனால் நமது கூட்டுறவுத் துறைக்கு ஒரு வடி தொழிற்சாலை (டிஸ்டிலரி) இல்லை. நீண்ட நெடுங்காலமாகவே கூட்டுறவுத்துறையில் ஒரு வடிக் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று யோசித்து, அப்போது மத்திய அரசாங்கத்திலே லைசென்சு முறை இருந்த நேரத்திலே, 1965-ம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டிலே ஒரு கூட்டுறவு வடி தொழிற்சாலை ஏற்படுத்துவதற்கு உரிமம் வழங்கியிருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்த நிலையிலே ஆய்வு செய்ததன் காரணமாக அத்தகைய கூட்டுறவு வடி தொழிற்சாலையை மோகனூர் சர்க்கரை ஆலையில் ஏற்படுத்துவது என்று முடிவு செய்து இருந்தார்கள். ஆனால் நாளாவட்டத்திலே அந்த கூட்டுறவுத்துறையிலே ஏற்பட இருந்த அந்த வடிதொழிற்சாலை என்ன காரணத்தாலோ அரசாங்கத்தின் கவனத்திலிருந்து விலகிக்கொண்டே வந்து இருக்கிறது. நாங்கள் இன்னமும் நம்புகிறோம். கூட்டுறவுத்துறையிலே பாதிக்கும் அதிகமாக

[டாக்டர் இரா. நைனாலை]

[1972 மார்ச் 14]

உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற கழிவுப்பாகைக்கொண்டு கூட்டுறவுத்துறையிலேயே ஒரு வடிதொழிற்சாலை அமைக்க அரசு உரிமம் வழங்கும். அத்தகைய வடி தொழிற்சாலை அமைக்க சிறந்த இடம் மோகனூர். ஏற்கெனவே எக்ஸ்பர்ட் கமிட்டி தேர்ந்தெடுத்த மோகனூர்தான் 'சிறந்த இடம்' என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அந்த வடிதொழிற்சாலையை விரைவில் அரசாங்கம் தொடங்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கரும்புக்கு டன் ஒன்றுக்கு ரூ. 5 விலை கேள் செஸ் வாங்குகிறார்கள். இந்த கேள் செஸ் வாங்குவதன் நோக்கமே அந்த மில் பகுதிகளில் ரோடுகள், கால்வாய்கள் போன்றவற்றை சீரமைப்பதற்கும், தூர் எடுப்பதற்கும், புதிய ரோடுகள் போடுவதற்காகவும் தான். பழைய ரோடுகளைச் செப்பனிட பெருமளவுக்கு செலவு செய்யவேண்டுமென்ற அடிப்படையில்தான் கேள் செஸ் போட்டு, வசூலித்து, அந்தப் பணத்தை மில்களுக்கு பகிர்ந்து அளிக்கிறார்கள். இது சீரான முறையில் ஒவ்வொரு மில்லுக்கும் அவர்கள் கேட்கிற அளவுக்குப் தேவையான அளவுக்கு கொடுக்கவேண்டும். இப்படி அந்தப் பணத்தை தருவதன் மூலம் அந்த ரோடுகளை அகலப்படுத்தி செப்பனிட முடியும். இப்படிச் செய்தால் மிக நல்ல முறையில் கரும்பு வளர்ச்சித் திட்டமானது செயல் படும் என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

சேலம் மாவட்டத்திலே மரவள்ளிக்கிழங்கு நிறைய பயிராகிக் கொண்டு இருந்தும், அந்த மரவள்ளிக்கிழங்கிலிருந்து மாவு செய்வதற்கு கிட்டத்தட்ட 600-க்கு மேற்பட்ட ஸ்டார்ச் வியாபாரிகள் சேலம் மாவட்டத்திலே இயங்கி வருகின்றனர். இந்த மாவுப்பொருள்கள் குறிப்பாக வடநாட்டிலே உள்ள வங்காளத்திற்கும் பம்பாய்க்கும் ஏற்றுமதியாகிறது. சில சமயங்களில் வாகனங்கள் கிடைக்காத காரணத்தாலோ அல்லது வேண்டுமென்றே அவர்கள் அதிலே ஈடுபட்டு இருக்கக்கூடிய வியாபாரிகளின் மார்க்கெட்டை கீழே கொண்டு வரவேண்டுமென்பதற்காகவோ, அவர்களுடைய மார்க்கெட்டானது மிகவும் தேங்கிவிடுகிறது. சில சமயங்களில் 40 ரூ. விற்கக்கூடிய ஸ்டார்ச் மூட்டை ரூ. 150 கூட விற்கிறது. இப்படி ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கிற காரணத்தாலே விவசாயிகள் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே, இந்த ஸ்டார்ச்சைக் கொண்டு ஒரு குளோகோஸ் தொழிற்சாலை சேலம் மாவட்டத்தில் காவிரி பாற்றின் ஓரத்தில் ஏற்படுத்தினால் வெளிநாட்டு செலாவணி உற்பத்திக்கும் வசதியாக இருக்கும் என்று இந்த நேரத்தில் கூறிக்கொள்கிறேன்.

சேலம் மாவட்டத்தில் கனவெடிக்கு (டைனமைட்) . . . (மணியடிக்கப் பட்டு அடுத்த உறுப்பினர் அழைக்கப்பட்டார்.)

1973 மார்ச் 14]

திரு. என். மருதாசலம்: தலைவரவர்களே, இன்று இந்த மன்றத்திலே 4 மானியக் கோரிக்கைகள் வந்திருக்கின்றன. இந்த மானியக் கோரிக்கைகளிலே நான் ஜெயில் மானியக்கோரிக்கை மீது சில விவரங்களைக் கூற விரும்புகிறேன். ஜெயிலானது அன்று வெள்ளைக்காரன் இருந்த காலத்தில் நடைமுறையும், செயல்முறையும் எப்படி இருந்ததோ அப்படியேதான் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஆண்டுவந்த காலத்திலும் இருந்து வந்தது. இப்போது அந்த நடைமுறைத் திட்டம் மாறவில்லை. அதே முறையில் அனுஷ்டித்து வருவதாலே அதன் பேரில் ஒரு சில விவரங்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

ஒரு குற்றவாளியை ஜெயிலிலே அடைக்க வேண்டுமானால் 4 பேர், 5 பேர்களை ஒரு கூண்டில் அடைத்து விடுகிறார்கள். வெள்ளைக்காரர் காலத்தில் கூட இப்படித் தான் அடைத்தார்கள். காங்கிரஸ்காரன் காலத்திலும் இப்படித்தான் அடைத் தார்கள். இப்போதும் அப்படித்தான் செய்கிறார்கள். அடியோடு அந்த முறை மாறவேண்டும்.

ஜெயிலிலே நாம் ஒரு குற்றவாளியை அடைப்பதற்குக் காரணம், அவன் குற்றம் திருத்தி வெளியே வந்தால் அவன் வாழ்க்கையை நல்லவிதமாக நடத்த வேண்டுமென்பதற்காகத்தான். அவர்கள் திருத்தி வெளியே வந்தால் அவர்கள் வாழ்க்கைக்கு என்ன உத்தரவாதம் தரப்பட்டிருக்கிறது; ஆகவே, அவன் பழைய குற்றத்தையே செய்வதற்கு முற்படுகிறான். குற்றம் செய்துவிட்டு திருத்தி வெளியே வந்தால் அவனுக்கு வேலை வேண்டும். வேலை தந்தால் வேறு குற்றம் செய்ய மாட்டார்கள். அந்த முறையில் ஜெயில் கைதிகள் தண்டனை காலம் முடிந்து வெளியே வந்தால் அவர்களுக்கு வேலை உத்தரவாதம் அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஜெயில்களில் ஆஸ்பத்திரி இருக்கிறது. ஆஸ்பத்திரி இருக்கிற இடங்களில் தான் டாக்டர்கள் இருப்பார்களே தவிர, ஜெயிலுக்குள் வரமாட்டார்கள். ஜெயிலுக்குள் வருவதென்றால் வாரத்திற்கு ஒரு முறை வருவதாக ஒரு பாணி இருக்கிறது. அந்தப் பாணியில் அந்த நாளில் சூப்பிரண்டெண்டு, ஜெயில் வார்டர்கள் எல்லோரும் டாக்டருடன் ஒரு படை பண்டாரத்தோடு ஊர்வல மாக வருவார்கள், பார்த்து விட்டு போய்விடுவார்கள். ஜெயிலில் இருக்கும் கைதி 8 மணிக்கு வேலைக்குப் போவதற்கு முன்னால் ஒவ்வொரு பிளாக்காக டாக்டர் போய் பார்க்கவேண்டும். அவர்களை சோதனை செய்யவேண்டும். அப் படிப் போய் பார்த்து சோதனை செய்தால்தான் நோய்களை உடனடியாகக் கண்டு பிடிக்க முடியும்.

உதாரணமாக திருமலைசாமி அவர்கள் அரெஸ்டு செய்யப்பட்டு ஜெயிலில் இருந்தார். அவர்களுக்கு ஆஸ்த்மா கம்பினை. அவர் அரெஸ்டு செய்யப்

[திரு. என். மருதாசலம்]

[1972 மார்ச் 14]

பட்டவுடன் உடனடியாக ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் அப்படி அவர் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்படவில்லை. கொட்டாரையில் நான்கு பேர்களோடு அடைக்கப்பட்டிருந்தார். ஆஸ்த்மா அதிகமாகி விட்டது. உள்ளே இருந்து சத்தம் போட்டார். இன்ஜெக்ஷன் கொடுத்து விட்டு மறுபடியும் கொட்டாரையில் போட்டுவிட்டார்கள். விடியற்காலையில் மறுபடியும் ஆஸ்த்மா அதிகமாகி, அவர் சத்தம் போட்டார். மறுபடியும் இன்ஜெக்ஷன் செய்துவிட்டு, விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். அப்படிப் பட்ட நோயாளியை உடனடியாக ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதித்திருந்தால் நல்ல விதமாக இருந்திருக்கும். அந்த முறையில் செய்யவில்லை. ஜெயில் ஆஸ்பத்திரியில் கவனக் குறைவு அதிகமாக இருக்கிறது என்று நான் கூற விரும்புகிறேன். அம்மாதிரி இருப்பது சரியல்ல.

மேலும், ஆயுள் தண்டனைக் கைதிகள் ஆயுசு பூராவும் ஜெயிலில் இருக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதற்கு வரையறை கிடையாது. ஜென்ம தண்டனைக் கைதிகள் இவ்வளவு வருஷம் தண்டனை அனுபவித்துவிட்டால் போதுமானது என்று ஒரு வரையறை இருக்கவேண்டும். அப்படி ஒரு வரையறை இருந்தால் தான் அவர்களுக்கு நலமாக இருக்கும். அந்த முறை இப்பொழுது இல்லை. ஜென்ம தண்டனைக் கைதிகள் ஆத்திரத்தில் அல்லது வேறு ஒரு சூழ்நிலையில் ஒரு கொலை செய்துவிட்டார்கள் என்றால், அவர்கள் ஆயுள் தண்டனை அனுபவித்தால், 10, 12 வருஷம் தண்டனையை அனுபவித்து அவர்கள் திருந்திவிட்டால், அவர்களை உடனடியாக விடுதலை செய்யவேண்டுமென்று அரசாங்கம் உத்தரவிட வேண்டும். அவர்கள் திருந்திவிட்டார்கள், அவர்களை வெளியே விட்டால் அவர்கள் குற்றம் எதுவும் செய்யமாட்டார்கள் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு விட்டால், அவர்களை வெளியே விடுவதினால் எந்தவிதமான பாதகமும் இல்லை. அந்த முறையை அரசாங்கம் கையாளவேண்டும்.

இன்றைக்கு இருக்கிற சூழ்நிலையில் சேலம் ஜெயிலில் வார்டர்கள் 8 மணி நேரம் வேலை செய்கிறார்கள். மற்ற ஜெயில்களில் இரண்டு மணி நேரத்திற்கு ஒரு முறை வார்டர்கள் மாற்றப்படுகிறார்கள். ஆகவே, அந்த வார்டர்கள் வீட்டு வேலையையும் செய்ய முடியாது, சொந்த வேலையையும் செய்ய முடியாது. ஆகவே, எல்லா ஜெயில்களிலும் வார்டர்களுக்கு 8 மணி நேர வேலை என்ற முறையை அமுலுக்கு கொண்டு வரவேண்டும். அது மாத்திரமல்ல. அவர்களுக்கு சம்பளம் ரொம்பக் குறைவு. அதன் காரணமாக அவர்கள் ஜெயில் களிலிருந்து சில சாதனங்களையே கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு இருக்கிற தரித்திரம், சம்பளக் குறைவு இவைகளையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து சம்பளத்தை உயர்த்தவேண்டும், எல்லா வார்டர்களுக்கும் 8 மணி நேர வேலை என்ற முறையில் மாற்றப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1972 மார்ச் 14]

[திரு. என். மருதாசலம்]

மேலும், விவசாயிகள் போராட்டங்கள்; தொழிலாளர்கள் போராட்டங்கள் மாணவர்கள் போராட்டங்கள் போன்ற போராட்டங்களில் கலந்துகொண்டு ஜெயிலுக்குப் போகிறவர்களை ஜென்ம தண்டனைக் கைதிகளோடு, திருட்டுக் குற்றம் முதலிய குற்றம் செய்த கைதிகளோடு சேர்த்து ஒரே பிளாக்கில் அடைத்து வைப்பது சரியல்ல. அவர்களை அரசியல் கைதிகளாக அரசாங்கம் பாவிக்கவேண்டும். அவர்கள் அரசியல் கைதிகளாக பாவிக்கப்பட்டு, அந்த முறையில் நடத்தப்படவேண்டுமே தவிர, அவர்களை சாதாரண கைதிகள் போல் நடத்துவது சரியல்ல என்பதை வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

அதுமாத் திரமல்ல. சிறையிலுள்ள கைதிகளின் சில கஷ்டநஷ்டங்களைப் பற்றி சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. எல்லா சிறைகளிலும் தொழில்கள் இருக்கின்றன. கோவைச் சிறையில் நெசவுத் தொழில் இருக்கிறது. சேலம் ஜெயிலில் சாமான்கள் செய்து விிற்கிறார்கள். இன்னொரு ஜெயிலில் பூட்ஸ் தைக்கிறார்கள். மற்றொரு ஜெயிலில் தையல் வேலை செய்கிறார்கள். எல்லா சிறைச்சாலைகளிலும் இப்படி ஏதாவது ஒரு தொழிலை கைதிகள் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலைக்குத் தகுந்த கூலி கொடுத்து, அப்படி அவர்கள் சம்பாதிக்கின்ற பணத்தை அவர்களுடைய குடும்பத்திற்கு அனுப்புவதுதான் மிகவும் உசிதமாக இருக்கும். அப்பொழுது தான் அவர்களுடைய குடும்பத்தினர் அரை வயிற்றுக் கஞ்சியாவது குடிப்பதற்கு வழி யிருக்கும். அந்த முறையில் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அவர்கள் ஜெயிலிலிருந்து வெளியே வரும்பொழுது பணத்தைப் பூராவும் கொடுப்பதில்லை. கொடுத்த பணத்தையும் வெளியிலே வரும்பொழுது பிடுங்கிக் கொள்கிறார்கள். வெளியே வரும்பொழுது சும்மா வருகிறார்கள். அந்த முறையில்லாமல் கொடுக்கிற பணத்தை ஒழுங்காகக் கொடுத்து அனுப்பி வைப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வெள்ளைக்காரர்கள் காலத்தில் இருந்த அதே நிலைமை ஜெயில்களில் இப்பொழுதும் இருக்கக்கூடாது. வெள்ளைக்காரர்கள் காலத்தில் ராஜிக் கஞ்சி கொடுத்தார்கள். காங்கிரஸ் சர்க்கார் சோளக்கஞ்சி கொடுத்தார்கள். இப்பொழுதும் அதே சோளக் கஞ்சிதான். இதை மாற்றவேண்டும். அரசாங்கம் மாறிவிட்டது. ஜெயிலில் நடக்கக்கூடிய குணம்சங்கள் மாற வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அரசாங்கம் மாறியதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். அரசாங்கம் மாறியும் அங்கே உள்ள நடைமுறைகள் மாறவில்லை. இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்றவாறு அந்த நடைமுறைகளை மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்று மிக தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. என். மருதாசலம்]

[1972 மார்ச் 14]

அடுத்தபடியாக, ஜெயில் கைதிகளுக்கு நல்ல அறிவு புகட்டுவதற்காக நல்ல பாடப்புத்தகங்களை வைத்து ஒவ்வொரு பிளாக்கிலும் பள்ளிகள் ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்படி பள்ளிகள் ஏற்படுத்தி, நல்ல முறையில் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்து, அவர்கள் வெளியே வரும்பொழுது நல்ல அறிவோடு, மக்களோடு ஒன்றுபட்டு வாழும்படியான நிலையில் வெளிவரும்படி செய்யவேண்டும். அவர்களுக்கு ஜெயில்களில் நல்ல முறையில் பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும்.

இந்த ஜெயில்களைப் பராமரிப்பதற்கு ஒவ்வொரு ஜெயிலுக்கும் ஒரு கமிட்டி உண்டு. அந்த ஜெயில் கமிட்டிகளில் சகல கட்சி அங்கத்தினர்களும் இடம் பெறவேண்டும். அது ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களை மட்டுமே கொண்ட கமிட்டியாக இருக்கக்கூடாது. சகலகட்சியினரைக் கொண்ட கமிட்டிகளை அமைத்தால் ஜெயிலுக்குப் போய் விசாரித்து, என்னென்ன குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதைக் கண்டறிந்து அரசாங்கத்திற்கு ரிபோர்ட்டு பண்ணுவதற்கு உதவியாக இருக்கும். ஆகவே, அந்த முறையில் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே சமயத்தில் வேலைக்கு வருகிற கைதிகளுக்கு சாதாரண வேலைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. வேலைக்கு தகுந்த சம்பளம் கொடுப்பது, வேலைகள் எப்படிச் செய்வது, யார் செய்வது, எந்த வேலைக்கு என்ன சம்பளம் கொடுப்பது, செய்த வேலைக்கு சம்பளம் கிடைக்குமா, கிடைக்காதா என்பதற்கெல்லாம் உத்தரவாதம் கிடையாது. ஜெயில்களில் நெசவுத் தொழில் நடக்கிறது, கோவை ஜெயிலில் அருமையான துணி நெய்கிறார்கள். அந்தத் துணிகளில் தான் போலீஸ்காரர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் ட்ரெஸ்ஸைத் தைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட துணியை வெளியே கொண்டு போய் மற்றவர்கள் விற்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். அதிலே நல்ல லாபம் உண்டு அரசாங்கத்திற்கு. இப்படி துணி நெய்கிறார்கள், தையல் வேலை செய்கிறார்கள், பூட்ஸ் தைக்கிறார்கள், ஈயப் பாத்திரங்களை செய்து விற்கிறார்கள். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட வேலைகளைச் செய்யும் கைதிகளுக்கு வேலைக்கேற்ற கூலி கொடுத்து, உற்சாகப்படுத்தி, அவர்கள் வெளியே வரும்பொழுது அவர்கள் அந்தத் தொழிலை செய்வதற்கு அரசாங்கம் அனுமதி அளித்து, வேண்டிய உதவியையும் செய்யவேண்டும். அப்படி அனுமதி அளித்தால் அவர்கள் ஜெயிலுக்குள்ளே செய்த வேலையை வெளியிலும் செய்ய முடியும், அவர்கள் நல்ல முறையில் வெளியிலே வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு உதவிகரமாக இருக்கும். ஆகவே, அந்த முறையை அரசு கையாளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

[1972 மார்ச் 14]

திரு. க. துரைசாமி : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் மான்யக் கோரிக்கைகளை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

குறிப்பாக, தமிழ் நாட்டில் 1967-க்குப் பின்னால் அமைந்திருக்கிற இந்த அரசானது தொழில் துறையில் தமிழ் நாடு முன்னேறுவதற்கு எடுத்துக் கொண்ட பல்வேறு முயற்சிகளைப்பற்றி இங்கே பல்வேறு அறிக்கை வாயிலாக மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாடு எந்தத் தொழிலில் முன்னேறவேண்டும், எந்தத் தொழிலில் தமிழ் நாடு முன்னேறுவதற்கு சாத்தியக்கூறுகள் இருக்கின்றன என்பதைப்பற்றி குறிப்பேடுகள் இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலும் மிகச் சிறந்த முறையில் தமிழ் நாடு அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்ட பெரு முயற்சி காரணமாக, தமிழ் நாட்டு மக்கள் நீண்ட காலமாக எதிர்பார்த்திருந்த சேலம் இரும்பு ஆலை வருகிறது. இதற்காக இந்த அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்ட பெரு முயற்சிகளை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் வரவேற்று, பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தமிழ் நாடு அரசாங்கம் தொழில்கள் தொடங்குவதற்கு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற முயற்சிகளை, ஏனைய மாநிலங்களில் தொழில்கள் தொடங்குவதற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் தான், தமிழ் நாடு எந்த அளவுக்கு புதிய தொழில்களைத் துவங்குவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது, உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கு ஆக்கப் பணியில் தமிழ் நாடு அரசாங்கம் தன்னை எப்படி ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை நம்மால் உணர்ந்துகொள்ள முடியும். அப்படிப்பட்ட முறையில் இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற புள்ளிவிவரங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. தொழில்களைத் துவங்குவதற்கு அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளுக்கு என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதே நேரத்தில் இன்றைக்கு இருக்கின்ற தொழில்களில், சிறந்த தொழிலாக, பலருக்கு வேலைவாய்ப்பு கொடுக்கின்ற தொழிலாக இருப்பது பஞ்சாலைத் தொழிலாகும். இந்தப் பஞ்சாலைத் தொழிலைப்பொறுத்த வரையில் கடந்த 1967-68-ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட இடர்பாடுகளின் பயனாகத் தமிழ்நாட்டிலே இந்தத் தொழிலை மூட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டதை யாரும் மறந்து விட முடியாது. அப்படிப்பட்ட நிலை ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் மத்திய சர்க்கார் அன்றைக்கு விதித்த வரிகள் தான். அதனால் தான் இப்படிப்பட்ட நெருக்கடி ஏற்பட்டது என்பதை யாரும் மறந்து விட முடியாது. என்றாலும் தமிழ் நாட்டில் இந்தத் தொழிலை தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு தமிழ்நாடு அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்ட பெரு முயற்சி காரணமாக, ஏறத் தாழ் ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் பணம் கொடுக்கிற நிலை ஏற்பட்டு, நிதி உதவியின் காரணமாக

இன்றையதினம் தமிழ்நாட்டில் ஐந்து பஞ்சாலைகளைத் திறப்பதற்கு முடிந்தது. இந்த அரசாங்கத்தின் பெரு முயற்சி காரணமாகத்தான் இன்றைக்கு இது சாத்தியமாகி இருக்கிறது. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் பல்வேறு மாநிலங்களில் ஏராளமான பஞ்சாலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. கிடப்பதைப் பார்க்கிறோம். இந்தியாவிலே மற்ற மாநிலங்களிலே வேறு எங்கும் காட்டப்படாத ஆர்வம் தமிழ்நாடு அரசாங்கத்தால் காட்டப்பட்டதன் காரணமாக தான் ஐந்து மில்களைத் திறந்து அதிலே பணியாற்றுகிற ஏறத்தாழ 3,500 தொழிலாளர்களுக்கு இன்றைக்கு வேலைவாய்ப்பு கிடைத்து இருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

பஞ்சாலைகளைச் சீர்படுத்துவதற்கு தமிழ்நாடு பஞ்சாலைக் கழகத்தின் மூலம் 49 சதவிகிதம், இந்தியப் பஞ்சாலைக் கழகத்தின் மூலம் 51 சதவிகிதம் பங்கு போட வேண்டுமென்ற தன்மை இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இப்படிப்பட்ட தன்மை இருந்தாலும் இன்றைக்கு திறந்து இருக்கக்கூடிய பஞ்சாலைகளுக்கு தமிழ்நாடு பஞ்சாலைக் கழகம் போட்டு இருக்கிற பங்கு 90.4 லட்சம். இந்த 5 பஞ்சாலைகளுக்கும் பணம் கொடுத்து இருப்பது தேசிய பஞ்சாலைக் கழகம் 29.36 லட்சம். அவர்கள் இந்த அளவிற்குத் தான் முதலீடு செய்திருக்கிறார்கள். நியாயமாகத் தேசிய பஞ்சாலைக் கழகம் 51 சதவிகிதம் பங்கு கொடுக்க வேண்டும். ஆனால் தமிழ்நாடு அரசாங்கம் அதிகமான பங்கை இந்தப் பஞ்சாலைகளைத் திறப்பதற்குப் போட்டிருக்கிறது. இந்த அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்ட பெரு முயற்சியின் காரணமாகத் தான் இந்தப் பஞ்சாலைகள் இவ்வளவுக்குத் திறந்து நடத்தப்படுகின்றன. எனவே தமிழ் நாடு அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிக்காக அதனைப் பாராட்டுகிறேன். அதனுடைய முயற்சி பாராட்டத் தக்க விதத்திலே அமைந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அது மட்டுமல்ல; இன்றைக்கு அந்தப் பஞ்சாலைகள் முன்னேற்றகரமாக நடைபெற வேண்டுமென்றால் அவைகள் நவீனப்படுத்தப்பட்டாக வேண்டும். இப்படி நவீனப்படுத்துவதற்கு ஏறத்தாழ 147.86 லட்சம் ரூபாய்க்கு ஒரு திட்டம் தயாரித்து நடைமுறை ஆண்டிலே பெரும் அளவிற்கு அதிலே பணம் முதலீடு செய்வதற்கு தமிழ்நாடு பஞ்சாலைக் கழகம் முன் வந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அதே சந்தர்ப்பத்தில் இந்த அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்ட பெரு முயற்சிகளின் காரணமாக இன்றைக்குப் பல பேருக்கு வேலை வாய்ப்பு தருவதற்கு இது உதவியாக இருந்தது.

இந்த மன்றத்திலே கூட கடந்த ஆண்டும், அதற்கு முந்திய பல ஆண்டுகளிலும் பேசப்பட்ட பேச்சுக்களினப்போது பலர் குறைப்பட்டுக்கொண்டு பேசியிருக்கிறார்கள். இந்த மில்களைத் தமிழ்நாடு அரசாங்கமே ஏற்று நடத்த வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு இந்தப் பஞ்சாலைகள் தமிழ்நாடு பஞ்சாலைக் கழகத்தால் ஏற்று நடத்தப்படுவதால் அங்கே பணிபுரிகிற

1972 மார்ச் 14]

[திரு. சு. துரைசாமி]

தொழிலாளர்களுக்கு நியாயமான சம்பளம் கிடைக்கிறது. இதற்கு முன்பு குறைந்த சம்பளமே கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இப்படிப்பட்ட குறைபாடு நீக்கப்பட வேண்டுமென்று இந்த மன்றத்திலே பல்வேறு தரப்புகளிலே இருந்து எடுத்துச் சொல்லப் பட்டது.

இன்றைக்கு அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்ட பெரு முயற்சிகளின் காரணமாக இந்த பஞ்சாலைகளில் பணிபுரிகிற எல்லாத் தொழிலாளர்களுக்கும் மற்ற பஞ்சாலைகளில் பணிபுரிகிற தொழிலாளர்களுக்கு என்ன சம்பளம் கிடைக்கிறதோ, அதே அளவிற்குக் கிடைக்கின்றது. பஞ்சாலைக் கார்ப்பரேஷன் இந்த பஞ்சாலைகளை எடுத்துக் கொண்ட பிறகு இந்த மில்கனிலும் நல்ல நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதைச் சொல்கிற அதே சந்தர்ப்பத்தில் பொதுவாகத் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் இந்தப் பஞ்சாலைகளுக்குப் பஞ்சு கிடைப்பதிலே சிரமங்கள், சங்கடங்கள் இருந்து கொண்டு இருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டிற்குத் தேவைப்படுகிற பஞ்சிலே 25 சதவிகிதம் தான் தமிழ் நாட்டிலே உற்பத்தியாகிறது. மீதம் உள்ள பஞ்சு வட மாநிலங்களிலிருந்து வர வேண்டும். அல்லது வேறு நாடுகளிலேயிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட வேண்டும். இப்படி வடக்கே இருந்து பஞ்சை வாங்கி, அது தூலாக நூற்கப்பட்டு, மீண்டும் வட மாநிலங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கு ஆடைகளாக நெய்யப்பட்டு இங்கே வருகின்றன. தமிழ்நாட்டில் உள்ள பஞ்சாலைகளில் ஏறக்குறைய 120 பஞ்சாலைகளில் 15, 20 பஞ்சாலைகளில் தான் தறிகள் போடப்பட்டு துணிகள் நெய்வதற்கு வசதிகள் இருக்கின்றன. பல பஞ்சாலைகளில் இந்த வசதியில்லை. அதனால் இங்கே பஞ்சிலிருந்து நூல் நூற்கப்பட்டு வட மாநிலங்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் நூற்கப்படும் நூலில் பெரும் பகுதி வட மாநிலங்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. அங்கே துணியாக நெய்யப்பட்டு, அங்கே பிரின்ட் அடிக்கப்பட்டு மீண்டும் நம்முடைய மார்க்கெட்டிற்கு வரக் கூடிய தன்மையிலே இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இப்படிப்பட்ட நிலையை மாற்றக் கூடிய முறையில் அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு, இங்கே இருக்கக்கூடிய பஞ்சாலைகளில் புதிய தறிகளைப் போடுகிற வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும்.

இந்தப் பஞ்சாலைத் தொழில் நொடியாமல் இருக்க வேண்டுமென்றால் இப்படி தறிகளை இங்கே அதிகப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் அல்லது விசைத் தறிகளை ஏராளமாக இங்கே கொண்டு வந்து ஆக வேண்டும். விசைத் தறிகளைப் பொறுத்த வரையில் 70—71-ல் தனியாருக்கு 500-ம், கூட்டுறவுக்கு 500-ம், ஆயிரம் தறிகள் போடப்பட்டன. 71-72-ம் ஆண்டு தனியார் துறைக்கு 3,000-ம், கூட்டுறவுத் துறைக்கு 1,000 தறிகள் கொடுக்கப்பட்டன. நாலாயிரத்து முன்னூற்று பதிநான்கு தறிகள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

ஆனால் தமிழ்நாட்டிலே உற்பத்தியாகும் முழு தூலையும் பயன் படுத்துகிற அளவிற்கு அதிகமான தறிகள் கொண்டு வருவதற்கு இந்த அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டால் தான், இங்கே எந்த அளவிற்கு தூல் உற்பத்தியாகிறதோ, அவ்வளவு தூலையும், வட மாநிலங்களுக்கு அனுப்பி அங்கு துணிகளாக நெய்யப் பட்டு, பிரிண்ட் போடப்பட்டு, இங்கே இருக்கிற மார்க்கெட்டிற்கு அவைகள் மீண்டும் வராமல் தடுக்க முடியும். அப்படிப்பட்ட நிலை தமிழ்நாட்டில் உருவாக்கப்பட வேண்டும். இங்கே தயாராகிற தூலைக் கொண்டு இங்கேயே துணியாக நெய்து, இங்கேயே பிரிண்ட் போடுகிற நிலை வரவேண்டும். இதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை தொழில் துறை மூலம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு விசைத் தறிகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை மட்டும் போதாது. கோவை, ராமநாதபுரம், நெல்லை மாவட்டங்களில் 250 தறிகள் ஒதுக்கியிருப்பதாக அறிவித்திருக்கிறார்கள். இந்த மாநிலத்திற்கு 1,000 தறிகளாவது வேண்டுமென்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும் அது போதுமானதாக இருக்காது. இந்தத் தறிகள் மட்டும் பஞ்சாலைத் தொழிலுக்குப் பயன் படாது. இன்னும் ஏராளமாக, 5,000, 10,000 தறிகளாவது நடைமுறை ஆண்டிலே கிடைப்பதற்கு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நான் இதைச் சொல்வதற்குக் காரணம் எந்த அளவிற்கு தூல் உற்பத்தியாகிறதோ அந்த அளவிற்கு தூலைத் துணியாக நெய்து, துணிகளாக பிரிண்ட் அடித்து நம்முடைய மார்க்கெட்டிற்கு அனுப்பப்பட வேண்டும். இதற்குப் பெரு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன். 1970—71-ம் ஆண்டில் 41.04 லட்சம் விசைத் தறிகளுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்டது. இந்தத் தொழிலை இன்னும் விரிவு படுத்த முயற்சியை மேற் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதே போல இன்றைக்குக் கூட்டுறவுத் துறை மூலம், அரசாங்கத்தின் மூலம் இல்லாவிட்டாலும் கூட, தமிழ்நாடு கூட்டுறவு நிதி உதவிக் கழகத்தின் மூலம், விசைத் தறிகளுக்காகக் கடன் கொடுக்கப்பட்டாலும் இந்த நிதி போதுமானதாக இல்லை. 1970—71-ம் ஆண்டில் 5 லட்சம் ரூபாய் அளவிற்கு நிதி ஒதுக்கப்பட்டு இருந்தாலும், கடன் வேண்டி வந்த விண்ணப்பங்கள் ஏராளம். அவ்வளவு பேருக்கும் கடன் கிடைக்கவில்லை. இன்னும் அதிகம் பேருக்கு கடன் கிடைப்பதற்கு வழி செய்ய வேண்டும்.

கோயம்புத்தூர் தொழிற்பேட்டையைப் பொறுத்த வரையில் 3½ லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. அங்கே 96 தொழில் அமைப்புகளுக்கு வாய்ப்புகள் இருந்தாலும், 42 தொழில் நிறுவனங்கள்தான் பங்கு கொண்டன. அவற்றிற்கு 32 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. இன்னும் அதிகமான அளவிற்குத் தொழிற்

1972 மார்ச் 14]

[திரு. சு. துரைசாமி]

சாலைகளை உருவாக்குவதற்கு இந்த அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நம் முடைய அரசாங்கத்தின் சார்பாக, சிறு தொழில் கழகத்தின் சார்பாக, தொழில் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் சார்பாக தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பெரு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் சிறு தொழில் கழகம் பணியன் தொழிலுக்குக் கடன் கொடுப்பதில்லை. இதற்கு வழியில்லை என்று அதிகாரிகள் சொன்னதாகச் சொல்கிறார்கள். இந்தத் தொழில் பல நெருக்கடிகளுக்கு ஆளாகிக் கொண்டு வருகிறது. இதற்குப் பெரு முயற்சி எடுத்து இந்தத் தொழிலுக்கு வேண்டிய மூலதனம் கிடைப்பதற்கு அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அமெரிக்காவில் கூட இந்தத் தொழிலை அதிகமாகச் செய்வதற்கு உதவி செய்கிறார்கள்.

இப்போது அமெரிக்காவை எடுத்துக்கொண்டால், பணியன் துணி உற்பத்திக்குத்தான் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள்; பணியன் உற்பத்தி ஆலைகளைப் பெருக்கி வருகிறார்கள். மக்கள் அந்தத் துணியைத்தான் இப்போது அதிகமாக உபயோகப்படுத்துகின்றார்கள். நம் நாட்டிலும் இப்போது பணியன் துணிகளுக்கு அதிகமாகத் தேவை இருக்கிறது; பணியன் உற்பத்தியும் பெருகி வருகிறது. மக்களின் தேவைக்கேற்ற முறையில் அதன் உற்பத்தியைப் பெருக்க, கைத்தறித் துணி உற்பத்திக்கு கடன் அளிக்கப்படுவது போன்று, பணியன் உற்பத்திக்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டும். எனவே, திருப்பூர் பணியன் உற்பத்தி ஆலைக்கும் கடன் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த மானியக் கோரிக்கை தொழில் துறையைப் பற்றியதாக இருந்தாலும், நீதி மன்றமும் வருவதால், கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களுக்கு, மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, உங்கள் மூலமாக ஒரு வேண்டு கோளை விடுக்க விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு உடுமலைப்பேட்டையில் நம்முடைய அமைச்சரவர்கள் ஒரு சப்-கோர்ட்டை அமைத்திருக்கின்றார்கள். அதைப்போன்று திருப்பூர் நகரிலும் ஒரு சப்-கோர்ட்டை அமைத்துத்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். திருப்பூரில் சப்-கோர்ட் அமைவதாக இருந்தால், உடுமலைப்பேட்டையில் வருகின்ற வழக்குகளை விட அதிகமாக வருகின்ற ஒரு தன்மை இருக்கிறது. எனவே, திருப்பூர் நகரில் ஒரு சப்-கோர்ட் அமைத்துத்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

THIRU K. M. SUBRAMANIAM : Hon'ble Chairman,
Sir, I am confining my speech today to textiles, particularly handloom industry and mill industry. This small pamphlet gives an

(Thiru K. M. Subramaniam)

[1972 மார்ச் 14]

idea that we are having 20 lakhs of people depending on them and 25 per cent of Indian handlooms are working in Tamil Nadu. Sir, according to the latest figures available the total production in mill cloth is 4,000 million yards or metres and total production of handloom is 2,300 million metres and total production in powerlooms is 800 million metres. Out of 2,400 million metres, Tamil Nadu is producing 30 to 32 million metres. Thirty-two million out of 2,000 million is not 25 per cent production at all. It is not even 12 or 13 per cent. It was so once upon a time during 1947 when total Indian production of handlooms was 700 million yards; then Madras was leading and then combined Madras was leading and producing nearly 25 per cent of total production. But things have advanced so much nowadays. Madras is lagging behind; at best you can say it is maintaining *status quo*. It is not improving nor has it increased production. That is what I want to say.

We have got sufficient cotton mills. Many cotton mills are getting closed. If handloom is prosperous, then yarn produced from cotton mills must be purchased by handloom industry. But there is glut in yarn availability. That shows that there is something tragically wrong somewhere which this Government has not been able to analyse. We are not able to compete with other handlooms in India. Of course it is very costly to establish a modern textile mill. You have to invest Rs. 1 crore and you can give work only to 1,000 people. If that one crore of rupees is invested in handloom industry, you can give work to 10,000 people. It is not as if textile mill production is lower than handloom industry cost. If it is correctly analysed I am sure that textiles produced by handlooms will be definitely cheaper than textile production of present-day mills, because the cost of present-day mills had gone very high. So, proper dynamic assistance should be given to the handloom industry. I do not want to go on repeating. Opening few shops in Calcutta, Bombay or Delhi is not going to improve matters. Calcutta people may buy. But what about the entire country?

Today actually there is more glut in cloth for windows and doors than cloth for human beings. There is more curtain cloth in the country. There is the availability in plenty of man-made fibres like terrycot and terelvyne. There is such a demand for it. I find in Delhi many handloom industries have started producing 'furnishing fabrics'. This Government should seriously con-

1972 மார்ச் 14/ [Thiru K. M. Subramaniam]

sider this. Cost of yarn has gone up. True. With yarn cost, handloom production cost also has gone up. But wage has not gone up. As I have said previously, the family wage of handloom sector was Rs. 48 in 1957 and today it is only Rs. 96. But in textile industry from Rs. 28 in 1947 it has increased to Rs. 300 per head in 1972. So it is not wage alone.

There is a curious phenomenon in handloom industry. How is it that master weavers are so rich but other weavers are becoming poorer and poorer in handloom sector? How is it that master weavers' houses in Kodumudi and Kumarapalayam have been recently raided? How they are so rich and how is it other weavers are so poor? There is something wrong and Government should find it out. If you purchase a saree, handloom saree, in Delhi it cost Rs. 75 or Rs. 80. Previously Madras was famous for two things, viz. iddli and handloom cloth. But now we have lost the place for handloom cloth. Our handloom production may have increased but population also has increased and mill production has increased to 4000 million metres. Unless you give something to handloom sector, there will be unemployment, actual unemployment among handloom weavers. I would request Government to consider this. Give four looms per head. Give electricity connection to those four looms. Make them powerlooms. In Germany there are not big mills producing 6000 to 7000 looms. They have mills with 60 looms. That means there is diversification and decentralisation of production. Let us also have that pattern. That will solve unemployment among handloom weavers. Assistance given to handloom industry is not properly utilised. During Deepavali season, what happens is, cloth given to primary societies is sold by the Director of the society to his next-door neighbour, a dealer at a higher price.

After Diwali, there is no demand and the price of cotton textiles falls down. There is plenty of cloth in the market. So many things are manipulated in these societies. I am sure that this good Government, this benign Government, this Government which is interested in handloom weavers-20 lakhs of people are employed in the industry-will go into the question and find out the reason for the poor working of the handloom industry today. Honestly, it should be the most profitable industry, if it is well-worked.

Now, coming to the Mill Industry, we are getting population increases every year, but the mills are being closed, for there is

[Thiru K. M. Subramaniam]

[1972 மார்ச் 14]

no sales or for some other reason. What is the reason? Now, as soon as the mill is closed, the Government comes to its rescue. Why is the mill closed? Is it because of mismanagement? Is it because of labour trouble? The easiest explanation given is that cotton prices are high. The second explanation is that labour is trouble some, labour is going slow. Is the management purchasing cotton correctly? Machinery is the management working correctly? Is the management purchasing spare parts correctly? Is the management above suspicion and corruption? This is what I want to know. I have been working in a mill for over 37 years. We cannot put the entire blame on labour or on cotton prices. If we take the cotton price in 1938, when I joined the Mill, I was selling then at seven annas per yard. Now that is the same thing that is sold for Rs. 3.50. How is this increase has come about? What is the reason.

Now the Coimbatore Mills are closed. Why should Coimbatore mills management have a rest house at Coonoor at Adyar and at Bombay and at Coimbatore? Why four Guest Houses? Has the Government any machinery to find out why these mills are spending so much money on these Guest Houses? Who are the guests that are coming there? And then, what is the salary of the directors? I now an instance of course; now it is pegged by the Central Government and nobody can draw above Rs. 5,000. Even the most senior Secretary to Government in our Government draws only Rs. 3,000 and I think at the Centre, he will draw Rs. 4,000. I know a case where one of the Directors draws a sum of Rs. 12,000 per month, plus all amenities. What is the wonderful work he is doing? There should be some check.

Then take the interest charges. Every mill is borrowing at 10 per cent, 12 per cent, or even 15 per cent, How can any industry run at this rate of interest? Government has said that hereafter interest charge will be discretionary. I know one mill paying 5 per cent of its total sales as interest charges. How can the industry survive? So far as Government inspection is concerned, I know the department is doing very good work. But have they a techincal Assistant? A technical man to find out what is happening in these mills is not there. How is it one fine day one mill incurs a loss of Rs. 100 lakhs; next year it is 90 lakhs and the

[1972 மார்ச் 14]

[Thiru K. M. Subramaniam]

third year it closes down. So, Sir, this textile industry needs very very careful handling. Once it is done, Tamil Nadu can beat anybody. The Tamil labourers are working in Ahamedabad, Kanpur etc. As a matter of fact, one of the mills here wanted very good workers. They went to Ahmedabad and recruited Tamil workers and brought them here. That is the type of Tamil workers. They are excellent in every way.

Last, but not the least, this Government is not aware that once upon a time the biggest tailoring industry was in Tamil Nadu. We produced the entire trousers needed and it was the best; more than 6000 or 7000 families were living on it. Today, we get all the trousers from Bombay and Calcutta and our tailoring business is sleeping. Once Madurai was leading in tailoring business; there were the Truthful Manufacturing Co. etc.

Our Government has blindly made superficial repetition of what was written last year, with slight alterations of figures. Is this a Report? This is not a report. A report should be truly dealing with what is happening today. This Government should devote much more attention and see that our tailors are once again put to their job. I can say from my experience that our tailors are the best and Bombay is taking away our tailors for manufacturing shirtings.

So, I think the Government will devote careful attention to see that Mills are not closed, that the handloom industry is run with profit. I hope the Government will consider my suggestions in this case. Thank you.

திரு. ஏ. கே. துரைசாமி: சட்டப் பேரவையின் மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, தொழில் அமைச்சர் அவர்களால் கோரப்பட்டிருக்கிற தொழில் மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சொல்லுவதற்கு வாய்ப்பளித்ததற்கு நன்றியைத் தெரிவித்து, இந்த மானியத்தின் கீழ் கைத்தறித் தொழிலின் நிலையைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு கைத்தறி நெசவாளர்களால் மிகுந்த அக்கறை கொண்ட அரசு என்பதை, இன்றல்ல, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தையே தோற்றுவித்த பெருமகனார்—மதிப்பிற்குரிய முன்னாள் முதல்வர் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள், எங்கள் இதய தெய்வம்—பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் மதிப்புடைய கைத்தறித்துணிகள் தேங்கி, மேற்கொண்டு நெசவாளர்களுக்கு வேலை கிடைக்காதிருந்த அந்த நாளில் கைத்தறித் துணிகளை தாமே

[திரு. ஏ. கே. துரைசாமி]

[1972 மார்ச் 14]

சுமந்து விற்றதை நாம் அறிவோம். இன்றைய முதல்வர் டாக்டர் சலைஞர் அவர்களும், அமைச்சரவையில் இருக்கிற மிகப் பெரும்பாலோர்களும் அன்றைக்கு அண்ணா தலைமையில் கைத்தறித் துணிகளை எல்லாம் சுமந்து விற்றதை இந்த நாடு நன்கு அறியும். நெசவாளர் சமுதாயம் அதற்கு என் மென்றும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

1966-67-ம் ஆண்டில் கைத்தறி நெசவாளர்களுடைய நலனுக்காக அந்த அரசு ரூ. 1.82 கோடி ஒதுக்கிற்று என்றால் இன்றைக்கு 1972-73-ம் ஆண்டில் நமது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் 2.34 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருப்பதற்கு மகிழ்கிறோம். உள்ளபடியே அந்தச் சமுதாயத்தின் பேரில் இந்த அரசுக்கு இருக்கிற அக்கறையை இது எடுத்துக்காட்டுவதாக இருக்கிறது. நெசவாளர்களுக்கு இன்றைய தினம் கிடைத்து வருகிற கூலிகள் அவர்களிடையே நிம்மதியற்ற நிலையை உண்டாக்குகிறது என்பதை உணர்ந்து ஓரளவு அவர்களுக்கு குறைந்த பட்ச கூலியை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்கிற அடிப்படையில் குறைந்த பட்ச ஊதியக் குழுவை நிர்ணயித்திருப்பதும், அதன் சிபார்சு அடிப்படையில் அந்தச் சமுதாயத்திற்கு பல நல்ல திட்டங்களை ஏற்படுத்தவும் அரசு முன் வந்திருப்பது மிகப் பெரிதும் பாராட்டுதற்குரியதாகும். “செய்யும் தொழில் எல்லாம் நெய்யும் தொழிலுக்கு நிகரில்லை” என்று மதிக்கப்பட்ட நெசவுத் தொழில் இன்று நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக நசித்து வருகிறது என்பதை சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை. இன்றைக்கு கைநெசவுத் தொழிலாளர்களுக்கு மாதம் 75 ரூபாயில் இருந்து 100 ரூபாய்க்கு மேல் வருமானம் வரவில்லை. எனவே, தங்களோடு இந்நிலை போகட்டும் தங்கள் குழந்தைகள் இந்தத் தொழிலுக்கு வரவேண்டாம் என்றே பலரும் நினைக்கிறார்கள். இன்றைக்கு அரசாங்கம் கைத்தறி நெசவாளர்களைக் காக்க வேண்டும் என்கிற அடிப்படையில்—கூட்டுறவு சங்கங்களை அமைத்து பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களை வழங்கி ஆண்டுதோறும் உற்பத்தி செய்யப் படுகிற துணிகளுக்கு தீபாவளி பொங்கல் போன்ற பண்டிகையையொட்டி ரிபேட் ஆண்டுக்கு 85 நாட்களுக்குக் கொடுத்தும் வருகிறார்கள் என்றாலும் இன்றைய தினம் 20 லட்சம் கைத்தறி நெசவாளர்கள் இந்தியாவில் இருக்கிறார்கள் என்றால் அவற்றில் 5½ லட்சம் தறிகள் தமிழ்நாட்டில் உள்ளன. அதில் 1.60 லட்சம் நெசவாளர்கள்தான் கூட்டுறவுத் துறையில் வருகிறார்கள் என்பதை காணும்போது மற்றவர்கள் நிலை என்ன?

எனவேதான் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் இருக்கின்ற மொத்த நெசவாளர்களோடு, நமது மாநிலத்தில் இருக்கிற நெசவாளர்களை ஒப்பிடுகிறபோது, 100-க்கு 75 சதவீதம் தமிழகத்தில்தான் இருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாக தெரிகிறது. அரசாங்கம் போடுகிற நல்ல திட்டங்கள் எல்லாம் பெரும்

1972 மார்ச் 14]

[திரு. ஏ. கே. துரைசாமி]

பான்மையான அளவில் இருக்கின்ற இந்த மக்களுக்கு தன்மைகள் அளிப்பதற்கான சரியான நிலையை அரசு உருவாக்கவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நெசவாளர்களுக்கெல்லாம் நீண்ட கால—அதாவது 20 ஆண்டுகால—அடிப்படையில் தவணை, அடிப்படையில் திருப்பிச் செலுத்துகின்ற முறையில் தறி ஒன்றுக்கு 250 ரூபாய் வீதம் குறைந்த பட்ச வட்டிக்குப் பணம் கொடுத்து உதவினால், மாஸ்டர் வீவர்களிடம் சிக்கிக்கொண்டிருப்பவர்கள் அவர்களிடமிருந்து விடுபட வழி பிறக்கும். அவர்களை எல்லாம் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் இணைப்பதன் மூலமாக அவர்களுக்குக் குறைந்த பட்ச கூலி இவ்வளவு என்று வரையறுக்கப்படுகின்ற நிலையை ஏற்படுத்த முயற்சி செய்யவேண்டும். இதனை பரீட்சார்த்த திட்டமாக எடுத்துக்கொண்டு, ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒவ்வொரு இடத்தில் இந்த மாதிரி கூட்டுறவுச் சங்கத்தை ஏற்படுத்தி, இந்தத் திட்டத்தை அமல்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைய தினம் நெசவாளர்களுக்கு, திரு. சு. துரைசாமி அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல், விசைத் தறிகளை மிகப் பெரிய அளவுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். இங்கே உற்பத்தி செய்யப்படுகிற நூல் வெளி மாதிலங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு துணியாக நெய்யப்படுகிறது. உற்பத்தி செய்யப்படுகிற நூலை வெளிமாதிலங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதைத் தவிர்த்து, இங்கேயே விசைத்தறிகளின்மூலமாக துணியாக நெய்யலாம். இப்போது கைத்தறியினால் நெய்யப்படும்போது கிடைக்கக்கூடிய வருமானத்தை விட இரண்டு மடங்கு, மூன்று மடங்கு வருவாயைத் தேடக்கூடிய வகையில் விசைத் தறிகளைக் கொண்டு வரவேண்டும். வட ஆர்க்காடு மாவட்டம் லட்சக்கணக்கான நெசவாளர்களைக் கொண்ட பகுதியாக இருக்கிறது என்றாலும் அங்கே பலர் லூம்ஸ் அதிகமாக இடம் பெறவில்லை. இதைக் கருத்திற்கொண்டு, இதுவரை பலர் லூம்ஸ் பயன்படுத்தப்படாத வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திற்கு ஒரு தனிச்சலுகை வழங்கி, விசைத்தறிகளைத் தருவதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்குக் கைத்தறியை ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதில் பல ரகங்களை ஏற்றுமதி செய்கிறோம். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வண்ணம் மாறும் துணி என்று சொல்லக்கூடிய “பிளீடிங் மெட்ராஸ்” என்ற ரகத் துணியை அமெரிக்காவுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதை அரசாங்கம் அறியும், நாம் அனைவரும் அறிவோம். தமிழ்நாட்டில் 40, 50 ஏற்றுமதியாளர்கள்தான் வெளிநாடுகளுக்கு கைத்தறித் துணிகளை ஏற்றுமதி செய்ததன் வாயிலாக அவர்கள் அதிக அளவில் வருமானம் பெறுவதற்கு வாய்ப்பாக இருந்ததே தவிர, துணியை உற்பத்தி செய்யக் காரணமாக இருந்தவர்கள் எல்லாம் பல்வேறு நிலைகளில், பல்வேறு

[திரு. ஏ. கே. துரைசாமி]

[1972 மார்ச் 14]

விதமான தொல்லைகளுக்கு ஆளானார்கள் என்பதை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக் காட்டுகிறேன். நெசவாளர்கள் உற்பத்தி செய்கிற துணிகளுக்கு நல்ல மார்க்கெட்டுகளைத் தமிழ்நாடு தற்போது இழந்திருக்கிறது.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தோடு இணைந்திருந்த பர்மா, இலங்கை ஆகியவை பிரிந்து தனி நாடுகளான பின்னர், அந்த நாடுகளிலுள்ள மார்க்கெட்டை கைத் தறியாளர்கள் இழந்திருக்கிறார்கள். 1947-ம் ஆண்டு வரை இந்தியத் துணைக் கண்டத்தோடு இணைந்திருந்த பாகிஸ்தானின் பத்து கோடி மக்கள் கொண்ட மார்க்கெட்டை நாம் இப்போது இழந்திருக்கிறோம். இப்படி மார்க்கெட்டுகளை இழந்திருக்கும் நேரத்தில் எல்லாம் நெசவாளர்களுக்குச் சொல்லொணாத கொடுமைகள் ஏற்பட்டன. பல்வேறு துன்பங்களுக்கு நெசவாளர்கள் ஆளானார்கள். இன்றைய தினம் புதிதாக உதயமாகியிருக்கிற 7 கோடி மக்களைக் கொண்டிருக்கிற, இந்திய அரசோடு நல்லெண்ணத்தின் அடிப்படையில் இருந்து வருகிற வங்க தேசம் நமக்கு ஆதரவு தரும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். குறிப்பாக வட ஆர்க்காடு, தென் ஆர்க்காடு மாவட்டங்களில் தயாரிக்கப்படுகின்ற லுங்கிகள் பெரும்பாலும் வங்க தேச மக்களால் பெரிதும் விரும்பி வாங்கப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டில் ஏராளமாக உற்பத்தியாகின்ற கைத்தறித் துணிகளுக்கு வங்க தேசத்தில் எதிர்காலத்தில் நல்ல மார்க்கெட் கிடைக்க இருக்கிறது. குறிப்பாக நமது அரசு, 'மத்திய அரசாங்கத்தின் பொறுப்பில் அது இருக்கிறது' என்று சொன்னாலும், நெசவாளர் பிரச்சினையைத் தீர்க்க நல்ல வழிமுறைகளைக் கையாள வேண்டும். இந்தத் துணிகளை உற்பத்தி செய்கின்ற மாஸ்டர் லீவர்களெல்லாம் ஒருங்கிணைந்த முறையில் ஒரு கூட்டு முயற்சியாக, கார்ப்பொரேஷன் ஒன்றை அமைத்து அதன் மூலம் ஏற்றுமதிக்கான வழிவகைகளைக் காண வேண்டும். வங்க தேசத்திற்கு அதிகமான அளவில் ஏற்றுமதி செய்வதற்கான வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும். குறிப்பாக, மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் அவர்களும், மாண்புமிகு தொழில் அமைச்சர் அவர்களும், கைத்தறி நெசவாளர்களின் வாழ்வினிலே நல்ல வளம் ஏற்படுத்துவார்கள் என்று நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், நாடும் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறது. கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கான நல்ல காரியங்களை உடனடியாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி, என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. திருப்பூர் ஏ. எம். மொய்தீன்: மாண்புமிகு பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மானியத்தின் மீது என்னுடைய கருத்துக்கள் சில வற்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

1972 மார்ச் 14] [திரு. திருப்பூர் எ. எம். மொய்தீன்]

இந்தப் பேரவையில் பேசிய பெருமைக்குரிய அங்கத்தினர்கள் தொழில் வளர்ச்சியைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். ஒரு நாடு தொழில் துறையில் வளரவில்லை யென்றால், அந்த நாடு முன்னேற்றம் என்று சொல்ல இயலாது. நம் முடைய நாட்டினுடைய நிலைமை தொழில் இல்லாமைதான். தொழில் இல்லாமைதான் அதிகத் தவறுகளுக்குக் காரணமாக இருக்கிறது என்று கூற வேண்டும். இன்றைய தினம் நாம் பார்த்தால், ஜெயிலுக்குப் போயிருக்கிறவர்கள், நம்மிலிருந்து பிரித்து வைக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் எல்லாம் சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலையினால்தான் பல குற்றங்களை இழைத்திருக்கிறார்கள். பெரும்பகுதி யானவர்கள் திருட்டுக் குற்றங்களைச் செய்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். திருட்டுக் குற்றங்களைச் செய்தவர்களைத் தனியாகச் சந்தித்து, தனியாக அணுகி, அல்லது தண்டனை பெற்று திரும்பி வந்த பிறகு அவர்களைக் கேட்டால், வறுமையின் காரணமாக, தொழில் இல்லாத காரணமாக, குடும்பம் பட்டினி கிடப்பதால் தான் இந்தக் குற்றத்தைச் செய்தேன் என்று ஒவ்வொருவரும் சொல்வதைக் கேட்பீர்கள். இம்மாதிரியான சூழ்நிலை வளருவதற்குத் தொழில் இல்லாமை தான் காரணம். இதை வளர்க்க சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் பெருமைக்குரியவை, பாராட்டுதற்குரியவை என்றாலும், இன்னும் அதிகமான முன்னேற்றத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

நண்பர் துரைசாமி அவர்கள், “நூல் இங்கே தயாராகிறது, துணி எங்கேயோ தயாராகிறது, சாயம் எங்கோ போடப்படுகிறது, மார்க்கெட் எங்கோ இருக்கிறது” என்று குறிப்பிட்டார்கள். இந்த நிலைமையினால் நம் மாநிலத்தின் தொழில் வளம் நசுக்கப்படுகிறது. நூல் இங்கே தயாரிக்கப்படுகிறபோது, அதை இங்கேயே துணியாக நெய்து, இங்கேயே அச்சிட்டு விற்பனை செய்வதற்குரிய மார்க்கெட்டுகளை நாம் உண்டாக்கினால் தொழில் வளரும் என்பதை அரசாங்கத்தினுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்றைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நம்மால் ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு கூட்டத்தைப்பற்றி நாம் சிந்திப்பதே இல்லை. குற்றவாளிகள், ஜெயிலில் இருப்பவர்களைப்பற்றி நாம் சிந்திப்பதில்லை. குற்றம் செய்ததால் தான் அவர்கள் ஜெயிலுக்குப் போகிறார்கள். குற்றம் பல காரணங்களால் செய்யப்படுகிறது. இந்தப் பேரவையில்கூட ஜெயிலுக்குப் போனவர்கள் பல பேர் இருக்கலாம்; இன்னும் போக வேண்டியும் இருக்கலாம். நானும்கூட ஜெயிலுக்குப் போயிருக்கிறேன். சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைதான் ஒரு மனிதனை ஜெயிலுக்கு அனுப்புகிறது.

திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம்: தலைவர் அவர்களே கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் பொலிதிகல் விஷயங்கள் பற்றிப் பேசுகிறார்களா, நிதிக் கோரிக்கையின்மீது பேசுகிறார்களா, அல்லது வேறு விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறார்களா?

[1972 மார்ச் 14]

திரு. திருப்பூர் ஏ. எம். மொய்தீன் : நான் மானப் பிரச்சினையைப்பற்றிப் பேசுகிறேன். மானப் பிரச்சனை பாதிக்கப்படுகிறபோது, மனிதன் சில தவறுகளைச் செய்து விடுகிறான். மானம் வரும்போது மனிதன் தன் நிலையிலிருந்து மாறிவிடுவதால் குற்றம் இழைக்கும்படியாகி விடுகிறது. அரசியல் காரணங்களாலும், தொழில் காரணங்களாலும் தவறுகள் ஏற்படுகின்றன. அதன் காரணமாக அந்தச் சமூகம் அழிவு பெற்று வருகிறது.

ஜெயிலில் இருக்கும் சமூகத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமானால், அதற்குரிய வழிவகைகளை வெளியே இருப்பவர்கள் செய்ய வேண்டும். அவர்களை இரு வகையாகப் பிரிக்கலாம். திட்டப்பட்டு குற்றம் செய்தவர், பரம்பரையாகக் குற்றம் செய்தவர் என்று பிரிக்கலாம். திடீர் என்று செய்யப்படும் குற்றங்கள்தாம் அதிகமாக இருக்கின்றன. அதனால்தான் அவர்கள் சிறையில் போயிருக்கிறார்கள். அவர்களைச் சட்டத்தின் துணைக்கொண்டு சிறையில் வைத்திருக்கிறோம். அங்கேயே ஒரு தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தி, அவர்களை ஏதாவது ஒரு தொழிலில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். அவர்கள் தண்டனைக் காலம் முடிந்து வெளியே வருகிறபோது, தொழிலில் முன்னேற்றம் அடைந்தவர்களாக நல்ல ஒழுக்கம் பெற்றவர்களாக வெளியே வர வேண்டும்.

இந்தப் பேரவையிலே உள்ள உறுப்பினர்கள் ஜெயிலுக்குள்ளே செல்ல அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். ஜெயிலுக்குள்ளே இருப்பவர்களுக்கு நல்ல போதனை செய்ய வேண்டும், குற்றங்கள் செய்த காரணங்களைக் கேட்டறிய வேண்டும், எந்த அடிப்படையிலே அவர்கள் குற்றங்கள் செய்தார்கள் என்பதை புரிந்துகொள்ள வேண்டும், குற்றங்கள் செய்தால் என்ன என்ன தண்டனைகள் அளிக்கப்படும் என்பதை அவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட வேண்டும். கொலைக் குற்றவாளிகளைச் சந்திக்க சர்க்கார் என்னை அனுமதிக்குமானால், ஏன் குற்றங்களைச் செய்தார்கள், என்ன என்ன காரணங்களினால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை அறிந்து அவர்களுக்கு நல்ல பாடத்தைப் போதித்து நல்லுப தேசத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று கருதுகிறேன்.

திருட்டுக் குற்றங்கள் செய்தவர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் என்ன என்ன காரணங்களினால் குற்றங்களைச் செய்தார்கள் என்ற அடிப்படையை அறிந்து கொண்டு உள்ளே அல்ல, வெளியே மறுபடியும் குற்றங்கள் நிகழாதபடி இனியும் ஜெயிலுக்குப் போகாதபடி அவர்களை நல்லவர்களாக்கக்கூடிய வகையில் தொழில்களை அமைத்துக் கொடுக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டும்.

நான் ஒன்று கேள்விப்பட்டேன், எவ்வளவு உண்மையானது அது என்பது எனக்குத் தெரியாது. வசதியுள்ளவர்கள் ஜெயிலுக்குப் போனால் அங்கே வசதியாக இருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். நான் - ஜெயிலுக்குப் போனேன். எனக்கு அப்படி வசதியில்லை. மற்றவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட

1972 மார்ச் 14] [திரு. திருப்பூர் ஏ. எம். மொய்தீன்]

வசதிகள் இல்லை, சாதாரணமானவன் போக நேரிட்டால் அவன் துண்டுபிடி பொறுக்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இது மிகவும் பரிதாபத்திற்குரிய நிலைமை. அப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை மாற்ற வேண்டும். அவர்கள் வெளியே வரும் பொழுது சமுதாயத்திலிருந்து பிரித்து வைக்கக்கூடிய நிலைமை இல்லாமல், அவர்களுக்குத் தொழிற்சாலைகள் அமைத்துக் கொடுத்து அவர்கள் எந்த எந்தத் துறைகளிலே பாண்டித்யம் பெற்றவர்களாக இருக்கிறார்களோ எந்த எந்தத் துறைகளிலே அனுபவம் உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களோ அந்த அந்தத் துறைகளிலே வாய்ப்பு அளிக்கவேண்டும். ஜெயிலுக்கு உள்ளே இருக்கிற வேலைகள் மட்டுமல்ல, ஒருவன் கணக்குப் பிள்ளை என்றால் அவன் ஏதாவது குற்றம் செய்துவிட்டால் அவன் மண் சுமக்க வேண்டியதில்லை, கணக்குப்பிள்ளை வேலையே கொடுக்கலாம். தொழில் செய்கிறவனை இருந்தால் தொழில் செய்ய வேண்டும், பீடித் தொழில் செய்கிறவனை இருந்தால் உள்ளேயும் பீடித் தொழில் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இப்படிப்பட்ட தொழில்களைக் கொடுத்து அவர்கள் வெளியே வரும்பொழுது தொழில்களையும் கற்றுக் கொண்டு வருவாயிலே ஒரு பங்கும் கொடுத்து வெளியே புத்தியுள்ளவனை, அறிவு உள்ளவனை, சமுதாயத்திலே புறக்கணிக்கப்படாதவனை, சமுதாயம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவனை வரக்கூடிய முறையிலே ஜெயிலுக்குள்ளே பாடங்கள் போதித்து பள்ளிக்கூடங்கள் நடத்தி, தொழில்கள் நடத்தி வெளியே வந்தவுடன் வேலைகள் பார்க்கக்கூடிய நிலைமையை உண்டாக்க வேண்டும்.

ஜெயிலுக்குள்ளே நடத்தப்படுகிற கொடுமைகள், நான் பார்த்திருக்கிறேன், மனிதாபிமானத்தோடு நடத்தப்படவில்லை. மிகக் கொடுமையாக நடத்தப்படுகிறார்கள். எதற்காக அவர்கள் அப்படி நடத்தப்படுகிறார்களோ தெரியவில்லை. என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் அரசியல் கைதியாக இருக்கும்பொழுது இரவிலே அவருக்கு மூத்திர அடைப்பு நோய் வந்து விட்டது. அவரை யாரும் கவனிக்காத நிலையிலே ஒரு நாள் பூராவும் அவர் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார். அவரை நமக்குத் தெரியும், மடாதிபதி போன்று துண்டு போட்டுக் கொண்டு வருவார். திரு. பிரீமுலம்மது அவர்கள், இரவு முழுவதும் இறைவனே, இறைவனே, இறைவனே, இறைவனே, ஆண்டவனே, ஆண்டவனே, ஆண்டவனே, ஆண்டவனே என்று கத்திக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். காலை வரையிலும் கேட்பாரற்று இருந்திருக்கிறார். ஜெயிலின் பயங்கரமான கதவுகள் சாத்தப்பட்டு விட்டால், விடியும் வரையில் என்ன நிலைமை என்று கேட்கப்படுவதில்லை. நான் தெரிவித்துக் கொள்வது என்னவென்றால் ஒரு டாக்டர் அங்கே இருக்கக்கூடிய நிலைமையும், ஜெயில் வார்டர்கள் அங்கே இரவு பூராவும் சுற்றிப் பார்க்கக்கூடிய நிலைமையும் கொண்டுவர வேண்டும். ஒருவர் எந்தக் கஷ்டத்தினால் துன்புற்றுக் கொண்டிருக்கிறார் என்று அறிவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். எப்பொழுது என்று அமைச்சர் அவர்கள் கேட்கிறார்கள். அது பாகிஸ்தான்

[திரு. திருப்பூர் ஏ. எம். மொய்தீன்] [1972 மார்ச் 14]

போர் நடந்தபோது, சமீபத்திலே நடந்த போர் அல்ல, முன்னாலே—அமைச்சர் அவர்கள் கேட்கிற காரணத்தை நான் புரிந்து கொண்டேன்—அம்மாதிரி ஒரு வரை வைத்திருந்தார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலைமை மறுபடியும் நிகழாதவாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஜெயிலுக்கு என்னை அனுப்புங்கள், குற்றவாளியாக அல்ல, அவர்களுக்கு அறிவுரைகள் கூறுவதற்காக, ஒரு முறை கொலைக் குற்றம் செய்தவர்கள், ஒரு முறை திருட்டுக் குற்றம் செய்தவர்கள், ஒரு முறை சில்லரைக் குற்றங்கள் செய்தவர்களைச் சந்திப்பதற்கும் உரையாடுவதற்கும் பேசுவதற்கும் அவர்கள் என்ன என்ன காரணங்களினால் சென்றார்கள், குற்றம் செய்தார்கள் என்று அறிவதற்கும் அவர்களைத் திருத்துவதற்கும் பொதுமக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வதற்கும் சமூகத்திலே அவர்கள்பால் என்ன கருணை காட்ட வேண்டுமென்று சொல்வதற்கும் சர்க்கார் என்னை அனுப்ப வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: நான் சிறைச்சாலைகள் துறை அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றதற்குப் பிறகு எல்லா சட்ட மன்ற அங்கத்தினர்களும் முன்னறிவிப்புக் கொடுத்துவிட்டுச் செல்லலாம் என்று ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

திரு. திருப்பூர் ஏ. எம். மொய்தீன்: நான் கேட்பது அதுவல்ல. நீங்கள் போகலாம் என்று ஸ்பெஷல் அதிகாரம் கொடுக்கலாம். முன்னாலேயே கேட்டுக் கொண்டு . . .

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: யாரையும் கேட்கவேண்டாம். தாங்கள் எம்.எல்.ஏ. என்று எழுதிவிட்டுச் சென்றாலே அவர்கள் அனுமதிப்பார்கள்.

திரு. திருப்பூர் ஏ. எம். மொய்தீன்: சமுதாயத்திலே அவர்கள் மேலும் வளராதபடி ஒரு சூழ்நிலையை ஜெயிலிலே உண்டாக்க வேண்டும். ஜெயிலை ஒரு தொழிற்சாலையாக்க வேண்டும், ஜெயிலை ஒரு பள்ளிக்கூடமாக ஆக்க வேண்டும். ஜெயிலை ஒரு நேர்மையான பாடத்திட்டம் கொடுக்கும் இடமாக மாற்ற வேண்டும்.

அங்கே சோளக் கஞ்சி கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். வாஸ்தவமாகவே வாழ்க்கையிலே ஒரு தடவைகூட சோளக்கஞ்சி குடிக்காதவர்கள் எல்லாம் குடிக்கக்கூடிய நிலைமை. உடம்புக்கு நல்லது என்று ஹெல்த் மினிஸ்டர் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். ராகிகூட உடம்புக்கு நல்லதுதான். என் தலையில்

1972 மார்ச் 14] [திரு. திருப்பூர் ஏ. எம். மொய்தீன்]

இருக்கிறது, நான் ராகி சாப்பிடுகிறேன். ஆனால் உண்ணும்பொழுது நான் படுகிற பாடு எனக்கல்லவா தெரியும், பாயாசமல்ல, பாஷாணத்தை முழுங்குவதுபோல் இருக்கிறது. அதையும் மனிதாபிமானத்தோடு மாற்றி அரிசிக் கஞ்சி கொடுக்கலாம் . . .

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : தலைவரவர்களே, நாட்டிலே மக்கள் வெறும் அரிசிக் கஞ்சி சாப்பிடுவதாலே பல்வேறு நோய்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். எனவே கலப்பு உணவும் சீருணவும் உண்ண வேண்டுமென்று பிரச்சாரம் செய்யப்படுகிறது. சிறைச்சாலையிலும் ஒருவேளை அரிசி உணவு கொடுக்கிறார்கள், மற்ற நேரங்களிலே வேறு உணவு கொடுக்கிறார்கள். அந்த முறை மிகச் சிறந்த சத்துள்ள உணவு என்ற அடிப்படையிலேதான் வழங்கப்படுகிறது.

திரு. திருப்பூர் ஏ. எம். மொய்தீன் : மிக்க நன்றி. அவர்களுக்கு சத்துள்ள உணவு என்ற அடிப்படையிலே அப்படிக் கொடுப்பார்களானால் அதை நான் வாங்குகிறேன்.

நான் பேச்சை முடிக்கலாம் என்று கருதுகிறேன். ஒன்றை மட்டும் சொல்ல நினைக்கிறேன். ஹெயில் ஒரு தொழிற்சாலையாக வேண்டும், ஒரு பல்கலைக் கழகமாக வேண்டும்—பல்கலைக் கழகம் என்றால்—பல் துறைகளிலும் பாடம் பெறுகின்ற இடம். அவர்களிடையே அறிவு வளரக்கூடிய முறையிலே, நேர்மை வளரக்கூடிய முறையிலே, சத்தியம் வளரக்கூடிய முறையிலே, நியாயம் வளரக்கூடிய முறையிலே, உண்மை வளரக்கூடிய முறையிலே, புனிதமான எண்ணங்கள் வளரக்கூடிய முறையிலே திட்டங்களை வகுக்கச் சர்க்கார் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. செளடி. எஸ். சுந்தரபாரதி : தலைவர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற மானியக் கோரிக்கை மீது என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்ததற்காக நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

முதலாவதாக கைத்தறித் தொழில் பற்றிச் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இப்பொழுது சுமார் 12,500 பவர் லூம்ஸ், விசைத்தறிகள் நம்முடைய தமிழகத்திற்கு ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தமிழகத்திலே இருக்கக்கூடிய எல்லாக் கைத்தறியாளர்களுக்கும் விநியோகம் செய்வதற்கு சர்க்கார் ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகிறார்கள்.

அதிலே நான் ஒரு கருத்தை வலியுறுத்திக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். கைத் தறித் தொழிலாளர்களைப்பற்றி எனக்கு முன்னால் பேசியவர்களில் பலர் குறிப்பிட்டார்கள். மிகவும் ஏழ்மையாக, அதுவும் நம்முடைய தமிழகத்திலேயிருக்

[திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

[1972 மார்ச் 14]

கூடும் எல்லாத் தொழிலாளிகளுக்கும் இருக்கும் வருவாயைவிடக் குறைந்த வருவாயைப் பெறக் கூடியவர்கள் நம் கைத்தறித் தொழிலாளர்கள். அத்தகைய தொழிலாளிகள் 4,000 ரூபாய் அல்லது 5,000 ரூபாய் முதலீடு செய்து ஒரு விசைத்தறியை தன் குடும்பத்திற்கு வாங்கிப் பயன்படுத்துவது என்பது மிகவும் முடியாத காரியம். நானே பார்த்திருக்கிறேன். இப்பொழுது சுமார் 3,800 விசைத்தறிகள் நம்முடைய தமிழகத்திலே தனிப்பட்டவர்களுக்கு விறியோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதில் உண்மையாகவே கைத்தறித் தொழிலாளர்களுக்கு எத்தனை தறிகள் போய் இருக்கிறது என்று பார்த்தால் ஒரு தறிகூடப் போய்ச் சேர்ந்திருக்காது என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால் கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் 4,000, 5,000 என்று முதலீடு செய்ய முடியாது, ஏனென்றால் 100 ரூபாய்கூட மீதம் பார்க்க முடியாத கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் தமிழகத்திலே எங்கும் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் இந்த விசைத்தறிகளை அவர்கள் வாங்க முடியுமா என்பதைத்தான் நான் இந்த நேரத்தில் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். அதற்காகத்தான், இவ்வளவு ஏழ்மையாக இருக்கும் கைத்தறித் தொழிலாளர்களுக்கு விசைத்தறி பயன்பட வேண்டுமென்பதற்காக, இதை ஒரு மாற்றுத் தொழிலாக அங்கீகரித்து அவர்களுக்கு அதிக வருவாய், ஊதியம் கிடைக்கும் முறையில் இதைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று நினைக்கும் பொழுது நாம் அதை மாஸ்டர் வீவர்ஸ், பணக்காரர்கள் அல்லது இதையே தொழிலாக நடத்தும் பணக்காரர்களுக்குத்தான் அந்தக் கருவிகள் போய்ச் சேருகின்றனவே தவிர, சாதாரண ஏழைத் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. அகவே நான் சர்க்காருக்கு ஒரு யோசனையைக் கூறி அதைப் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதாவது இப்பொழுது இன்டஸ்ட்ரியல் வீவர்ஸ் கோவாப்பரேட்டிவ் சொசைட்டிஸ் பலயிடங்களில் இருக்கின்றன. அருப்புக்கோட்டையில்கூட ஒன்று இருக்கிறது. அதன்மூலம் நெசவு செய்யும் வேஷ்டிகள், இன்னும் மற்றவைகள் மிகவும் தரமாக இருக்கின்றன.

(திரு. செ. கந்தப்பன்—தலைமை)

அதற்கு எப்பொழுதும் நல்ல மார்க்கெட் இருக்கிறது. கிடைக்கும் வருவாயும் தராளமாக நல்ல முறையில் இருக்கிறது. அதைப்போல விசைத்தறிகளைப் பொறுத்த வரையிலும் பவர்லூம் இன்டஸ்ட்ரியல் வீவர்ஸ் கோவாப்பரேட்டிவ் சொசைட்டிஸ் என்று ஏற்படுத்தினால் அதன்மூலம் அந்தப் பிரயோசனம் உண்மையாகவே சாதாரண நெசவாளர்களுக்குப் போகும். இல்லை யென்றால் இப்படிப்பட்ட நெசவாளர்களுக்கு இந்தப் பயன் கிடைக்காது. ஆகவே, இத்தகைய பவர்லூம் இன்டஸ்ட்ரியல் வீவர்ஸ் கோவாப்பரேட்டிவ் சொசைட்டிகளை இந்தத் தொழிலையே முக்கியமாக நம்பியிருக்கும் மக்கள் எந்த ஊரில் அதிகமாக இருக்கிறார்களோ அங்கே யெல்லாம் இத்தகைய சொசைட்டிகளை ஏற்படுத்த அரசாங்கம் முனைந்து செயல்படுத்த வேண்டுமென்ற என்னுடைய

1972 மார்ச் 14]

[திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

கருத்தை வலியுறுத்திக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். இல்லை யென்றால் நாம் இந்தக் கொள்கையின் மூலமாக விசைத்தறிகளைப் புகுத்தி அதன் மூலம் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு அதிகப் பயனைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நம்முடைய கொள்கை நிச்சயமாக நிறைவேறாமல் போகும். இப்பொழுதுதான் இதை ஆலோசனைக்கு எடுத்துக் கொண்டு புகுத்தும் நேரத்தில், 3,800 விசைத்தறிகள் தான் நாம் இப்பொழுது கொடுத்திருக்கிறோம். இன்னும் பாக்கியிருக்கும் தறிகள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. இவைகளிலே கோவாப்பரேட்டிவ் சொசைட்டிகளுக்குக் கொடுக்கும் தறிகள் போக மற்றவற்றை யெல்லாம் அந்தந்த நகரங்களிலே பவர்தூம் இண்டஸ்ட்ரியல் லீவர்ட்ஸ் கோவாப்பரேட்டிவ் சொசைட்டிகளை ஏற்படுத்தி இந்த விநியோகத்தை அந்த முறையில் செய்ய வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கைத்தறியைப் பொறுத்தவரையில் எனக்கு முன்னால் பேசிய பலரும் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். ஒரு அங்கத்தினர் அவர்கள் இந்த விலையேற்றத்தின் காரணமாக கைத்தறித் தொழில் பாதிக்கப்படுகிறது என்று கூறப்படுவதை ஒத்துக்கொள்ள முடியாது என்று சொன்னார்கள். நான் ஆரம்பத்தில், பட்ஜெட் விவாதத்தில் பேசியபொழுது ஒரு கருத்தைக் கூறினேன். இந்தத் தொழிலுக்கு வேண்டிய 'ரா மெட்டிரியல்ஸ்', யார்ன், எந்த நூலாக இருந்தாலும், பருத்தி நூலாகியிருந்தாலும் சரி, பட்டு நூலாகியிருந்தாலும் சரி, சிந்தடிச் லைபர், ஸ்டேபிள் லைபர் எதுவாகியிருந்தாலும் சரி, இந்த ரா-மெட்டிரியல்ஸ், கெமிகல்ஸ் போன்றவைகள் எப்பொழுதுமே நிச்சயிக்கப்பட்ட விலைக்கு ஃபேர் பிரைசிஸ், ஸ்டெபிலைஸ்ட் பிரைசிஸ் இதுவரைக்கும் நீண்ட காலந்தொட்டு அவர்களுக்குக் கிடைப்பதேயில்லை. அத்தியாவசியமான உணவுப் பொருள்கள் நம்முடைய மக்களுக்கு நியாயமான விலையில் கிடைக்க நாம் ஆங்காங்கே நியாய விலைக் கடைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். வேண்டிய நேரத்தில் அதிகப்படியான உணவுப் பொருள்களை வாங்கி வைத்துக் கொண்டு விலையேற்றம் ஏற்பட்டால் நாம் நியாயமான விலைக்குக் கொடுக்கிறோம்.

ஆகவே, கைத்தறித் தொழிலாளர்களுக்கு நாம் எந்த உதவியைச் செய்தாலும், செய்யாவிட்டாலும் முக்கியமாக இதை ஒன்றை மட்டும் செய்ய வேண்டுமென்பதற்காகவே நான் இதையே மீண்டும் வற்புறுத்த ஆசைப்படுகிறேன். அதாவது, இந்தத் தொழிலுக்கு வேண்டிய ரா மெட்டிரியல்ஸ் நியாயமான விலையில் கிடைக்கின்ற ஏற்பாட்டைச் செய்ய அரசாங்கம் முன் வரவேண்டும். அதற்காக ஒரு யோசனையைக் குறிப்பிட்டேன். எப்படி சினிஸ் சப்ளைஸ் கார்ப்பொரேஷன் மூலம் உணவுப் பொருள்களைச் சேமித்து, விலை உயரும் காலத்தில் நியாயமான விலைக்குக் கொடுக்க ஏற்படுத்தி இருக்கிறோமோ அதைப் போல் இதற்கும் ஒரு கார்ப்பரேஷன் ஏற்படுத்த வேண்டும். அதன் முக்கிய

[திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

[1972 மார்ச் 14]

பணியாக நூல்களையும், கெமிக்கல்ஸ்சையும், கைத்தறிக்கு வேண்டிய ரா மெட்டிரியல்ஸ் போன்றவைகளையும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்து விலையேறுகின்ற காலத்தில் நாம் அவைகளை மார்க்கெட்டிற்குக் கொண்டு வந்து எப்பொழுதுமே நிச்சயமாக இந்த விலைக்கு மேல் போகாது என்ற நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்பொழுதுதான் கைத்தறித் தொழிலாளர்களும், கோவாப்பரேட்டிவ் சொசைட்டிகளும், தாங்கள் தயாரிக்கும் ஒரு சேலையின் அடக்கம் இவ்வளவுதான் இருக்க முடியும் என்பதற்கு ஒரு நிர்ணயம் வைத்துக் கொள்ள முடியும். அதற்குமேல் லாபம் இவ்வளவு இருக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயம் செய்து கொண்டு, தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டிய கவியை நிச்சயம் செய்துகொண்டு அதிலே அபிவிருத்தி செய்ய வழியேற்படும். இல்லாவிட்டால் எந்தக் காலத்திலும் இந்தக் கைத்தறி முன்னேறும் வாய்ப்பிருக்காது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நாம் இந்தக் கைத்தறித் தொழிலையே அவர்கள் எப்பொழுதுமே நம்பியிருக்க வேண்டாமென்று சொல்லலாம். இருந்தாலும் இப்பொழுது நம்முடைய நாட்டிலேயிருக்கும் சுமார் 20 லட்சம் பேர்கள் இந்தத் தொழிலையே நம்பியிருக்கிறார்கள் என்ற நிலையிருக்கிறது. இவர்கள் எல்லோருக்கும் உடனடியாக வேறு தொழில் கொடுக்க முடியாது. இவர்களுக் கெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வேறு தொழிலைக் கொடுப்பதன் மூலம்தான் செய்ய முடியும். ஆனால் அது வரையில், அவர்களுக்கு வேறு தொழில் கொடுக்கும் வரையில், நாம் அவர்களுக்கு இப்பொழுது இருக்கும் தொழிலுக்கு எந்த அளவிற்கு உதவி செய்ய முடியும் என்று பார்க்கும்பொழுது இந்த ஒருமுறையை நாம் நிச்சயமாகச் செய்ய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இந்தக் கைத்தறித் தொழிலுக்கு நாம் ஒரு நல்ல நன்மையைச் செய்ததாக எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. எனவே, சர்க்கார் இந்த ஒரு திட்டத்தைச் சீக்கிரமாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும். பரிசீலித்து அவர்களுக்கு நியாயமான விலையில் ரா மெட்டிரியல்ஸ் கிடைக்கும் மார்க்கத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதைப்போல் கைத்தறித் தொழிலில் ஏற்றுமதியாளர்களைப்பற்றி எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதில் இன்னொரு கருத்தை நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நம்முடைய துணி ஏற்றுமதியாக வேண்டுமென்றால் பம்பாய்க்குப் போய் அங்கிருந்துதான் மேல் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாக வேண்டும். கோடவுன்கள் பம்பாய் வியாபாரிகளின் கையில்தான் இருக்கின்றன. அதற்குப் பதிலாக நாம் சென்னையில் துறைமுகத்தை கைத்தறித் துணி ஏற்றுமதிக்குத் தேவையான அளவிற்கு விஸ்தரித்து அந்த வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால் ஏற்றுமதியாகி வெளிநாடுகளுக்குப் போகும். நம்முடைய துணிகளின் விலை நமக்கு நிச்சயமாக குறையும். அதன் மூலம்

1972 மார்ச் 14] [திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

ஹெல்த்தி கார்ப்படிஷனை வெளிநாட்டு மார்கெட்டில் ஏற்படுத்த முடியும். இப்பொழுது எனக்கு முன்பு பேசிய ஒருவர் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார் கள். பிளீடிங் மெட்ரஸ் துணிக்கு முன்பு ஒரு நல்ல நிலைமை இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது போய்விட்டது என்ற கருத்தைக் குறிப்பிட்டார்கள். அது உண்மைதான். அதற்குக் காரணம் ஏற்றுமதியாக்கக்கூடிய துணிகளின் மூலம் கொள்ளை லாபம் அடிக்கச் சிலர் கருதினார்கள். அதன்மூலம் நாம் மார்கெட்டை இழக்க வேண்டியதாயிற்று. அதற்காக கைத்தறித் துணிகளுக்கு உலக அளவிலே மார்க்கெட் இல்லை என்று அர்த்தமில்லை. கைத்தறித் துணிக்கு மார்கெட் இருக்கும், எக்ஸ்போர்ட்ஸ் இருக்கிறது. நம்மிடமிருந்து ஏற்று மதியாகும் துணிகள் நல்ல ரகமாகவும், கெட்டியாகவும், உறுதியாகவும் நம்பிக்கை நாணயமாகவும் இருக்கும் முறையில் இருந்தால், அதை ஏற்றுமதி செய்தால் நல்ல வாய்ப்பிருக்கிறது. ஆகவே இங்கே நம்முடைய கைத்தறித் தொழில் நசித்துப் போகும் என்ற கவலை தேவையில்லை. இதற்கிடையில் கைத்தறித் தொழிலுக்குத் தேவையான ரா-மெட்டிரியல்ஸ் நியாயமான விலையில் கிடைக்கச் செய்தால் நல்ல எக்ஸ்போர்ட் இருக்கும், கைத்தறித் தொழிலும் நல்ல முறையில் முன்னேறும் என்ற என்னுடைய கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கடைசியாக இன்னும் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தொழில் வளர்ச்சி களைப் பொறுத்த வரையில் நம்முடைய தொழில்கள் செண்ட்ரலைஸ் இன்டஸ் டிரிசாக இருக்கின்றன. அவைகளை உ செண்ட்ரலைஸ் செய்ய வேண்டும். அதன் மூலம் நாம் தொழில் வாய்ப்புகளைப் பரவலாகச் செய்ய முடியும். இப்பொழுது இன்டஸ்ட்ரிஸ் செண்ட்ரலைசாக இருப்பதால் பல கிராமங்களில் இருப்பவர்கள் நகரங்களுக்கு வரக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. இதனால் இங்கே இருப்பவர்களுக்கும் கஷ்டம், அரசாங்கத்திற்கும் கஷ்டம். இவைகளைப் போக்க இனிமேல் எந்தத் தொழிலைப் புதிதாகத் துவக்கினாலும் சரி அல்லது இருக்கும் தொழிலை சின்னச் சின்ன முறையில் உ செண்ட்ரலைஸ் செய்து கிராமங்களிலே சிறு தொழில்களை ஏற்படுத்தி, பிறகு ஒட்டுமொத்தமாகச் செய்யும் நிலையை ஏற்படுத்திக் கொண்டால் மிகவும் நலமாக இருக்கும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, அருப்புக்கோட்டையில் முன்சிப் கோர்ட்டோ அல்லது சப்-மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டோ ஏற்படுத்த வேண்டியது அவசியம் என்று சொல்வி கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இதற்காக முன்பு ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கமிட்டி தன்னுடைய விசாரணையை நடத்திய நேரத்தில் பொதுமக்கள் இதைப் பற்றி வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கிறார்கள். இதற்கு முன்பு சிறு ஊராக இருந்த அந்த ஊர், பஞ்சாயத்தாக இருந்த அந்த ஊர் இப்போது

[திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

[1972 மார்ச் 14]

முனிசிபாலிட்யாக இருக்கிறது. அருப்புக்கோட்டை தாலுகாவானது சென்ட்ரலைஸ் போஸ்ட் ஆக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த இடத்தில் ஒரு கோர்ட்டை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதில் அரசாங்கம் நல்ல எண்ணம் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு பேச வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. பி. கந்தசாமி: தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு தொழிலமைச்சர் அவர்களால் இந்த மன்றத்தின் முன் வைக்கப்பட்டுள்ள மானியக் கோரிக்கைகளுக்கு எனது ஆதரவைத் தெரிவித்து, தொழில், தொழில் வளர்ச்சி ஆகியவற்றின்மீது ஓரிரு கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தமிழகத்தில் தொழில் வளம் 1967-க்கு முன்பு இருந்ததை விட எந்த விதத்திலும் குறையாது நாளடைவில் வளர்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. இங்கே நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் அறிக்கைகளில் இந்தத் தொழில் வளம் தமிழகத்தில் எந்த அளவுக்குப் பெருகி இருக்கிறது என்பது தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஓரிரு காரணங்களை எடுத்துச் சொல்லும் முறையில் 'இன்டெக்ஸ் ஆஃப் இன்டஸ்ட்ரியல் புரொடக்ஷன்' என்று சொல்லுகிறார்கள். உற்பத்திப் புள்ளிவிவரங்கள் அங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 1967-க்கு முன்பு இருந்ததைவிட அந்த வளர்ச்சியை இந்தியா முழுவதும் எடுத்துப் பார்த்தால் அந்த வளர்ச்சி 1971-72 வரை இருந்து கொண்டதான் வந்திருக்கிறது. இந்த நாட்டிலுள்ள சிறு தொழில்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்தால் 1967-ல் 1,382 ஆக இருந்தது 1971 கடைசியில் 3,012 என்று அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறது. தொழில் வளர்ச்சிக்காக எடுக்கப்பட்டிருக்கும் நடவடிக்கை காரணமாக இந்த நாட்டில் தொழில் வளம் பெருக உதவி இருக்கிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இருந்தாலும் கூட, இங்கே பேசுகின்ற சில அங்கத்தினர்கள் 1967-க்குப் பிறகு தொழில் தேக்கம் அடைந்துவிட்டது, தொழில்களில் அமைதியின்மை நிலவுகிறது என்றெல்லாம் சொல்லி வருகிறார்கள். உண்மையிலேயே, தொழிலிலே தேக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது, அமைதியின்மை ஏற்பட்டுவிட்டது என்று சொல்லுவதை விட, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை எதிர்க்கின்ற அரசியல் கட்சிகளுக்கு ஜனநாயகப் பண்புகளில், மரபுகளில் இருக்கக்கூடிய நம்பிக்கை இன்மையைத்தான் அது எடுத்துக் காட்டுகிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

உண்மையிலேயே, ஜனநாயகப் பண்புகளில், மரபுகளில் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள், ஒரு கட்சித் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று ஆட்சிக்கு வந்துவிட்டால் குறைந்தபட்சம் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு அவர்களுடைய ஆட்சியைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும், சகித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற சகிப்புத் தன்மை

1972 மார்ச் 14]

[திரு. கே. பி. கந்தசாமி]

இருக்குமானால் இப்படிப்பட்ட சாதாரண பிரச்சினைகளை, ஆங்காங்கு தொழிற் துறையில் ஏற்படுகின்ற சிறு சிறு பிரச்சினைகளை, பெரிதாக்கி பிறகு கிளர்ச்சிகளை உருவாக்கும் அளவுக்குப் போகமாட்டார்கள். ஆகவே, தொழிலில் அமைதியின்மை என்று எடுத்துச் சொன்னால் அது ஆங்காங்கு இருக்கும் சிறு சிறு பிரச்சினைகளை மிகைப்படுத்தி எடுத்துச் சொல்லும் நிலைதானே தவிர வேறல்ல.

இந்த நாட்டிலே தொழில்கள் எப்படிப்பட்ட அமைப்பில் இருக்க வேண்டுமென்பதிலே தலைவர்களுக்குள்ளே கருத்து வேறுபாடே கிடையாது என்பது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட விஷயம். மிகச் சட் ஏகாமை என்ற வகையில் இருக்க வேண்டும்; தனியார் துறையும் இருக்க வேண்டும்; பொதுத் துறையும் இருக்க வேண்டும்; கூட்டுத் துறையும் இருக்க வேண்டும்; கூட்டுறவுத் துறையும் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்கின்ற நேரத்திலே எந்தத் தொழிலாக இருந்தாலும் தேசிய மயமாக்கப்பட வேண்டுமென்று எடுத்துச் சொல்லுவது பொருத்தமாக இருக்காது என்று நினைக்கிறேன்.

நமது நாட்டில் பொதுத் துறை இருக்கிறது, கூட்டுத் துறை இருக்கிறது, கூட்டுறவுத் துறை இருக்கிறது, தனியார் துறையும் இருக்கிறது. பொதுத் துறையைப் பொறுத்தவரையில் தமிழகத்தில் எவ்வளவோ பெரும் பெரும் தொழில்கள் இயங்கி வருகின்றன. அதிலே நல்ல வளர்ச்சியைக் காணுகிறோம். தனியார் துறையைப் பொறுத்தமட்டில் பெரிய பெரிய தொழில்கள், நடுத்தரத் தொழில்கள் எவ்வளவோ துவக்கப் பட்டு நல்ல முறையில் நடந்து வருகின்றன. 1967-க்கு முன்பு இருந்ததை விட தனியார் துறை தொழிலதிபர்கள் தொழில் உதவிக் கழகத்திடம் இருந்து எந்த அளவுக்குக் கடன்களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிக்கையிலே பார்க்கிறோம். மகாராஷ்டிரத்திற்கு அடுத்தபடியாக இண்டஸ்ட்ரியல் பினைஸ் கார்ப்பரேஷன், இண்டஸ்ட்ரியல் டெவலப்மென்ட் கார்ப்பரேஷன் அதிக அளவுக்கு உதவிகளைப் பெறுமளவுக்கு வழி செய்திருப்பதிலே நாம் மகாராஷ்டிரத்திற்கு அடுத்தபடியாக இருக்கிறோம் என்பதை இந்த அறிக்கையிலே பார்க்கின்றபோது ஏன் மகாராஷ்டிரத்தைவிட முந்திப் போக முடியாது என்ற கேள்வி எழுகிறது. தமிழகத்திலுள்ள தொழிலதிபர்கள் எந்த அளவுக்கு இந்தக் கழகங்களுடைய உதவியை, கடனை அதிக அளவில் பெற்று தொழில்களைத் துவக்க முடியும் என்பதை எல்லோருக்கும் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்.

அடுத்து, கூட்டுறவுத் துறையிலும் இங்கு பல தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு கூட்டுறவுத் தொழில் வங்கிகள் மூலமாக உதவி செய்யப்பட்டு எவ்வளவோ தொழில்கள் இயங்கி வருகின்றன. எனது தொகுதியைப் பொறுத்தமட்டில் குலசேகரப்பட்டினம் என்ற ஊர் இருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் அது நல்ல துறைமுகமாக இருந்தது. அங்கு சர்க்கரை ஆலை கூட இருந்தது. நள்ளடைவில்

[திரு. கே. பி. கந்தசாமி]

[1972 மார்ச் 14]

சர்க்கரை ஆலை மறைந்துவிட்டது. அந்தச் சிறிய துறைமுகம் மங்கிவிட்டது. அந்த இடத்தில் கூட்டுறவுத் துறையில் ஏதேனும் ஒரு தொழிலை ஆரம்பித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கூட்டுறவுத்துறை அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தூத்துக்குடிக்குக் கப்பலில் வரும் கோதுமையை மதுரைக்குக் கொண்டு சென்று மாவு மில்லில் அரைக்கின்ற நிலைமை இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அந்தக் கோதுமையைத் தூத்துக்குடியில் இருந்து சிறிய படகுகள் மூலம் குலசேகரப் பட்டினத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும் வகையில் அந்தத் துறைமுகத்தைச் சற்று விரிவாக்கி அந்தப் பகுதியில் ஒரு மாவு அரைக்கும் ஆலையையும் அமைத்துத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த நாடு முழுவதும், தமிழகம் முழுவதும் எவ்வளவோ சிறு சிறு தொழில்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு நல்ல முறையில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. நாட்டிலுள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கி வேலைவாய்ப்புக் கொடுக்க இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் ஒன்றுமே இல்லையென்று சொன்னார்கள். நாம் இப்போது 116 கோடி ரூபாய் அளவுக்குத் திட்டங்களில் செலவு செய்கிறோம் என்றால் அது எந்த அளவுக்கு வேலை வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் என்பதை அங்கத்தினர்கள் சற்று மறந்து விட்டார்கள் என்றுதான் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அந்த 116 கோடியில் இந்த ஆண்டில் மட்டும் தொழிற்சாலைகளில் ஏறத்தாழ 10 கோடி ரூபாய் அளவிற்குச் செலவு செய்யக்கூடிய திட்டத்தைப் பார்க்கிறோம். குறிப்பாக, அதிலே பாதிக்கு மேல் இந்த நாட்டிலுள்ள சிறு தொழில்களுக்கு, கிராமங்களில் இருக்கக்கூடிய சிறு தொழில்களுக்கு அவற்றை முன்னுக்குக் கொண்டு வரக்கூடிய அளவுக்குச் செலவு செய்வதற்காக நிதி ஒதுக்கியிருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

குறிப்பாக, 1962-ம் ஆண்டு கிராமப் புற தொழில் பேட்டை என்ற திட்டத்தை இந்திய அரசு அனுமதியோடு ஆரம்பித்து இன்று மூன்று மாவட்டங்களிலே நடைபெற்று வருகிறது. நெல்லை மாவட்டத்தில் நாங்குநேரி என்ற இடத்தில் 1962-ல் தொழில் பேட்டை துவக்கப்பட்டது. அந்தத் தொழில் பேட்டையின் பகுதியை மாவட்டம் முழுவதற்கும் விரிவுபடுத்த வேண்டுமென்று இந்திய அரசைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. தொழில் துறையில் நெல்லை மாவட்டத்தை முழுமைப் படுத்துவதற்கு இப்படிப்பட்ட தொழில் பேட்டைகளை நெல்லை மாவட்டம் முழுவதும் ஆரம்பிக்க வேண்டும், தொழில் அதிபர்கள் தொழில் கழகங்கள் அளிக்கும் உதவிகளைப் பெற்றுக்

1972 மார்ச் 14] [திரு. செள எஸ். சுந்தரபாரதி]

கொள்ள வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு இந்த மானியக் கோரிக்கைகளை ஆதரித்து, பேச வாய்ப்பளித்த தலைவருக்கு நன்றி கூறி அமருகிறேன். வணக்கம்.

திரு. எஸ். வடிவேல் : தலைவர் அவர்களே, இன்று நம் சபை முன்பு வைக்கப் பட்டிருக்கிற தொழில், சிறை, நீதி நிர்வாகம் பற்றி ஒரு சில கருத்துக்கள் கூற விரும்புகிறேன்.

குறிப்பாக தொழில் மூலதனத்தைப் போடுகிறவர்கள் லாபத்தைக் குறிக்கோளாக வைத்துப் போடுகிறார்களே தவிர, தேச வளர்ச்சிக்கு உதவி புரியக் கூடிய வகையில் இன்று நிலைமை இல்லை. தொழில் வளர்ச்சிக்குத் தொழில் அமைதி தேவை. தொழில் அமைதி தானாக ஏற்படுவதில்லை. தொழிலுக்கு பணம் போடுவது மட்டும் மூலதனமாகாது.

தொழிலாளர்களின் உழைப்பை மூலதனமாகக் கொண்டதுதான் ஒரு நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாகும். தொழிலாளர்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளை முன்கூட்டியே தெரிந்துகொண்டு அவற்றை தீர்த்து வைப்பதுதான் சாலச் சிறந்தது. காலம் தாழ்த்தி அரசாங்கம் நடவடிக்கைகள் எடுப்பதன் காரணமாக தொழிலாளர்கள் பிரச்சனையில் இன்று பல்வேறு மனக் கசப்புகள் ஏற்பட்டு பல கஷ்டங்களை அனுபவித்து வருகிறார்கள். இந்த ஆட்சி கூடத் தொழிலாளர்களை அடக்கு முறைக்கு ஆளாக்கியிருக்கிறார்களே தவிர, தொழிலாளர்கள் அமைதியான நிலையில் இருக்கக்கூடிய நிலை இல்லை என்பது நாடறிந்த உண்மை.

முதலாளிகள் லாபம் ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு அரசை ஏமாற்றி வருவதும், தொழிலாளர்களை ஏமாற்றுவதும், கள்ளப் பணம் உண்டாக்குவதும் சில முதலாளிகளின் குறிக்கோளாக இருந்து வருகிறது. அத்தகைய குற்றங்கள் செய்பவர்களை அரசாங்கம் காலத்தோடு கைது செய்வதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுத்தால்தான் தொழிலில் ஒரு வளர்ச்சியைக் காண முடியும், நாடும் முன்னேற்றகரமான பாதையில் செல்ல முடியும்.

தஞ்சையில் இதுவரையிலும் எந்தத் தொழிற்சாலையும் ஏற்படவில்லை. அங்கு ஒரு தொழிற்சாலை அமைப்பது சாலச்சிறந்தது. தஞ்சை மாவட்டம் உணவு உற்பத்தி செய்யக்கூடிய இடம். அங்குள்ள விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு ஆண்டுக்கு ஆறு மாதங்கள் வேலை வாய்ப்பில்லை. ஆகவே அங்குள்ள அவர்களது வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கு அங்கு ஒருதொழிற்சாலை அமைப்பது அவசியமாகிறது. அடுத்தபடியாக இப்போது பத்து சர்க்கரை ஆலைகள் கட்டுறவுத்துறையில் இருக்கின்றன. ஆறு ஆலைகள் தனியார் துறையில்,

[திரு. எஸ். வடிவேல்]

[1972 மார்ச் 14]

அதுவும் ஏகபோக முதலாளிகளின் கைகளில் இருக்கின்றன. பாரி, கொத்தாரி, மஹாலிங்கம், ஆரூரான் போன்றவர்களின் கைகளில் இருக்கின்றன. மதுவிலக்கு ரத்து செய்யப்பட்ட பின்னர் பாரி கம்பனிக்கு சாராயம் காய்ச்சுவதற்கு அனுமதி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மே மாதம் கொடுக்கப்போகும் 'ஆரூரான், மஹாலிங்கம் போன்ற பெரும் முதலாளிகளுக்குச் சாராயம் காய்ச்சுவதற்கு அனுமதி வழங்குவதை, அவர்களுக்கு அந்த ஆலைகளை அதற்காக விடாமல் அரசாங்கமே மேற்கொண்டு நடத்துவது நல்லது.

சாராயம் காய்ச்சுவதற்குக் கூட்டுறவு ஆலைகளுக்குக் கொடுப்பதுதான் சரி, அருணை சுகர்ஸ் என்ற கூட்டுறவு ஆலைக்குச் சாராயம் காய்ச்சும் லைசென்ஸ் கொடுத்தது சரி. ஆனால் மகாலிங்கத்துக்குக் கொடுத்தது, சக்தி சர்க்கரை ஆலைக்கு லைசென்ஸ் கொடுத்தது தப்பு. அடுத்து, பஞ்சாலை கார்ப்பரேஷன். ஏற்கனவே ஐந்து ஆலைகள் கார்ப்பரேஷன் நடத்துகிறது. கோவையில் மூடியுள்ள ஆறு ஆலைகளையும், மதுரையில் உள்ள ராஜா மில்ஸ் உட்பட மூன்று ஆலைகளையும், செங்கோட்டையில் உள்ள பலராமவர்மா மில்லையும், செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள சிதை மில்லையும் கார்ப்பரேஷனே நடத்த வேண்டும்.

கார்ப்பரேஷன் மூலதனத்தையும் அதிகப்படுத்த வேண்டும். கேரளாவில் உள்ளதுபோல் பஞ்சாலைகளைக் கண்காணிப்பதற்கு உள்ள அதிகாரத்தை கார்ப்பரேஷனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அடுத்தபடியாக, தேயிலைத் தோட்டம். வாஷ் பாறையிலும், நீலகிரியிலும் உள்ள தேயிலைத் தோட்டங்கள் பல வெள்ளையர்களுக்குச் சொந்தமானவை. அவைகளை உடனடியாக நாட்டுடைமையாக்க வேண்டும். ஒரு லட்சம் தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகளைக் கவனிக்க அது உதவியாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக, கைத்தறி சம்பந்தமாக குறிப்புகள் கொடுத்திருப்பது வர வேற்கத்தக்கது. ஆனால் அவை மகிழ்ச்சி தருவதாக இல்லை. 2 கோடி 33 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது போதாது. ஐந்து கோடி ரூபாயாவது ஒதுக்க வேண்டும். நெசவாளர்கள் சைதாப்பேட்டையிலும், சக்கம்பட்டியிலும் வேலை பூர்ணமாகக் கிடைக்க வேண்டுமென்று போராட்டம் நடத்தி வருகிறார்கள். குறைந்த விலையில் நூல் கிடைக்க உத்தரவாதம் வேண்டும். துணிகள் தேங்காமல் விற்பதற்கு அரசு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அடுத்தபடியாக, அரசு பெரு முதலாளிகளுடன் தொழிற்சாலை அமைப்பதை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தூத்துக்குடியில் ஒரு உரத் தொழிற்சாலை, ஒரு ஏக போக முதலாளியுடன் கூட்டாக அமைப்பது சரியில்லை. மேட்டூர் அலுமினியம் தொழிற்சாலையும், வண்டலூர் மோட்டார் தொழிற்சாலையையும் தேசியமயமாக்க வேண்டும். அடுத்த படியாக, கூட்டுறவு நூற்பாலைகள் எல்லாம் திறமையாக நடப்பதற்கு தொழி

[திரு. எஸ். வடிவேல்]

லாளர்கள் உள்ளிட்ட கூட்டுக் கமிட்டி அமைக்க வேண்டும். கைத்தறியாளர்களுக்கும் பங்கு வேண்டும். சிறு தொழில் நடத்துபவர்களுக்கு மூலப்பொருள்கிடைக்க ஏற்பாடு செய்வதோடு இன்சினியரிங் பயிற்சி பெற்று வேலையில்லாமல் இருப்பவர்களைப் பயன்படுத்தும் தொழிற்சாலைகளை அரசு நிறுவ வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, மாவட்ட கோர்ட்கள், சப்-கோர்ட்கள் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்று இச்சபையில் பல கேள்விகள் கேட்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது சம்பந்தமாக ஒரு ஆண்டுக்கு முன்பு ஜில்லா ஜட்ஜ் வரதராஜன் அவர்கள் தலைமையில் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அதனுடைய தீர்ப்பு மூன்று மாதத்திற்குள் வெளி வரவேண்டுமென்று நாங்கள் வெட்டுப் பிரேரணை கொடுத்திருக்கிறோம். அதை இன்னும் தாமதப்படுத்துவது சரியில்லை. நியாயமில்லை. இந்தக் கோர்ட்டுகளின் தீர்ப்புகள் எல்லாம் ஆங்கிலத்தில் வருவதோடு தமிழிலும் வெளிவர வேண்டும். இராமநாதபுரத்தின் தலைமைக் கோர்ட்டுகள் எல்லாம் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திற்குள் அமைய வேண்டும். இன்னும் ஜில்லா கோர்ட்டும் சப் கோர்ட்டும் மதுரையில் இருப்பது சரியல்ல. மதுரையில் ஹைகோர்ட்டின் கீழ் கண்டிப்பாகத் திறக்கப்பட வேண்டும். இதில் காலதாமதம் கூடாது.

அடுத்தபடியாக, சிறைச்சாலைகளில் பல்வேறு மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டுமென்று நாங்கள் பல ஆண்டுகளாகக் கூறி வருகிறோம். தேச முன்னேற்றம் கருதி போராட்டங்கள் நடக்கும்போது அது தொழிலாளர்கள் போராட்டமானாலும் சரி, மாணவர்களின் போராட்டமானாலும் சரி, அவர்கள் சிறைக்குச் செல்கிறார்கள். இந்தமாதிரி போராட்டங்களில் கலந்துகொண்டு சிறை செல்பவர்கள் அவர்கள் மாணவர்களாக இருந்தாலும் சரி, தொழிலாளர்களாக இருந்தாலும் சரி, விவசாயிகளாக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் அரசியல் கைதிகளாக நடத்தப்பட வேண்டும். ஆனால் இன்று அவர்கள் அப்படி அரசியல் கைதிகளாக நடத்தப்படுவதில்லை. சாதாரண கைதிகளோடு அவர்கள் ஒன்றாக நடத்தப்பட்டு வரும் நிலை மாற்றியமைக்கப்படுவதற்கு அரசு நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

குறிப்பாக இன்றைக்கு சிறைச்சாலைகளுக்குச் செல்கிறார்கள் என்று சொன்னால், கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி எத்தனையோ போராட்டங்களை நடத்தியிருக்கிறது. மாணவர்கள் போராட்டம், தொழிலாளர்கள் போராட்டம் என்று எத்தனையோ போராட்டங்களை எங்கள் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி தலைமை தாங்கி நடத்தியிருக்கிறது.

புரட்சிகரமான வகையில் நாங்கள் பல போராட்டங்களைத் தாங்கி நடத்திய தன் காரணமாகத்தான் இன்று திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு ஆட்சிக்கு

[திரு. எஸ். வடிவேல்]

[1972 மார்ச் 14]

வந்திருக்கிறது என்பதை அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவிட்டால் நாடு ஒப்புக்கொள்ளும். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் போராட்டங்கள் காங்கிரஸ் பேராட்சிக்கு முடிவு கட்டியதோடு அல்லாமல் முன்னேற்ற கழக அரசு நடுநிலைமையுடன் ஆட்சி நடத்துவார்கள் என்று நாட்டு மக்கள் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த நல்ல தீர்ப்பை பயன்படுத்தி நல்ல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. கோ. சிவபெருமாள் : மாண்புமிகு தற்காலிகத் தலைவர் அவர்களே, அரியலூர் தாலுகாவிலும், பெரம்பலூர் தாலுகாவிலும் மிளகாய் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. அங்கு உற்பத்தியாகக் கூடிய மிளகாயை வெளி மாநிலங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யும் ஒரு நிலை இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டில் மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள தேனி, திருச்சி மாவட்டத்தில் உள்ள அரியலூர் போன்ற பகுதிகளில்தான் இந்தியாவிலேயே அதிகமாக மிளகாய் பயிர் செய்யப்படுகிறது. சிறு சிறு ஏரிகளின் பாசனத்தின் மூலமாக உற்பத்தியாகும் பகுதிகளும் உள்ளன. கிணற்று நீர் மூலம் மிளகாய் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பகுதிகளும் உள்ளன.

நம் மாநிலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களில் மிளகாய் பயிர் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு வெளி மாநிலங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. நம் மாநிலத்தில் மிளகாய் வற்றல் அதிகமாகப் பயிர் செய்யப்படுவதால் இங்கு மிளகாய் வற்றலை பவுடர் செய்தோ அல்லது அந்த மிளகாய் வற்றலைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வேறு பொருளைத் தயாரிக்க ஒரு தொழிற்சாலையை அமைத்தால் அரசுக்கும் நல்ல வருவாய் கிடைக்கும். அதோடு அந்தப் பகுதியில் உள்ள மக்களுக்கும் வேலைவாய்ப்புக் கிடைக்கும். இப்போது ஒரு கிலோ மிளகாய் வற்றல் ரூ. 3-ல் இருந்து ரூ. 3.60 வரையில் விற்கப்படுகிறது. குறைந்த விலைக்கு இப்போது மிளகாய் வற்றல் விற்கப்படுகிறது. மிளகாய் உற்பத்தி செய்யக் கூடிய விவசாயிகளுக்குப் போதுமான விலை கிடைக்கிறதா என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர்கள் விலைகள் இன்னும் இறங்க வேண்டும், இறங்க வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள்.

உற்பத்தி செய்யக்கூடிய விவசாயி இன்றையதினம் பயிர் செய்வதற்காக ஒரு ஏக்கருக்கு அதற்கு வேண்டிய உரம், சல்பேட் ஆகியவற்றின் விலையும் அதிகமாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு அதனால் கிடைக்கும் வருமானம் குறைவாக இருக்கிறது. விலைவாசி குறைய வேண்டுமென்று சொல்கிற சிண்டிகேடர்கள், ஆட்சியில் மிளகாய் வத்தல் விலை ஒரு கிலோ ரூ. 12 விற்றது, ரூ. 10 விற்றது ஒரு கிலோ, ரூ. 9 விற்றது, ஆனால் இன்றைய தினம் ரூ. 3 விருந்து

1972. மார்ச் 14]

ரூ. 3.60 வரைதான் விற்கிறது. இத்தியாவிலேயே திருச்சி மாட்டத்திலே தான் அதிகமாக மிளகாய் வத்தல் பயிராகிறது. அதிலும் குறிப்பாக அரியலூர் வட்டத்தில், அதன் சுற்றுப்புறங்களில் தான் அதிகமாக உற்பத்தியாகிறது. ஆகவே, அந்த அடிப்படையில் ஒரு தொழிற்சாலை அவசியம் தேவை என்று அரசைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வேப்பமர நிழல் உடலுக்கு நல்லது என்று சொல்லுவார்கள். வேப்ப மரத் திலிருந்து கிடைக்கும் வேப்ப பழம் உற்பத்தி அரியலூர், பெரம்பலூர், ஜெயம் கொண்டான், லால்குடி ஆகிய நான்கு வட்டாரங்களில் அதிகமாக இருக்கிறது. வேப்பம் கொட்டையிலிருந்து வேப்ப எண்ணை தயார் செய்யப்படுகிறது. அந்த வேப்ப எண்ணை விலையுயர்ந்தது. வேப்ப எண்ணை, வேப்பம் புண்ணுக்கு விவசாயிகளுக்கு மிகவும் தேவைப்படுகிறது. வேப்ப எண்ணை கொஞ்சம் கசப்பாக இருக்கும். அந்த வேப்ப எண்ணையை, தமிழ்நாட்டில் குறிப்பாக அரியலூர் பகுதியில் தயார் செய்து என்கே அனுப்புகிறார்கள் என்றால், வட நாட்டில் இருக்கும் அகமதாபாத், டெல்லி போன்ற ஊர்களுக்கு அனுப்புகிறார்கள். அங்கே உள்ளவர்கள் இந்த எண்ணையைக் கொண்டு முகத்திற்குப்போடும் பவுடர், சோப் முதலியவற்றைத் தயார் செய்கிறார்கள். இங்கே தயாரிக்கப்பட்ட வேப்ப எண்ணையைக் கொண்டு அங்கே தயாரிக்கப்பட்ட சோப் முதலியன இங்கே மறுபடியும் வருகின்றன. கெமிக்கல்ஸ் போன்றவற்றிற்கும் இந்த வேப்ப எண்ணை பயன்படுகிறது. அந்த அளவு விலை மிகுந்த எண்ணையை அரியலூர் பகுதியில் தயாரிக்கப்படுகிற காரணத்தால், அரியலூர் பகுதியில் ஒரு சோப்பு தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தினால், பலபேருக்கு வேலை கிடைக்கும் நிலைமை ஏற்படும், அரசுக்கும் ஆதாயம் வரும்.

எங்கள் பகுதியில் அரியலூருக்கு 9 மைல் தொலைவில் விளாங்குடி என்ற இடத்தில் வெள்ளைக்கனிமண் கிடைக்கிறது. இந்த வெள்ளைக்கனிமண்பக்தர்கள் நாமம் போட்டுக்கொள்ள பயன்படுகிறது. அந்த வெள்ளைக்கனிமண் நாமம் போட்டுக் கொள்ள பயன்படக்கூடிய வகையில் வெள்ளையாகவும் வாசனை உடையதாகவும் இருப்பதால், ஸ்ரீரங்கம், பழனி பக்தர்கள் அதைப்பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். இந்த வெள்ளைக்கனிமண்ணை உபயோகித்து நாமக்கட்டி தயார் செய்ய சிறிய சிறிய தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்தலாம். சிறிய கோவில், பெரிய கோவில் என்று மதிப்பிற்குரிய அனந்தநாயகி அம்மையார் குறிப்பிட்டார்கள். சின்ன கோவில்களில் உள்ள சாமி சொத்துக்களை எடுத்துக்கொள்ளாதீர்கள், பெரிய சாமி கோவில்களில் உள்ளவற்றை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னார்கள். சின்ன கோவிலுக்கு போகிறவர்கள் வெறும் சாம்பலை எடுத்துப் பூசிக்கொண்டு போய் விடுகிறார்கள். பெரிய கோவில்கள், ஸ்ரீரங்கம், பழனி போன்ற கோவில்களுக்குப் போகிறவர்கள் நாமம் போட்டுக்கொண்டு போகிறார்கள்.

[1972. மார்ச் 14]

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: அந்த ஏழை சாமிக்கும் பணக்கார சாமிக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை சமதர்மம் பேசும் அங்கத்தினர் அவர்கள் நீக்குவதற்கு ஏதாவது யோசனை சொல்வாரா? நாமக்கட்டிக்கு விலை பேச பக்கத்தில் அறநிலைய அமைச்சர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவரிடத்தில் அதற்கு விலை பேசினால் நல்லதாக இருக்கும். அதைச் செய்வாரா?

திரு. கோ. சிவபெருமாள்: அவர்களுக்கும் தான் சொல்வேன். என் பகுதியில் நாமக்கட்டி தயார் செய்யும் அளவுக்கு வெள்ளைக்களிமண் கிடைக்கிறது. அதை வைத்து சிறிய தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தினால் தமிழ் நாட்டிற்கு மட்டுமல்ல, இந்தியாவிற்கே பயன்படக்கூடிய நிலைமையேற்படும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

இவைகளில் சம்பந்தமில்லாத விஷயத்தைப் பற்றி பேசக் கூடாது என்பதால் பேசாமல் இருந்தேன். சம்பந்தப்படுத்தி பேசியிட்டதால் நானும் பேசத்தயாராக இருக்கிறேன். ஏழை பணக்கார சாமி என்று குறிப்பிட்டார்கள். காளியம்மன், மாரியம்மன் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். காளியம்மன், மாரியம்மன் சின்னச் சின்ன சாமி. பணக்காரச் சாமி அல்ல. ஒரு சமயம் அம்மையார் அவர்கள் தாய் இனத்தைச் சார்ந்த காரணத்தால், காளியம்மன், மாரியம்மன் ஆகிய கோவில்களுக்கு, பெண்களுக்கு முதலிடம் கொடுக்கும் தமிழ் நாட்டில், பென் சாமிக்கும் அந்த உரிமை கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. பெரிய பெரிய ஆண்டவன் கோவில்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. பெரிய பெரிய கோவில்களில் எல்லாம் பிரசாதம் தயாராகிறது என்று சொல்கிறார்கள். எங்கள் ஊரில் இருக்கும் சின்ன சாமிக்கெல்லாம் தேங்காய் உடைத்து, அந்தத் தண்ணீரை கிழே விடாமல் பாத்திரத்தில் பிடித்துக் கொண்டு விடுகிறார்கள். ஸ்ரீரங்கம், பழநி போன்ற பெரிய கோவில்களில் சாமிக்கு பஞ்சாமிர்தம், போன்றவை தயார் செய்து வைக்கிறார்கள். இதனால் பணக்காரச் சாமி ஏழை சாமி என்று சொல்லக்கூடிய அளவில் இருக்கிறது. எப்படி பணக்காரர்கள் ஏழைகள் என்று மக்களிடத்தில் இருக்கிறதோ அதேபோல் ஆண்டவனிடத்திலும் இருக்கிறது. பெரிய பெரிய கோவில்களில் (ஸ்ரீரங்கம், பழநி) பூஜைக்கு வைக்கக்கூடிய பிரசாதங்கள் பொங்கல், பஞ்சாமிர்தம் போன்றவற்றைப் படைக்கிறார்கள். ஆண்டவன் அவற்றைச் சாப்பிட்டால் தானே? அங்கே இருக்கும் ஆட்கள் அதைச் சாப்பிடுகிறார்கள். உண்மையிலேயே விலையுயர்ந்த பஞ்சாமிர்தம் பொங்கல் போன்றவற்றை யெல்லாம் அங்கே யுள்ளவர்கள் பக்தர்களுக்கு சாப்பிடுவதற்காக விற்றுவிடுகிறார்கள். (மணி யடிக்கப்பட்டது) வெள்ளைக்களிமண்ணிலிருந்து நாமக்கட்டி தயாரிக்கும் தொழிற்சாலையை அரியலூர் பகுதியில் கொண்டுவர வேண்டும்.

1972 மார்ச் 14]

[திரு. கோ. சிவபெருமாள்]

என்னுடைய பகுதியில் முந்திரிப் பயிர்கள் அதிகமாக விளைகிறது. மற்ற பயிர்கள் செய்ய முடியாத இடத்தில் தான் முந்திரி பயிராகும் நிலைமை இருக்கிறது. ஒரு ஏக்கர் முந்திரியில் ஒரு ஆண்டுக்குக் கிடைக்கும் வருமானம் ரூ. 125 தான். எந்த அளவுக்கு வறண்ட பகுதியாக இருந்தால் இந்த ரூ. 125 வரும் என்பதை அரசு பரிசீலித்து, அந்த முந்திரி பயிர் செய்யக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு என்னென்ன சலுகைகளைக் கொடுக்க முடியுமோ அந்தச் சலுகைகளைக் கொடுத்து, அந்த முந்திரி உற்பத்தியை அதிகரிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த முந்திரி உற்பத்தி அதிகரிப்பதன் மூலமாக, அதைச் சார்ந்த தொழிற்சாலையை அங்கே ஆரம்பிக்க வேண்டும் அதனால் அங்குள்ள மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்புப் பெருகும். அரசுக்கும் ஆதாயம் வரும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

ஆகவே, தமிழ் நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சியை அதிகரிக்க இப்படி சிறு சிறு தொழில்களை ஆங்காங்கு ஆரம்பித்து நல்ல முறையில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் பயன்பெறத்தக்க வகையில் முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். என்னுடைய பகுதியில் டால்மியா சிமெண்ட் தொழிற்சாலை இருக்கிறது. சிமெண்ட் செய்வதற்கு வேண்டிய சக்கான்கள் கிடைக்கும் நிலங்கள் அதிகமாக அந்தப் பகுதியில் இருக்கின்றன. அந்த இடங்களில் சர்க்கார் புறம் போக்கு நிலங்களும் இருக்கின்றன. இவற்றை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டு ஒரு தொழிற்சாலை ஆரம்பித்தால் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வேலை வாய்ப்பு பெறுவார்கள்.

ஜிப்சம்மார்டர் அரியலூர் பகுதியில் கிடைக்கிறது. இதை உப்பு நார்க்கல் என்று சொல்லுவார்கள். அதை வெளி இடங்களுக்கு அனுப்புகிறார்கள். ஆகவே, ஒரு தொழிற்சாலையை ஜிப்சத்தை பயன்படுத்தி கெமிகல்ஸ் தயாரிக்க அரியலூர், பெரம்பலூர் தாலுக்காவில் ஏற்படுத்தலாம். அந்தப் பகுதியில் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் இருக்கின்றன. இதை தனியார் ஒரு சிலர் எடுத்து பயன்படுத்தி லட்சக்கணக்கான ரூபாய்க்கு முதலாளியாக ஆகக்கூடிய நிலைமையேற்பட்டு இருக்கிறது. அதிலே ஆரம்பத்திலே மேஸ்திரியாக இருந்தவர்கள் இன்று லட்சாதிபதியாக இருக்கிறார்கள்.

கேளாவிற்குச் சென்று அங்கு இந்தக் கல் அரைக்கப்பட்டு பாடம் பண்ணி, கடலைப் பின்னாக்கு இவைகளைக் கூடச் சேர்த்து அரைத்து பிற கலப்பு உரமாகத் திரும்ப எங்கள் பிரதேசத்திற்கே வருகிறது. அதை நாங்கள் வாங்குகிற நிலை இருக்கிறது. எனவே இதைப் பயன்படுத்துவதற்கு எங்கள் பகுதியிலேயே ஒரு உரத் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தக் கல் இப்பொழுது உபயோகப் படுத்தப்படாததால் எங்கள் பகுதியிலிருந்து ஒரு ரூபாய்க்கு வாங்கிக் கொண்டு செல்கிற கல்லை நாங்கள் 1½ ரூபாய், இரண்டு

[1972 மார்ச் 14]

ரூபாய் கொடுத்து வாங்குகிற நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால் எங்கள் பகுதி வறட்சியான பகுதியாகும். இந்த வறட்சியான பகுதியில் பல தொழிற்சாலைகளை அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழக முதலமைச்சர், மாண்புமிகு கலைஞர் ஆட்சியில் கண்டிப்பாக நல்ல திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு தமிழகம் நல்ல முறையிலே வளரும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். பல நல்ல திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதற்காக கலைஞர் அவர்களுக்கு என்னுடைய பாராட்டுதல்களைத் தெரியப்படுத்திக் கொள்கிறேன். மறைந்த அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஏழையின் சிரிப்பில் இறைவனைக் காண்பேன் என்றார். அந்த முறையிலே கலைஞர் அவர்கள் ஆட்சியிலே ஏழை எளிய மக்களுக்கு, ஆயிரக் கணக்கானவர்களுக்கு, வீடு இல்லாதவர்களுக்கு வீடு, நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு நிலம், இல்லை என்று எவருமே இல்லாத நிலையை உருவாக்குவதற்காக பாடுபட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஒன்று கூற மறந்து விட்டேன். எங்கள் பகுதியிலே கிடைக்கிற முந்திரிப் பழம் சரியான முறையிலே பயன்படுத்தப்படவில்லை. இந்த முந்திரிப் பழத்தைச் சேமித்து நல்ல முறையிலே பயன்படுத்துவதற்கு ஒரு திட்டம் வகுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த மன்றத்திலே சொன்னார்கள் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் இருக்கக் கூடிய சாராயத்தில் வாடை இருக்கிறது. திருச்சி மாவட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய சாராயத்தில் வாடை இல்லை, ஒரே காரமாக இருக்கிறது என்று. இந்த முந்திரிப் பழத்தைப் பயன்படுத்தி திருச்சி மாவட்டத்திலே ஒரு தொழிற்சாலை ஆரம்பித்தால் அது நல்ல பலனைத் தருமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நமது பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஏழையின் சிரிப்பிலே இறைவனைக் காண்பேன் என்று சொன்னார். ஆனால் காமராஜ் அவர்கள் இன்றைய தினம் இந்த அரசைக் கவிழ்ப்பதற்கு இந்த அரசைப் பற்றி இல்லாதது பொல்லாததுகளை யெல்லாம் கூறி வருகிறார்கள். இந்த அரசு மக்களிடத்திலே செல்வாக்குப் பெற்று இருக்கிறது. முக்கியமாக கிராமப்புரங்களில் உள்ள ஏழை எளிய மக்களிடத்திலே செல்வாக்குப் பெற்று வருகிறது. இந்த அரசு ஏழைகளால் அமைக்கப்பட்ட அரசு. ஏழை எளியவர்களுக்காகப் பாடுபட்டுக் கொண்டு வருகிற அரசு. இதை அறிந்து தான் இங்கே இருக்கக் கூடிய மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் சிறந்த முறையிலே ஏழையின் சிரிப்பில் இறைவனைக் காண்கிற பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொல்லியபடி செயல்பட்டுக் கொண்டு வருகிறார்கள். மாற்றுக் கட்சித் தோழர்கள் பொறுமைப்படக் கூடிய அளவிற்கு நல்ல முறையிலே செயல்பட்டுக் கொண்டு வருகிறார்கள். இன்றையதினம் கிராமங்கள் மறுமலர்ச்சி அடைந்து கொண்டு வருகின்றன. கிராம மக்கள் தமிழக அரசை ஆதரிக்கிறார்கள்.

1972 மார்ச் 14]

டாக்டர், கலைஞர் அவர்களின் மதிப்பு உயர்ந்து கொண்டு வருவதைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அதனால் பொருமை எண்ணத்தில் இன்றையதினம் பிள்ளையையும் கிள்ளி விட்டுத் தொட்டிலையும் ஆட்டுவது போல, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அனந்தநாயகி அவர்கள் தாய்க்குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆதலால் பிள்ளையையும் கிள்ளி விட்டு, தொட்டிலையும் ஆட்டுவது போல இந்த மன்றத்திலே சில வற்றைப் பேசுவார்கள், அப்படிப் பேசி விட்டு திரும்ப வேறு ஒன்றைச் சொல்வார்கள். அவர்கள் தாய்க்குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆதலால் இப்படிச் சாமர்த்தியமாக பேசுகின்ற நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். நமது டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் சிறைக்குச் சென்று சிறைக் கொடுமைகளை எல்லாம் அனுபவித்தவர். இந்தத் தமிழகம் மறுமலர்ச்சி அடைவதற்கு நல்ல பல கிட்டங்களைத் திட்டி அவற்றைச் சிறந்த முறையிலே செயல்படுத்துவார் என்று கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: கனம் தலைவர் அவர்களே, இப்போது எனக்குப் பேசுவதற்கே பயமாக இருக்கிறது. கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்னால் தான் அந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்த கனம் அங்கத்தினர் பேசும்போது குறிப்பாக இவர்கள் பிள்ளையையும், கிள்ளி விட்டுத் தொட்டிலையும் ஆட்டுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அது தான் எங்கள் வேலை. அது மாத்திரமல்ல. இன்றைக்கு எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் சொல்கிற யோசனைகளை யெல்லாம் ஏதோ எதிர்க்கட்சிக் காரர்கள் பொருமை எண்ணத்திலே சொல்கிறார்கள் என்று எண்ணாமல் அவர்களுடைய முயற்சிகளுக்கு உங்கம் கொடுக்கிற முறையிலே நடக்கின்ற தவறுகளை உரிமையோடு கண்டிக்கிறார்கள் என்று ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். யோசனை சொல்கிற உரிமை தவறுகளைக் கண்டிக்கிற உரிமை எதிர்க் கட்சிகளுக்கு உண்டு. ஏதோ அவசரத்தில், ஆத்திரத்தில் கண்டிக்கிறார்கள் என்று தவறாகக் கருதி விடக் கூடாது. உங்கள் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டிக் கண்டிப்பதற்குத் தான் நாங்கள் இருக்கிறோம். உங்களைத் தோத்திரம் செய்வதற்கு உங்கள் பக்கத்தில் ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கூட உங்களைத் தோத்திரம் செய்து பேசினார்.

திரு. தோப்பூர் திருவேங்கடம்: தலைவரவர்களே, அம்மையார் அவர்கள் நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேசியதைத் தோத்திரம் செய்தார் என்று கூறினார்கள். அது தவறு என்பதை உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: அவர் பேசினார் என்று நீங்கள் சொல்லலாம். ஆனால் என்னைப் பொறுத்த வரையில் அவர் தோத்திரம் செய்தார் என்று தான் நான் கருதுகிறேன்.

இன்றைக்கு இந்தத் தொழில் மானியக் கோரிக்கையிலே பல கருத்துக்களை அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துச் சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். குறிப்பாக தொழில் வளர்ச்சி தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் மிக மிகப் பின் தங்கிய நிலையில் இருக்கிறது என்பதை அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்றைக்குத் தொழில் நிலைமைகளைப் பார்க்கும்போது பல தொழில்கள் தோல்வி அடைந்து கொண்டு வருகின்றன. புதிய தொழில்களை ஆரம்பிக்கின்ற சூழ்நிலைகள் எதுவும் இப்போது உருவாக்கப்படவில்லை. இருக்கின்ற தொழில்கள் சரியாக இயங்காத நிலை இருந்து வருகின்றன. இவ்வளவுக்கும் மேலாக அரசாங்கம் தயாரிக்கும் எந்த பொருளும் விலை போகாமல், சந்தையிலே கேட்பார் இல்லாமல் இருக்கும் நிலையைக் காண்கிறோம். புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தோமானால் இதை நன்றாக பார்க்க முடிகிறது.

இந்தியாவிலே தமிழகம் தொழில் துறையில் மிகவும் பின்னுக்குத் தள்ளப் பட்டிருக்கிறது. இதனை இந்த நேரத்திலே எடுத்துச் சொல்கிறேன். இந்தியாவிலே பம்பாய், மகராஷ்டிரம் போன்ற மாநிலங்கள் தொழில் துறையில் மிகவும் வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றன. தொழில் வளம் அங்கெல்லாம் பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது. தமிழகத்தில் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது. தொழில் துறையில் நாம் பின்னுக்குச் சென்று கொண்டிருப்பதால் இங்கே வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது. அது மட்டுமல்ல; அங்கெல்லாம் ஒரு ஆள் ஓட்டுகிற மோட்டாரைப் போட்டு எலெக்டிரிசிடியைக் கொண்டு தொழில்கள் நடத்தி பணம் சம்பதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதை அரசாங்கத்திற்குச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அரசாங்கம் கொடுக்கிற புள்ளி விவரக் கணக்கைப் பார்த்தோமானால் இண்டஸ்ட்ரிசில் 1950-51-ல் 987 கோடி ரூபாய்க்கு உற்பத்தி ஆகிக் கொண்டிருந்தது. 1967-68-ல் 296 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு உற்பத்தியாகியது. ஆனால் இன்றைக்கு 1971-72-ல் 296 கோடிக்கு மேல 50 கோடிக்கு அதிகமாக வந்தது, அவ்வளவு தான். 15 ஆண்டுகளில் தொழில் வளம் அதிகமாகப் பெருகிக் கொண்டு வந்தது. ஆனால் இப்போது வெகு குறைவாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. புள்ளிக் கணக்கை வைத்து இதைச் சொல்ல முடியும். தமிழகத்தை எடுத்துக் கொள்வோமானால் தொழில் துறையை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள்.

Central Undertakings, State Undertakings, Joint Sector and Private Sector. இந்த நான்கு பிரிவோடு 5-வதாக கோவாப்பரேடிவ்

செக்டரையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இப்படி 5 வகையில் தொழில் பிரிவுகள் இருக்கின்றன. அன்றைக்கு மத்திய சர்க்கார் ஆரம்பித்த பல தொழில்களை இங்கே பார்க்க முடியும். காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சியில் இருந்தபோது மத்திய சர்க்கார் துறையில் பல தொழில்களை இங்கே ஆரம்பித்தார்கள். நெய்வேலி

1972 மார்ச் 14]

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

லி்க்னைட், டெலிபிரிண்டர் போன்ற பல தொழில்கள் இங்கே மத்திய சர்க்கார் துறையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவைகள் எல்லாம் நல்ல முறையிலே நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இன்றைக்கு நாங்கள் அரசாங்கத்திற்கு வந்த பிறகு மத்திய அரசாங்கத் தோடு போராடிப் பெற்ற லைசென்சுகளை, மத்திய அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத்தில் இருந்து கொண்டு இங்கே ஆரம்பிக்கப்பட்ட தொழில்கள் என்று ஒன்றைக் காட்ட முடியாது. இந்த வகையிலே பார்த்தால் பெரிய ஏமாற்றம் தருகின்றது. குறிப்பாக சேலம் பிளாண்டைப் பற்றி 5 வருஷமாகச் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறீர்கள். ஆனால் இதுவரையிலே அது ஆரம்பிப்பதற்காக ஒன்றும் செய்யப் படவில்லை. வருகிறது, வருகிறது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தீர்கள். அது ஏன் இன்னும் வரவில்லை என்பதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லவில்லை. மத்திய அரசாங்கத்தோடு போராடுகிற சக்தி குறைந்து விட்டதா. அன்றைக்கிருந்த அமைச்சர் வெங்கட்ராமன் அவர்கள் மத்திய அரசோடு வாதாடி இங்கே தொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கு பல லைசென்சுகளைப் பெற்று வந்தார்கள்.

மத்திய சர்க்கார் பொறுப்பில் பல பெரிய தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிப்பதற்கு பல முயற்சிகளை எடுத்துக் கொண்டார்கள். இன்றைக்கு நீங்கள் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு ஏன் ஒரு தொழில்கூட புதிதாக ஆரம்பிக்கப்படவில்லை என்று தெரியவில்லை. ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால் நெய்வேலியில் லி்க்னைட் பிளாண்டில் செகண்ட் மைன், இரண்டாவது சுரங்கத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற தாமதம் ஏன் என்று விளங்கவில்லை. ஏற்கெனவே ஒரு மைன் ஆரம்பித்து நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது இரண்டாவது மைன் ஆரம்பிப்பதற்கு ஏன் இவ்வளவு காலதாமதமாகிறது என்று தெரியவில்லை. இந்தக் கால தாமதம் மிகுந்த ஏமாற்றத்தைக் கொடுக்கிறது. சேலம் ஸ்டீல் பிளாண்டைப் பற்றி எவ்வளவோ சொன்னீர்கள். அதிலே 24 ஆயிரத்துச் சொச்சம் ஏக்கரா 1971-லே ஆர்ஜிதம் செய்யப் போவதாகச் சொல்லப்பட்டது. பின்னால் அது குறைக்கப் பட்டது. எந்தக் காரணத்தினால் குறைக்கப்பட்டது என்று தெரியவில்லை. 7 ஆயிரம் ஏக்கரா குறைக்கப்பட்டது. மத்திய அரசாங்கம் 30 லட்சம் ரூபாய் நில ஆர்ஜிதத்திற்காகக் கொடுத்திருந்தும் இன்னும் நிலம் ஆர்ஜிதம் செய்யப் படவில்லை. இதற்கு என்ன காரணம் என்பது விளக்கப்படவில்லை.

மத்திய அமைச்சர் நில ஆர்ஜிதம் செய்வதற்காகப் பணம் கொடுத்து, ஒரு வருஷத்திற்கு மேலாகியும், இன்னும் அந்த வேலை முடியவில்லை. உருக்காலை தொடங்குவதற்கான ஆரம்ப வேலைகள் எல்லாம் முடிந்து 5 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும், இன்னும் வேலை தொடங்கவில்லை. வருகிறது, வருகிறது, விரைவிலே தொடங்கப்படும் என்றுதான் இன்னும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறீர்

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1972 மார்ச் 14]

களேத் தவிர, எப்பொழுது வரும் என்று திட்டவட்டமாக இன்னும் சொல்ல முடியவில்லை. இன்றைக்கு நமக்குப் பின்னாலே அனுமதிக் கிடைக்கப் பெற்ற மற்ற மாநிலங்களில் எல்லாம் நம்மைவிட வேகமாக முன்னேறிவிட்டார்கள். இந்த விஷயத்தில் நாம் இன்னும் பின்தங்கியே இருக்கிறோம். இதுவரை மத்திய அரசோடு நெருங்கிய உறவினர்களாய் இருந்தீர்கள். இப்போது பிரிந்து விட்டீர்கள். உறவினராக இருக்கும்போதே முடியாதது, இனியா முடியப் போகிறது என்று எங்களுக்கு ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனவே, சேலம் உருக்காலைத் திட்டத்தை எவ்வளவு சீக்கிரமாக நிறைவேற்ற முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரமாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றுக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு நிலச் சீர்திருத்தத்தைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். எனக்கு முன்னால் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் திரு. சுரேந்திரன் அவர்கள் சொன்னது போல் பல தொழிலதிபர்கள், தங்கள் தொழிற்சாலைக்குத் தேவையானது போக நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த நிலங்களில் விவசாயமும் செய்யப்படாமல், தொழிலும் நடத்தப்படாமல் பல ஆண்டு காலமாக தரிசாகக் கிடக்கின்றன. இந்த தரிசு நிலங்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொள்வது பற்றி அரசாங்கம் யேசாணச் செய்ய வேண்டும். ஐப்பான் நாட்டை எடுத்துக் கொண்டால் ஒவ்வொரு இஞ்ச் நிலத்தையும் அவர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள். தரிசு நிலம் என்பதை கிடையாது. அங்கே இருப்பதுபோல் நாமும் செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக அரசாங்க இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட் என்று பல எஸ்டேட்கள் தொடங்கப்பட்டன. இராணிப்பேட்டையில் இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட் தொடங்குவதற்காக நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் நிலம் ஆர்ஜிதம் செய்யப்பட்டு 10 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் அந்த நிலம் முழுவதும் பயன்படுத்தப்படாமல் இருக்கிறது. இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட் என்று தொடங்கப் பட்டால், முழு அளவில் அது வேலையைத் துவங்கினாலானே வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்கும்; உற்பத்தியும் பெருகும். ஆனால் இன்றைக்கு எந்த இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்டும் சரியாக வேலை செய்கிறதா என்றால் இல்லை. இன்னும் பல இடங்களில் இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட் தொடங்குவதற்கு என்று நிலம் ஒதுக்கம் செய்யப்பட்டு நீண்டகாலமாகியும் உற்பத்தி தொடங்கப்படவில்லை. கணக்குக் கமிட்டியிலே இதையெல்லாம் பார்க்கிறோம்.

இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட் அமைத்து தொழிலதிபர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். அவர்கள் சரியாக எலெக்டிரிக் சார்ச் கட்டுவது கிடையாது. வாடகையும் கட்டுவது கிடையாது. ஆனால் ஏழை விவசாய மக்கள் வீட்டில் 4 நாட்கள், 4 மணி நேரம் எலெக்டிரிக் சார்ச் கட்டாவிட்டால் உடனே வெட்டி விடுகிறார்கள். பின்னால் கட்ட வேண்டிய பணத்தைக் கட்டிய பிறகு, ஃபைனலும் கட்டிய

1972 மார்ச் 14]

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

பிறகு வெட்டியதை ஒட்டுகிறார்கள். அதேமாதிரி தொழிலதிபர்களும் எலெக்டிரிக் சார்ச் ஒழுங்காகக் கட்டவில்லை என்றால் தண்டிக்கப்படக்கூடிய நிலைமை இருந்தால் அவர்கள் எலெக்டிரிக் சார்ச் கட்டாமல் இருப்பார்களா? வாடகை கட்டாமல் இருப்பார்களா? இதையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக பல சிறு சிறு இண்டஸ்ட்ரிஸுக்குத் தேவையான அளவுக்கு “ரா மெட்ரியல்ஸ்” கிடைப்பதில்லை. அதைப்போல 4 ஜீனி பாக்டரிக்கு ரா மெட்ரியல்ஸ் கிடையாது. அரசாங்கம் நடத்தும் இண்டஸ்ட்ரிகளுக்கு ரா மெட்ரியல்ஸ் இருக்கும். ஆனால் போதுமான “மெஷினரீஸ்” கிடையாது. பல இடங்களிலே மெஷின்ஸ் முதலிலே வந்துவிடுகிறது. மெஷின் வந்த பிறகு தான் கட்டடம் கட்டப்படுகிறது. கட்டடம் கட்டி வைத்திருந்தால் மெஷின் வருவது கிடையாது. இப்படி தொடங்கப்பட்டத் தொழிற்பேட்டைகளில் எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடாகவே இருந்தால், வேலை வாய்ப்பு எப்படி ஏற்படும்? உற்பத்தி எப்படிப் பெருகும்? எல்லாமே கேள்விக்குறி தான்.

அடுத்தபடியாக, ஸ்டேட் அண்டர்டேக்கிங்ஸ் என்று சொல்கிறார்கள். இந்த ஸ்டேட் அண்டர்கேக்கிங்சில் எத்தகைய ஃபாக்டரிகள் இருக்கின்றன என்று துருவி துருவிப் பார்த்தால் இரண்டோ, மூன்றோ விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவிலே தான் இருக்கின்றன. ஆலங்குளம் சிமின்ட் ஃபாக்டரி ஒன்று இருக்கிறது. இன்றைக்கு எப்போது பார்த்தாலும் அரசு சிமிண்டை வாங்குங்கள், அரசு சிமிண்டை வாங்குங்கள் என்று ரேடியோவில் முழுங்கிக் கொண்டே இருக்கிறது. அடுத்து அரக்கோணத்தில் இருக்கும் “கன்டினிவஸ் கான்டிங் ஸ்டீல்” ஃபாக்டரி. அதற்கு 134 கோடி டன் ஸ்டீன்லெஸ் ஸ்டீல் இறக்குமதி செய்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். அதை இறக்குமதி செய்வதற்குப் பதிலாக இங்கேயே உற்பத்தி செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக இன்றைக்கு இருக்கின்ற ஜாயின்ட் செக்டாரைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டும். இது எங்கே போய் முடியும் என்று தெரியாது. பணத்தையும் கொடுத்து, தேவையான வசதிகளையும் செய்து கொடுத்து நிர்வாகத்தை தனியார் கையில் கொடுத்தால் அவர்கள் வேண்டாம் என்று சொல்வார்கள். முதலீடே இல்லாமல் முதலாளியாகிவிடுகிறார்கள். ஜாயின்ட் செக்டாரில் தூத்துக்குடியிலே உரத்தொழிற்சாலையை அமைத்து, எம். ஏ. சிதம்பரம் செட்டியார் கையில் நிர்வாகத்தை ஒப்படைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஓரளவு முதல் போட்டிருந்தாலும், நிர்வாகப் பொறுப்பை அவர்கள் கையில் கொடுக்கக் கூடாது. அதை நம் கையிலேயே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். நிர்வாகத்தைக் கவனிக்க

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

[1972 மார்ச் 14]

போர்டு ஆஃப் டைரக்டர்ஸ் போட்டிருப்பதாகவும், அதில் அரசாங்க அதிகாரிகளும் இடம் பெற்றிருப்பதாகவும் சொல்கிறார்கள். ஓரிரு அதிகாரிகளை மட்டும் அதில் போட்டால் போதாது. “நான் அஃபிஷியல்” மெம்பர்கள்—பொதுமக்களோடு தொடர்பு உடையவர்களும் அதில் நியமனம் செய்யப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் நியாயமான அதிகாரம் இருக்க முடியும். தனியார்களிடத்திலே முழு அதிகாரமும் இருந்தால், திறமையாக தொழில் நடத்தி, வரக்கூடிய லாபத்தையெல்லாம் அவர்களே எடுத்துக் கொள்வார்கள். ஆகவே, ஜரயின்ட் செக்டாரிஸ் அதிகாரம் முழுவதும் அரசாங்கத்தினிடம் இருக்க வேண்டும்.

ஸ்டான்டர்டு மோட்டர்ஸ், சதர்ன் ஸ்டரக்சரல்ஸ் இவைகளிலெல்லாம் அடிக்கடி எவ்வளவு தகராறுகள் ஏற்படுகின்றன? அதன் காரணமாக மூடுவதும், திறப்பதும் இருக்கிறது. ஸ்டான்டர்டு மோட்டர்ஸ் நிறுவனமே இன்னும் சரியாக வேலை தொடங்கப்பட்டு, எல்லோருக்கும் வேலை கொடுக்கப்படவில்லை. இப்படி இருந்தால் தொழில் அமைதி எப்படி நிலவ முடியும்? இது இப்படி இருக்கும்போது மற்றொரு சிறு கார் தொழிற்சாலையை சேலத்திலே நிறுவப் பேர்வதாகச் சொல்கிறார்கள். அது இப்போது தேவையா என்பதை நன்கு யோசித்துச் செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, பஞ்சாலைத் தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. மூடப்பட்ட பஞ்சாலைகளைத் திறப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. பல ஆண்டுகள் ஆகியும் இன்னும் திறக்கப்படவில்லை. மூடப்பட்ட ஆலைகள் திறக்கப்படவில்லையென்றால் 12 ஆலைகளையும் மாநில அரசாங்கமே ஏற்று நடத்தும் என்று சொன்னார்கள். அதற்கு மத்திய அரசாங்கத்தின் அனுமதிக் கேட்டிருப்பதாகவும் சொன்னார்கள். 2 ஆலைகளை மத்திய சர்க்கார் ஏற்று நடத்துவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதுவும் இன்றைக்கு ஒன்றைச் சொல்கிறார்கள்; நாளை வேறொன்றைச் சொல்கிறார்கள். மற்ற 10 ஆலைகளைப்பற்றிய நிலை என்ன என்பதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. கேட்டால் மத்திய அரசாங்கத்தைக் கைகாட்டுகிறார்கள். 51 சதவிகிதம் மத்திய சர்க்கார் கொடுக்கிறார்கள். அதற்காக அவர்கள் தயவை எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. முழு செலவையும் நாமே ஏற்றுக்கொள்வதாக இருந்தால் அவர்கள் தயவை எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை. உடனடியாக திறந்து நடத்திவிடலாம்; எனவே, இதுபற்றி அரசாங்கம் பரிசீலிக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக கூட்டுறவுத் துறையை எடுத்துக் கொண்டால், இன்றைக்கு பல மில்கள் கூட்டுறவுத் துறையில் நடத்தப்படுகின்றன. கூட்டுறவுத் துறையில் நடத்தப்படுகின்ற ரைஸ் மில்ஸ் மாடர்ன் ரைஸ் மில்ஸ் எல்லாமே நஷ்டத்தில் ஓடிக்கொண்டிருப்பதாக கூட்டுறவுத் துறை அமைச்சரே சொல்லியிருக்கிறார்.

1972 மார்ச் 14]

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

கிஞர்சன். ஏன் அப்படி நடக்கிறது என்பதை யோசிக்க வேண்டாமா? கூட்டுறவுத் துறையிலே மில்களை வைத்துக் கொண்டு, அதற்கு “கஸ்ட் ஹவுஸ்” என்றும், “ரெஸ்ட் ஹவுஸ்” என்றும் கட்டி வைத்திருந்தால் ஏன் நஷ்டம் ஏற்படாது? எனவே அவைகளை எல்லாம் பரிசீலனை செய்து, லாபத்தில் இயங்கச் செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக ஆங்காங்கே ‘டானரி’ தொழிற்சாலைகளைத் திறப்பதும் மூடுவதுமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. நினைத்தால் திறப்பது, நினைத்தால் மூடுவது என்ற நிலை இருந்தால் வேலை வாய்ப்பு எப்படிக் கிடைக்கும்? தொழிலில் எப்படி அமைதி நிலவ முடியும்? இப்போது ஓரல் இண்டஸ்டிரீஸ் என்று ஒரு திட்டத்தைப் போட்டு, கிராமங்களிலே வேலை வாய்ப்பை ஏற்படுத்தப் போவதாகச் சொல்கிறார்கள். அதை எங்கே ஆரம்பிப்பது என்று யோசித்துச் செய்ய வேண்டும். இன்றைக்கு பல லெதர் யூனிட்டுகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. தூத்துக்குடியில் பழம் பதனிடும் தொழிற்சாலை ஒன்று ஏற்படப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள் இதேமாதிரி பல இடங்களில் தொழில்களை ஆரம்பிக்க திட்டம்போடுவதும், கைவிடுவதும், தொடங்கப்பட்ட டானரி யூனிட்டுகள் திடீர் திடீரென்று மூடப்படுவதும், திறக்கப்படுவதுமாக இருக்கின்றன. They are gathering wool; they are not doing anything else.

அடுத்து, இராமநாதபுரத்தில் டயர் தொழிற்சாலை தொடங்க திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். தொழிற்சாலை தொடங்குவதிலே தவறியில்லை. ஆனால் அதற்கு 4 லட்சம் காலன் தண்ணீர் தேவைப்படும் என்று சொல்கிறார்கள். இராமநாதபுரத்தில் 4 காலன் தண்ணீர் கிடைப்பதே கஷ்டம். அப்படியிருக்கும்போது 4 லட்சம் காலன் தண்ணீருக்கு என்ன செய்வார்கள் என்பதுதான் தெரியவில்லை. ஒருவேளை தொழிலமைச்சரின் ஊராக இருப்பதால், அங்கே டயர் தொழிற்சாலையைத் தொடங்க வேண்டுமென்று செய்திருக்கலாம். தொடக்கும் போது அதற்குவேண்டிய சூழ்நிலைகள் இருக்கின்றனவா என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். கன்னியாகுமரியில் ரப்பர் கிடைக்கிறது. தண்ணீரும் தாராளமாகக் கிடைக்கிறது. ஆகவே, இந்த ரப்பர் தொழிற்சாலையை அங்கே வைத்தால் நன்றாய் இருக்கும். எங்கே, எந்தத் தொழிலை ஆரம்பித்தாலும், அந்தத் தொழில் நடைபெறுவதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்றனவா என்பதை ஆராய்ந்து செய்தால் தான் நல்ல முறையில் செயல்பட முடியும்.

(Thiru S. Kandappan, in the Chair).

(The time bell was sounded).

[1972 மார்ச் 14]

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI: I want just five minutes.

MR. CHAIRMAN (THIRU S. KANDAPPAN): Already it is late, I am sorry; hon. Members have to co-operate.

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI: It is very impossible in such Demands to finish so soon. My Leader is not speaking to-day.

MR. CHAIRMAN (THIRU S. KANDAPPAN): You are the second speaker from your Party. You have already taken fifteen minutes.

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI: Our Party Leader is not present to-day; if he is speaking you will give him a lot of time. So you give me some more time.

MR. CHAIRMAN (THIRU S. KANDAPPAN): No, it is not possible. The hon. Member should finish in two minutes.

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI: I leave it to you.

அடுத்தபடியாக சிறைச்சாலைத் துறையை எடுத்துக் கொண்டால் ஜூனில் களைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் போலீஸ் இலாகாவின் பாதுகாப்பில் இருக்கிறார்கள். அது சரியல்ல. அவர்கள் குழந்தைகள் தெரியாதனமாகத் தான் குற்றம் செய்துவிட்டு அங்கே வருகிறார்கள். எனக்குப் பல தகவல்கள் வந்திருக்கின்றன. செங்கல்பட்டு போன்ற இடங்களில் போலீஸ்காரர்கள் அவர்களை இரக்கமில்லாமல் அடிக்கிறார்கள். இப்படிச் செய்வது மேலும் இந்த உலகத்தினிடத்திலேயே அந்தச் சிறுவர்களுக்கு வெறுப்பே உண்டாகும்படியாகத்தான் செய்யும். ஆகவே அவர்களைப் போலீஸ் இலாக்காவினிடம் ஒப்படைப்பதற்குப் பதிலாக சோஷல் வெல்பார் டிபார்ட்மெண்டு அல்லது பெண்கள் நல இலாக்கா பாதுகாக்கக் கூடிய முறையில் அதை மாற்றி அமைக்க வேண்டும்.

அடுத்து, ஹாண்டுலாம்ஸ்—நீங்கள் எதிர்க் கட்சியில் இருந்தபோது அடிக்கடி—அதுவும், மாண்புமிகு அன்பழகன் அவர்கள்—கரை போட்ட வேஷ்டி, கரை போட்ட சேலை போன்ற சில ரகங்களை கைத்தறிக்கே ஒதுக்க வேண்டும் என்று பேசினார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கும்போது ஏன் அவர்கள் அப்படிச் செய்யக் கூடாது? சில ரகத் துணிகளையாவது நிச்சயமாக ஹாண்டுலாம்ஸ்களுக்கே ஒதுக்க மத்திய அரசாங்கத்துடன் பேசி ஒரு

1972 மார்ச் 14]

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

ஏற்பாட்டை நடைமுறைப்படுத்தினால்தான் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு வழி பிறக்கும் என்று சொல்லி நேரம் இல்லாத காரணத்தினால் இத்துடன் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

DR. H. V. HANDE : Hon. Mr. Chairman, with the little time at my disposal, I shall briefly express my views in support of the cut motion given on behalf of the Swathantra Party. We have moved a very clear cut motion, namely, 'to discuss about the present industrial stagnation in the State'.

I would like to pin-point my entire talk on one or two issues. I shall first refer to the industrial stagnation which is rampant. My charge against this Government is that we have practically come to a position where as I have already made a statement during the general discussion, our entire industrial progress has come to grinding halt. I have mentioned about this several times. Still, nothing seems to have been done to step up industrial growth in the State. I shall give an example from which we can find out whether there is sufficient industrial growth. There is a simple method. Let us just walk into the Engineering College or any Engineering Diploma Institution. We see a gloomy picture among the college students there, gloomy because they do not know whether there will be employment for them after passing out of the Institution. That is a simple, acid test. About five years ago, if we had walked into any of such institution, there was a buoyancy among the students. We can find out for ourselves by this simple method.

We have been constantly discussing about the Salem Steel Plant. It was said that it would come up immediately. The difficulty is when both sides talk about it, ultimately we end up making the whole issue a political issue and not an issue of facts and figures. The entire importance of the discussion is shifted to Salem Steel Plant. While that is important in itself, we have to think of other things also simultaneously. I will ask one question of the Hon. Minister for Industries whether during the last five or six years we have really opened any industry worth its name. We have not been able to open anything. Before 1967, during 1960-67, during Mr. R. Venkataraman's period—I have nothing against the present Minister—he is an intelligent man, he is doing his best—there was tremendous progress. After that

[Dr. H. V. Hande]

[1972 மார்ச் 14]

we have not broken any ground and the whole matter is in a stand still. Between 57 and 67, during that decade, there was tremendous industrial growth. Even then I was charging that it was not satisfactory. When compared to that now the position is much worse. Unless something is done we will be faced with a chaotic condition. For, this is directly linked up with productivity and employment. They are the major issues and they have to be tackled.

We have been furnished with figures and our Industries Minister also has intelligently broken the whole thing into small bits and given it as though in a tablet form for us to consume them better. In spite of his best salesmanship in giving out his ideas, I do not find anything substantial. A very important factor is this. I want all the political parties, irrespective of party affiliations to consider whether the industrial climate in our State has not been deteriorating of late. This is a very important matter and all members belonging to all political parties should bestow thought. There was severe industrial unrest in West Bengal and a number of industries started getting out of that State. I was hoping—though I am not sorry for what has happened—that some of them would move into Tamil Nadu. But I have some information that some of those industries which could have flowed here, have gone to Andhra and Mysore. I would like to know whether it is possible for the Government to take stock of the situation and improve the industrial climate in our State.

Another factor that is chasing away industries from our State is the high electricity tariff. I hope the Hon. Minister is concerned about it. There was also an answer by the Minister for Electricity with regard to tariff rates in different States and it showed that the tariff in Tamil Nadu was very high. It should be considered if anything could be done to reduce the rate so that the temptation to go to other States should be nipped in the bud.

I would like to know from the Hon. Minister what facts and figures he collected when he went to America and other countries. When he went abroad, I thought he would come here with some good material. I do not find anything worthwhile, except Hydro-sulphate and Soda plant. I do not know whether a market survey had been done for the products where we will be

1972 மார்ச் 14]

[Dr. H. V. Hande]

able to sell our products and whether there is a glut in the market for hydro-sulphat. I am afraid that unless we approach the whole subject in a pragmatic manner, it will not be possible to solve the problem. Let the Hon. Minister come down from his cock-sure and set idea position. How is it Maharashtra is going forward? Our State was the second. We are losing ground very rapidly.

Another matter I want the Hon. Minister to consider is this, We do not have basically intra-structure of raw materials. It is very very important. It is true that the Industries Demand is to the tune of three crores and something more or something else, totalling 8 or 9 crores. But my point is how much of generation of industries we will be able to achieve because of the amount we invest in the various sectors, by creating a situation of investment climate. That is my point.

Sir, I would be very happy if more industries are strated in the public sector and I have nothing against it and let us do something about it, instead of thinking that whatever is written in books is taking place.

Then, as my hon. Friend, Thiru Subramaniam, has pointed out we must exploit the skilled workers that we have. Otherwise, we will be losing industries and we will have a drain like the brain-drain that we have been talking about. From our State the skilled workers are being drained to other States. As this is an important matter, I would request the Hon. Minister to consider how he is going to exploit the skilled workers.

Then I come to the Small-Scale Industries. I have to give my compliment to the Hon. Minister for Industries because the small-scale industries are doing a little better. From the record I have seen, they have come out of the red portion to the blue portion and they have been making a little profit. I would be happy, if they would step up the machinery and earn more profit. In the last three or four years they had been making an alarming loss and now I am glad that they are making a profit. In this connection, I would like to point out that apart from the small-scale units in the public sector, there is also a huge private sector units. According to the Review of the Industrial Growth in Tamil Nadu (Small Scale Industries) in 1969 there were

[Dr. H. V. Hande]

[1972 மார்ச் 14]

5,619 units and during 1971 it has dropped to 3,012. Why it has dropped? This must be looked into. Also, according to my information, most of these industries are not working to full capacity. That is because some spurious entrepreneurs had started them with the financial help of the Government. They have spoken nice words to the Government and they got financial assistance from the Government. This is the case in most of the Departments. If they are started by the persons who have got ideas, they would normally not bother about praising the Government and saying hypocritical things. So we must give financial assistance only to the genuine persons who will be able to deliver the goods and who will not waste their time. Now there are 15,000 units and how many of them are working to full capacity? According to my information, many of them have been closed and there is no production in these units. We must have small-scale industries as they are in the Punjab.

Then, what has happened to the State Planning Commission? I was wondering whether they could give some idea or constructive suggestions about the industrial development of our State. Although the Hon. Chief Minister had flamboyantly announced the appointment of the Planning Commission, nothing seems to have happened. They do not seem to have done anything. I am not making a charge against them. They might be having some secrets and let us know what the secrets are.

Then I come to the motor car industry. I disagree with the Madam who has just now spoken against the starting of another motor car industry. Even though we have a motor car industry at Vandalur, we can have another motor car project. After meeting our requirements, we can export motor cars to other States. We should start as many industries as possible provided they are worked properly.

Then I come to the sugar industry. It is in total chaos, especially in the co-operative sector. In this connection, I wish to draw the attention of the House to page 45 of the Review relating to the Handloom and Textile and Sugar Industries. The Ambur Co-operative Sugar Mills sustained a net loss of Rs. 10.69 lakhs; Madurantakam Sugar Mill Rs. 9.17 lakhs, Kallakurichi Sugar Mills Rs. 19.96 lakhs, Salem Sugar Mills about Rs. 15 lakhs, and

1972 மார்ச் 14]

[Dr. H. V. Hande]

the National Sugar Mills about Rs. 26 lakhs. This is something very serious. We do not know why this has happened. The Hon. Minister has stated that there is increased recovery of sugar from sugarcane and that there is an increase from 8 per cent to $9\frac{1}{2}$ per cent. But the losses are increasing. When there is a higher recovery, why should there be loss? So far as the sugar mills in the private sector are concerned, they are also in chaos though the price of sugar in the open market is high. There is something wrong in the sugar industry and it has to be properly diagnosed and no quackery treatment is possible and I request the Hon. Minister to look into the matter.

Then one point about the Arakonam Steel Plant. We have spent nearly Rs. $5\frac{1}{2}$ crores on it. Are we sure that we are going to get enough raw material, scrap iron for that industry? This is the second or third time I am referring to it. What are the steps taken by this Government to get the raw material. Last year during the reply or during question-hour the Hon. Minister had stated that he was going to take steps to get it? Has he taken steps to get it? Otherwise, we will not be able to run the Plant.

Then I come to the handloom weavers. I do not think that there is any hon. Member who is not aware of the pathetic state of affairs of the handloom weavers. In my constituency, there are 5,000 handloom weavers. It is tragic to see their way of life. What are the concrete steps that the Government are going to take to rehabilitate these people? That is an important point which the Government must consider.

Then I want to refer to some of the points which the Members belonging to my Party wanted to bring to the attention of the Government. Thiru Venkataswamy wanted that the proposed cigarette factory in the Dharmmapuri district should be started in Hosur because he claims that there is a lot of tobacco grown there. I leave it to the Government to do the right thing in the matter.

Then I come to the silk industry. We should give lands and loans to the persons who want to produce Mulberry and the lands should be assigned to them.

There is one more point which my hon. Friend Mr. Guruswami wanted me to tell. In Chakkampatti and Suppilapuram in The Hon. Minister says, there is not enough land. I leave it at

[Dr. H. V. Hande]

[1972 மார்ச் 14]

Madurai district, we have received complaints that the weavers' position is pathetic and serious crisis is taking place. I hope and trust that something will be done to solve the problem immediately as an *ad hoc* measure. I hope the Hon. Minister will refer to this in his reply and this problem will receive his serious consideration.

I would again repeat that the state of affairs in Tamil Nadu is very serious. We have been faced with closure of several factories. Textile crisis is there. Simpson is almost closed. There is lay off at Ashok Leyland and there is also lay off at VIMCO. Standard Factory is not working to its full capacity. No new factory worth the name has been started in Tamil Nadu. Such is the pathetic situation. I am sorry that nothing is being done to improve matters. If still, the Hon. Minister is optimistic enough, in spite of my capacity to understand him, I am afraid I have to state that I am not sharing his optimism.

Thank you.

* மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, தொழில் துறை மானியத்திலே பல கட்சிகளைச் சேர்ந்த தலைவர்களும் உறுப்பினர்களும் தமிழ்நாட்டிலே வேகமாகத் தொழில் வளம் காண வேண்டுமென்ற நல்ல கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

இந்த அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த அளவிலே அதிலே வேறு கருத்துக் கொள்வதற்கு வேறு வாய்ப்பே கிடையாது. இதுவரை நாம் தொழில் வளம் கண்டிருந்தாலும் இன்னும் வேகமாகப் பல மடங்கு அதிகமாக வேகமாகச் செல்ல வேண்டுமென்ற கருத்தைத்தான் இந்த அரசு கொண்டு இருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் கூறிய நல்ல கருத்துக்களை ஆராய்ந்து அரசு நல்ல முறையிலே செயல்படும் என்ற உறுதியை நான் இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்திய நாட்டிலேயே தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையிலும் மிகச் சிறப்பாகத் தொழில் வளத்தைக் காணவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவதிலே தவறில்லை யென்று கருதுகிறேன். தமிழ்நாட்டிலே தேவைப்படுகிற அளவுக்குத் தொழில் வளத்தை நாம் கண்டுவிட்டோம் என்று வாதாடுவதற்கு நான் ஆசைப்படவில்லை. ஆனால் அதே சமயத்திலே தமிழ்நாட்டிலே தொழில் முன்னேற்றமே இல்லை. இந்த மாநிலத்திலே ஒன்றுமே நடைபெற வில்லை என்று பேசுவதும் அவ்வளவு பொருத்தமாகாது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எதிர்க்கட்சி என்ற காரணத்தினாலே அப்படிப் பேசுவது வாடிக்கையாக இருக்கலாம். இன்றைக்கு ஏராளமான புள்ளி விவரங்கள் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

1972 மார்ச் 14]

[திரு. செ. மாதவன்]

சென்ற முறை அங்கத்தினர்கள் சொல்லிய கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நம்முடைய தொழில் துறை எந்த எந்த முறைகளில் ஈடுபடுகிறது என்பது எல்லாம் விவரமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தொழில் துறையிலே இந்த அரசாங்கம் அதிக அக்கறை காட்டுகிறது என்பதை ஏராளமான புள்ளி விவரங்களிலேயிருந்து நாம் காணலாம்.

அரசாங்கத்தின் சார்பிலேயிருந்து தொழில் துறைக்கு நாம் முதலீடு செய்கிறோம். அந்தப் புள்ளிவிவரங்களைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தாலே இந்த அரசின் கீழே எவ்வளவு அதிகமான வாய்ப்பு தொழில் துறைக்குக் கொடுக்கிறோம் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். தொழில் துறைக்கு முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே ஒன்றைக் கோடி ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டது, இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே பதினென்கு கோடி ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டது, மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே 23 கோடி ரூபாய், நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே 64 கோடி ரூபாய் இதற்காக ஒதுக்கியிருக்கிறோம். 1969-70-ம் ஆண்டிலே 5 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது, 1970-71-ம் ஆண்டிலே 6 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது; 1971-72-ம் ஆண்டிலே 8 கோடி ரூபாயாக உயர்த்தி ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்றால் தொழில் துறையை இந்த அரசு புறக்கணித்துவிட்டது என்று ஒட்டு மொத்தமாகச் சொல்வது சரியல்ல வென்பதை இந்தப் புள்ளிவிவரங்கள் விளக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

மாநிலத்தில் ஏராளமான தொழில்கள் வளர்ந்திருக்கின்றனவா என்பதைக் கண்டுகொள்ள மின்சாரத்தை எந்த அளவுக்குப் பயன்படுத்தி இருக்கிறோம் என்பதை எண்ணிப் பார்த்தால் புலப்படும். தமிழ்நாட்டிலே 1966-67-ம் ஆண்டிலே 1,773 மில்லியன் யூனிட்களாக மின்சாரத்தை தொழில் வளர்ச்சிக் காகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால் 1970-71-ம் ஆண்டிலே 2,730 மில்லியன் யூனிட்கள் அளவுக்கு மின்சாரம் பயன்படுத்தி இருக்கிறோம். இந்த எடுத்துக்காட்டுகள் எல்லாம் தமிழ்நாட்டிலே தொழில் வளம் எவ்வளவு விரைவாகச் செயல்படுகிறது என்பதை உணர்வதற்குப் பயன்படும் என்று கருதுகிறேன்.

இண்டஸ்ட்ரியல் புரடக்ஷன், உற்பத்தியைப் பொறுத்த அளவில், நாம் இன்னும் அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்று சொல்வார்களானால் ஆட்சேபணியில்லை. ஆனால் இந்த ஆட்சி வந்ததற்குப் பிறகு ஒன்றுமே இல்லை, என்று சொல்வார்களானால் அதை நான் ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. 1960-ம் ஆண்டிலே 100 புள்ளிகள் தொழில் வளர்ச்சி என்று எடுத்துக் கொண்டால் 1971-ஆம் ஆண்டிலே 189 புள்ளி என்ற அளவுக்கு வளர்ந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே, புள்ளிவிவரங்கள் எல்லாம் இந்த ஆட்சி தொழில்

[திரு. செ. மாதவன்]

[1972 மார்ச் 14]

வளர்ச்சியிலே எவ்வளவு சிறப்பாகச் செயல்படுகிறது என்பதைக் காட்டுகிறது, இதை யெல்லாம் சொல்வதற்கு எதிர்க் கட்சியினர் அச்சப்படுகிறார்கள்.

இந்த அமைச்சரவை ஏற்பட்டதற்குப் பின்னாலே தொழில் வளர்ச்சி இல்லை, புதிய தொழில்கள் வரவில்லை என்ற குற்றச் சாட்டுச் சொல்லப்படுகிறது. தமிழ் நாட்டிலே இந்திய அரசாங்கம் நிறைய புதிய தொழில்களைத் தொடங்க வேண்டுமென்றுதான் இந்த அரசு விரும்புகிறது, அதுதான் இந்த அரசின் கொள்கை. கொடுத்தது போதும் என்று நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. இதற்காகத்தான் தொழில்களுக்கான அனுமதியை மத்திய அரசாங்கம் வைத்துக் கொண்டு நம்முடைய மாநிலத்திற்கு வருகிற தொழில்களைத் தடுக்கக் கூடாது என்று வாதாடி வருகின்றோம். 1966-ம் ஆண்டிலே அனுமதி, முன்அனுமதி—லைசென்ஸிங் அன்ட் லெட்டர் ஆப் இன்டன்ட்—மொத்தம் கொடுத்தது 55. ஆனால் 1971-ம் ஆண்டிலே மொத்தம் கொடுத்தது 124. இதைப் பார்த்தபின் எப்படி தொழில் வளர்ச்சி இந்த ஆட்சியிலே குன்றியது என்றும், தொழில் துவங்க யாரும் முன்வர மாட்டார்கள் என்றும் கூறி வருகிறார்கள் என்பது புரியவில்லை. இதுவும் போதாது என்று இந்த அரசாங்கம் வலியுறுத்தி வருகிறது.

தொழில்களுக்கு முதலீடு செய்ய அரசாங்கம் உதவி செய்வதைப்பற்றி முன்பு குறிப்பிட்டேன். தனியார் துறையிலே முதலீடு செய்வதற்கு தேசிய மயமாக்கப்பட்ட பேங்குகள் மூலம், கமர்ஷியல் பாங்குகள் மூலமாகவும், இந்திய அரசாங்கத்தினுடைய நிறுவனமாக இருக்கிற ஐ.எப்.சி. யின் மூலமாகவும், ஐ.டி.பி.ஐ. மூலமாகவும் பணம் எவ்வளவு அதிகமாக தொழில் துறைக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நான்கைந்து ஆண்டுக் காலத்திலே எவ்வளவு அதிகமான தொழில் வளர்ச்சியைக் கண்டிருக்கிறோம் என்பதை உரைலாம். இதை யெல்லாம் எடுத்துக் காட்டி மற்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டினால் நாம் இன்னும் வளர வேண்டும் என்று மத்திய அரசிடத்திலே சொல்வதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடும் என்று நினைக்கிறேன்.

1966-ம் ஆண்டிலே கமர்ஷியல் பாங்குகள் மூலமாக தமிழ்நாட்டிலே மூலப் பொருள்கள் வாங்குவதற்காகக் கொடுத்தது 11 கோடியே 40 லட்சம் ரூபாய். ஆனால் 1970-ம் ஆண்டிலே 24 கோடியே 64 லட்சம் ரூபாய் கமர்ஷியல் வங்கிகள் மூலமாக மட்டும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அதேபோன்று மத்திய அரசாங்கத்தின் நிறுவனமாக இண்டஸ்ட்ரியல் டெவலப்மெண்ட் பாங்க் ஆப் இண்டியா மூலமாகக் கொடுத்திருப்பதை மற்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறபோது நாம் பின்னாலே போய்க் கொண்டிருக்கிறோம் என்று யாரும் சொல்லிவிட முடியாது. நாம் இன்னும் கொஞ்சம்

1972 மார்ச் 14]

[திரு. செ. மாதவன்]

முந்திச் செல்ல வேண்டுமென்று சொன்னால் நாங்கள் ஒத்துக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறோம். இந்தியாவிலேயே தமிழ்நாடு இரண்டாவது இடத்தை வகிக்கிறது. இரண்டாவது இடத்தை வகிக்கிறது என்று பெருமை சொல்லத் தயாராக இல்லை. காரணம் முதல் இடத்திற்கும் இரண்டாவது இடத்திற்கும் நிரம்ப வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஐ.டி.பி.ஐ. மூலமாகக் கொடுத்ததில் மகாராஷ்டிரா மாநிலம் முதல் இடத்தை வைக்கிறது, 2,698 லட்சம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது, நமக்கு 645½ லட்சம்தான் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இரண்டாவது இடம் என்று சொன்னாலும் கூட இன்னும் அதிகமாகப் பெற வேண்டுமென்று சொல்லவேண்டிய நிலையிலே நாம் இருக்கிறோம். எங்களுடைய ஆட்சியிலே ஒன்றுமே இல்லையென்று எண்ணுகிறவர்கள் புரிந்து கொள்ளலாம்.

1967-68-ம் ஆண்டிலே அதாவது எங்கள் ஆட்சியில் முதல் ஆண்டு 367 லட்சமாக இருந்தது இந்த ஆண்டு இரண்டு மடங்கு அதிகமாகி 645 லட்சம் ரூபாய் ஆகியிருக்கிறது என்றால் எப்படி தொழில் வளம் குறைவாக இருந்தாலும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்தின் நிறுவனமாக இருக்கும் ஐ.எப்.சி. மூலமாக தொழில்களுக்கு உதவி செய்யக்கூடிய நிலையிலே இந்தியாவிலே நம்முடைய தமிழ்நாடு இரண்டாவது இடமாக இருக்கிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கை இன்னும் அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதுதான்.

1966-67-ம் ஆண்டில் இந்தத் தமிழ்நாட்டினுடைய தொழில் வளர்ச்சிக் காகப் பெறப்பட்ட தொகை மகாராஷ்டிரத்திற்குப் பெறப்பட்ட தொகையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் நேரத்தில் இரண்டாவது இடம். 1971-72-லேயும் நாம் இரண்டாவது இடத்திலே இருக்கிறோம். முதலில் மகாராஷ்டிரத்திற்கு 248 இலட்சம், நாம் பெற்றது 105 லட்சம். இப்படி நம்முடைய மாநிலத்திற்கு அதிகமாகப் பெற்று இரண்டாவது இடத்தை நாம் பெற்றிருந்தாலும் இன்னும் அதிகமாகப் பெற வேண்டுமென்ற கொள்கையைத்தான் நம்முடைய மாநில அரசு தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருகிறது. இப்படித் தொழில் வளர்ச்சிக்காக எடுத்துக் காட்டியிருக்கும் சில புள்ளிவிவரங்களின் அடிப்படையில் பார்க்கும் நேரத்தில் அதிகமாக தொழில் வளர்ச்சியை நம்முடைய மாநிலம் காண முடிந்திருக்கிறது என்பதை உணர்வார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன்.

தமிழ்நாடு அரசு அளிக்கும் தொழில் வாய்ப்புகள் எந்த அளவில் இருக்க வேண்டும், முழுவதும் தனியார் துறைக்கா, முழுவதும் கூட்டுத் துறைக்கா அல்லது அரசுத் துறையா என்பதுபற்றி யெல்லாம் விவாதிக்கப்பட்டது. ஆனால் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் சார்பில் கூறுவதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. அதற்குக் காரணம் அவர்கள் தங்கள் கொள்கைகளைச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பிலே கூறப்படுவதைக் காணும்

[திரு. செ. மாதவன்]

[1972 மார்ச் 14]

போதுதான் நான் வருத்தப்படுகிறேன். அதற்குக் காரணம் காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்தில் தொழில் கொள்கை வகுக்கப்பட்டு பல்வேறு தொழிற்சாலைகளில் அரசாங்கத்தின் பணம் முடக்கப்பட்டு எந்தவிதமான பொறுப்பும் அரசாங்கத் திற்கு இல்லாத ஒரு சூழ்நிலை இருந்தது. அது தவறு, குற்றம் என்று இவை களுக் கெல்லாம் நாம் போகவில்லை.

ஆகவே, நம்முடைய ஆட்சிக்காலத்தில் புதிய கொள்கை வகுக்கப்பட்டு, தனியார் துறையை எந்த அளவிற்குப் பயன்படுத்த வேண்டும், அவர்களது ஆற்றலை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்று பார்த்து, நாம் போடும் மூலதனம் மத்திய சர்க்கார் நிறுவனங்கள் மூலதனம் இரண்டும் சேர்ந்து எந்தச் சமயத் திலும், இங்கு சுட்டிக் காட்டியதைப்போல், சில ஆலைகள் மூடப்படும்பொழுது நாம் அதிக மெஜாரிட்டி என்ற முறையிலே அந்தத் தொழிலை எடுத்து நடத்தவும், நடைமுறையிலே ஆண்டுதோறும் என்னென்ன நடவடிக்கைகள் என்று பார்க்க —ஒரு டைரக்டர் போடுவதெல்லாம் அந்தக் காலம்—ஆனால் நம்முடைய ஆட்சி யிலே நாமும் மத்திய சர்க்காரும் சேர்ந்துவிட்டால் அந்தத் தொழிற்சாலையில் எந்தத் தவறும் நடக்காமல் பார்த்துக்கொள்ள, கண்காணித்துக்கொள்ளக்கூடிய முறையில் கூட்டுத் தொழில் கொள்கைகள் எந்த அளவில் வகுக்கப்பட்டு இருக் கிறது என்பதைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதேசமயத்தில் தமிழக அரசின் சார்பில் தொழில் துறையில் நாம் மூலதனம் போட்டால் நமக்கு லாபம் வரும், அது பொதுமக்கள் லாபமாக வருகிறது. அந்தக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாம் எவ்வளவு முயற்சிகள் எடுத்திருக்கிறோம் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இந்த இரண்டாண்டுகளுக் குள்ளாக நாம் தொழில் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் மூலம் 'லெட்டர் ஆஃப் இன்டென்ட்', முன் அனுமதி பெற்றது கிட்டத்தட்ட 15. இதற்காக நாம் 50 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் முதலீடு செய்யத் திட்டமிட்டிருக்கிறோம். 50 கோடி ரூபாயில் 15 தொழிற்சாலைகள் அரசாங்கத்தின் தொழில் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் சார்பிலே உருவாக்கப்பட்டதை இந்த இருபதாண்டுக் காலத்தில் பார்த்திருக்க முடியுமா? இல்லை என்று இங்கே சொல்லாவிட்டாலும் பின்னால் ஒத்துக்கொள் வார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

அதைப்போலவே நாம் மொத்தமாக இந்தத் தொழில் வளர்ச்சிக் கழகத்தில், 'டிட்கோ' வில் மாநில அரசு தொழில்கள் நடத்த முதலீடு செய்திருப்பதைப் பார்க்க வேண்டும். 1966-67 வரையில், தொடங்கப்பட்ட ஓரிரு ஆண்டுகளில் மொத்தம் தொழிற்சாலைகளுக்கான அரசு மூலதனம் 61 லட்சம் ரூபாய். ஆனால் 1967-லிருந்து இந்த 1971-72 வரையில், கிட்டத்தட்ட நான்கைந்தாண்டுக் காலத்தில் மூலதனம் 1,546 லட்சம் ரூபாய். இதிலிருந்து எப்படி பொதுத்

1972 மார்ச் 14]

[திரு. செ. மாதவன்]

துறைக்கு ஊக்கம் தராதது, தனியார் துறைக்கு ஊக்கம் தருகிறதும் என்று சொல்ல முடியும். அரசு மிகுந்த அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு லாபம் பொது மக்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டும் அரசின் மூலம் என்ற எண்ணத்தின் அடிப்படையில் செயல்பட்டு வருகிறதும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதேபோல் சிறு தொழில்களுக்கு அதிகமாக ஊக்கத்தைத் தர வேண்டும், பொருளாதாரத்தில் அது மிகத் தேவை என்று எண்ணி பொருளாதார வசதி பலருக்கும் கிடைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் சிறு தொழில்களை ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்பது கொள்கை. அதை நிறைவேற்றியிருக்கிறோமா என்பதை புள்ளிவிவரங்களைப் பார்த்தால் புரிந்துகொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன். “தமிழ்நாடு இண்டஸ்ட்ரியல் இன்வெஸ்ட்மெண்ட் கார்ப்பரேஷன்”, டி.ஐ.ஐ.சி., இந்த நிறுவனத்தில் அரசாங்கத்தின் பங்கு முதலீடு உள்ளது. சிறு தொழில்களை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற புதிய கொள்கையை நாம் பொறுப்பேற்ற பிறகு எடுத்துக்கொண்டதன் விளைவாக, 1966-67-இல் 8 லட்சம் ரூபாய் சிறு தொழில்களுக்கு இந்த நிறுவனத்தின் மூலம் உதவி செய்யப்பட்டு, 1970-71-ஆம் ஆண்டு 118 லட்ச ரூபாய் சிறு தொழில்களுக்காக இந்த நிறுவனத்தின் மூலம் உதவி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அளவிற்கு சிறு தொழில்கள் பரவ வேண்டுமென்று அக்கறை காட்டி முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அது மட்டுமல்லாமல் இந்த நிறுவனம் சென்னையிலிருந்து செயல்படுவதோடு இல்லாமல் கிடை அலுவலகங்களை மாநிலத்தின் பல பகுதிகளில் வைத்து பலருக்கும் உதவுவதில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சிறு தொழில்கள் வளர்ச்சி பற்றி இந்த இரண்டாண்டுக் காலத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துப் படித்தார்கள். அது உண்மைதான். அதுவும் அதிகமாக ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டுமென்பதில் எங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் இந்த ஆட்சி வந்ததற்குப் பிறகு எந்த அளவிற்கு சிறு தொழில்கள் பெருகி இருக்கிறது என்பதைக் கணக்கிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். 1966-ம் ஆண்டு வரையில் தமிழ்நாடு சிறு தொழில்கள், எஸ்.எஸ்.ஐ. யூனிட்ஸ் 11,500, ஆனால் இந்த நான்கு ஐந்தாண்டுக் காலத்தில் மட்டும் 13,690 தொடங்கப்பட்டுள்ளன. அந்தக் காலத்தில் எவ்வளவு, இந்தக் குறிப்பிட்ட நான்கைந்தாண்டுக் காலங்களில் எவ்வளவு உயர்ந்துள்ளது என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இவை யெல்லாம் ஒழுங்காக, சீராக நடைபெற அரசாங்கம் எடுக்கும் நடவடிக்கைகளை வரவேற்பார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். ஆனால் ஒன்றைச் சொன்னார்கள். சிறுதொழில் வளர்ச்சிக்காக எந்த அளவிற்கு மூலப்பொருள்களைச் சேர்த்துக் கொடுக்கிறோமோ அந்த அளவிற்கு வெற்றி. இந்தத் தொழில் கூடங்களில் வேலை

நடக்கவில்லை, ஏமாற்றுகிறார்கள் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. ஆனால் மூலப் பொருள்கள் கிடைக்காததால் சில சிக்கல்களுக்காளாகிறார்கள். மீடியம் இண்டஸ்ட்ரீஸ் 1966 வரையில் 30, 1967-68-இலிருந்து இந்த நான்கைந்தாண்டுக் காலத்தில் 82. எப்படி இந்த அரசு தொழில் வளர்ச்சியிலே கவனம் காட்டவில்லை என்று சொல்ல முடிகிறது என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

இந்த மன்றத்தில் அருமையான புத்தகங்களில் விவரமான கருத்துக்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதை எடுத்துக் கொண்டு வர எல்லோரும் மறந்து விடுவார்கள் என்பதற்காக இங்கேயே வைக்கச் சொன்னோம். இதைக் கட்டாயம் படித்து தங்கள் தங்கள் தொகுதியிலே இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தொழில் வளர்ச்சி காண்பதில் அக்கறை காட்டுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.

புதிதாக சிறுதொழில் வாரியம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. மிகச் சில நாட்களுக்குள்ளே அது ஆற்றியிருக்கும் பணிகளை இதில் பார்க்க முடியும். சில மாதங்களுக்குள்ளாக மொத்தமாக உதவி செய்த தொகை, பல்வேறு வகைகளிலும் சிறு தொழில்களுக்காக 91 லட்சம். இதை எண்ணிப் பார்க்கும்பொழுதே வியப்பைத்தரவில்லையா? மிக வேகமாக முன்னேறிக்கொண்டிருக்கிறோம். மூலப்பொருள்களை வழங்கும் பெரும்பொறுப்பை 'சிட்கோ' விடம் ஒப்படைத்திருக்கிறோம். அவைகளை புள்ளி விவரங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் எளிதில் புரியும். 1969-70-இல் அந்த ஆண்டிலே 95 லட்சம் ரூபாய் மூலப்பொருட்களை வழங்கியிருக்கிறார்கள். 1970 ஏப்ரல் முதல் 1971 மார்ச் வரையில் 166 லட்சம் ரூபாய்க்கும், 1971-72-இல் சில மாதங்களிலே 313 லட்சம் ரூபாய்க்கும் மூலப் பொருள்கள் வழங்கியுள்ளார்கள். மராட்டிய மாநிலத்தில் நடைபெற்ற சிறு தொழில் வளர்ச்சி நிறுவனத்தை ஆராய்ந்து நம் மாநிலத்தில் இப்புகிய நிறுவனத்தை கொண்டு வந்தோம். இந்த நிறுவனம் ஏராளமானச் சிறு தொழில் செய்பவர்களுக்கு மூலப்பொருள்களைச் சேகரித்துக் கொடுப்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக அமையும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

அதேபோல், சக்தியற்றவர்கள், வலுவற்றவர்கள், சாதாரணமானவர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கூட்டாக நடத்த வேண்டுமென்றால் அந்தக் கூட்டுறவுத் துறைக்கும் ஊக்கம் தருகிறோம். இதற்கென தனி வங்கி நம் மாநிலத்திலே சிறப்பாகச் செயல்பட்டு வருகிறது. 1966-67-இல் ரூ. 17½ லட்சம், ஆனால் 1969-70-இல் ரூ. 41 லட்சம் இந்த வங்கி வழங்கியுள்ளது. இப்படி 17½ லட்சம் என்கே, 41 லட்சம் என்கே என்பதை எண்ணிப் பார்த்தால் கூட்டுறவுத் துறையிலே எந்த அளவிற்கு நம்மாலே அதிக உதவி செய்ய முடிந்திருக்கிறது என்பதை உணர முடியும்.

அடுத்து டான்சி, அரசாங்கமே நடத்துகின்ற 60 யூனிட்கள். அது எப்படி நடைபெற வேண்டும், அதிக லாபம் சம்பாதிக்க வேண்டும், இப்பொழுது

1972 மார்ச் 14]

[திரு. செ. மாதவன்]

கொஞ்சம் லாபம் எடுத்திருந்தாலும் போதாது என்று வலியுறுத்தப்பட்டது. அது நியாயம்தான், அதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். முயற்சிகள் எடுத்து அரசாங்கம் தொடர்ந்து நடத்தும். நஷ்டம் என்றால் ஏதோ அரசாங்கத்தின் கொள்கையினால் ஏற்பட்டுவிட்டது என்பது அல்ல என்பதைப் புள்ளிவிவரங்கள் காட்டும் என்று கருதுகிறேன். இந்த நிறுவனத்தில் உற்பத்தி 1965-66-ல் 389 லட்சம் ரூபாய், 1971-72-இல் 803 லட்சம் ரூபாய். விற்பனை 1965-66-இல் 342 லட்சம் ரூபாய், 1971-72-இல் 798 லட்சம் ரூபாய். இப்படி உற்பத்திப் பெருக்கையும், விற்பனையையும் காட்டியிருக்கிறோம்.

ஆனாலும் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது, அதற்கு விவரத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்றார்கள். முன்னால் இந்த மன்றத்திலே விவரமாகச் சொல்லி இருக்கிறேன். உற்பத்திச் செலவு மட்டுமல்ல; மூலப்பொருள் விலையேற்றம் மட்டுமல்ல; அங்கு பணியாற்றுகின்றவர்களுக்கு ஏராளமான பணத்தை ஊதியத்தின் மூலமாகவும், பஞ்சப்படி மூலமாகவும் செலவழிக்கப்பட்டுள்ளது என்ற காரணத்தை நான் ஏற்கனவே இந்த மன்றத்தில் எடுத்து விளக்கிச் சொல்லியிருக்கிறேன். அந்த நிறுவனமானது மிகவும் நல்ல முறையில் வேகமாக தொழில் வளர்ச்சி ஏற்படக் கூடிய விதத்தில் பணியாற்றி வந்திருக்கிறது. தொழில் வளர்ச்சிக்கு நேரடியாகவும், நிறுவனத்தின் மூலமாகவும் எந்த அளவுக்கு உதவிகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன என்ற புள்ளி விவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எல்லா அங்கத்தினர்களும் கைத்தறித் தொழிலைப் பற்றியும், பொதுவாக டெக்ஸ்டைல் தொழில் பற்றியும் மிகுந்த கவலை தெரிவித்தார்கள். அந்தக் கவலையை நானும் பகிர்ந்து கொள்ளுகிறேன். நம் நாட்டில் பல லட்சம் மக்கள் நம்பி இருக்கும் இந்தத் தொழில் சிறப்பான முறையில் வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறதா என்பதிலே கருத்து வேறுபாடு இருக்கலாம். பல ஆண்டுகளாகத் திட்ட வட்டமாக முடிவு எடுக்காததால், நம்முடைய நாட்டில் பஞ்ச உற்பத்தி அதிகமாக இல்லை. உற்பத்தியாகிற நூலுக்கு வெளி மாநிலச் சந்தையைத்தான் நம்பி இருக்கும் நிலைமை இருக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலையை மாற்றியமைத்து பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்தோடு அரசியல் கலப்பு இல்லாது கைத்தறி வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட வேண்டுமென்ற கருத்தை இந்த அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது என்பதைக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பில் மாறுபட்ட கொள்கைகளைச் சொன்னார்கள். எது உண்மையான கொள்கை என்று புலப்படவில்லை. திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் 'உடனடியாக ஏராளமான விசைத்தறிகளைக் கொண்டு வர வேண்டும்; வெளியிலே என்ன விளைவு ஏற்பட்டாலும் பரவாயில்லை; அதுதான் நெசவாளர்களுக்கு வாழ்வைத் தரும்' என்று சொன்னார்கள். ஆனால், அவர் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் தலைவர்கள் வெளியே பேசும்போது 'விசைத்தறியைக்

[திரு. செ. மாதவன்]

[1972 மார்ச் 14]

கொண்டு வந்து கைத்தறி நெசவாளர்களைப் பட்டினி போட்டுச் சாகடிக்கப் பார்க்கிறது இந்த அரசு' என்று கூறுகிறார்கள். முன்பு திரு. பொன்னப்ப நாடார் தெளிவாக எடுத்துத் தெரிவித்தது போல், விசைத்தறிகளை நெசவாளர்களுக்குப் பாதகம் இல்லாத அளவுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கொண்டு வரவேண்டும். அதே சமயத்தில் அந்த நெசவாளர்களுக்கு அரசாங்கம் பாதுகாப்புக் கொடுக்க வேண்டும். தனி நபர்களை உற்சாகப்படுத்தாமல் அதற்கு மாறாக நெசவாளர்களுக்கு நேரடியாக உதவி செய்ய கூட்டுறவுச் சங்கங்களை வளர்க்க வேண்டுமென்பதுதான் நம்முடைய ஆசை.

இந்த அரசு, திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு நெசவாளர்களுக்காகப் பாடுபட வேண்டுமென்று வாதாடிய அரசு, எதுவுமே செய்யவில்லை என்று பாராவது சொல்லுவார்களேயானால் அதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. நெசவுத் தொழிலுக்காக ஒதுக்கப்படுகின்ற பணத்தை குறிப்பாகப் பார்த்தால் இதை உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

இரண்டாவது திட்டத்திலே இதற்காக 6½ கோடி ரூபாய் ஒதுக்கினார்கள். மூன்றாவது திட்டத்திலே 7½ கோடி ரூபாய் ஒதுக்கினார்கள். இந்த ஆட்சி வந்த பிறகு நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே 10 கோடி 60 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நெசவாளர்கள் புறக்கணிக்கப்படவில்லை என்பதற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு. இந்த ஆண்டு ஏன் குறைந்திருக்கிறது, இன்னும் கொஞ்சம் அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்ற கருத்து கூறப்பட்டது. 1966-67-ம் ஆண்டு இதற்காக ஒதுக்கப்பட்டது 183 லட்சம் ரூபாய். 1971-72-ல் 252 லட்சம் ரூபாய் நெசவாளர் வாழ்வுக்காக, நெசவுத் தொழிலுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற மாநிலங்களில் எப்படி இருக்கிறது என்பதை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இது எந்த அளவுக்கு அதிகம் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

1971-72-ல் நெசவாளர்களுக்காக மத்தியப் பிரதேசத்தில் ஒதுக்கப் பட்டிருப்பது 16½ லட்சம் ரூபாய்; மைசூரில் 12 லட்சம் ரூபாய்; குஜராத்தில் 5 லட்சம் ரூபாய்; ஆனால் தமிழ்நாட்டில் 252 லட்சம் ரூபாய். இதை எண்ணிப் பார்த்தால் நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் இந்தத் துறைக்கு ஏராளமாக உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கைத் தறிக்கு எவ்வளவு செலவழிக்க வேண்டுமென்று திட்டமிட்டு, கடந்த மூன்று ஆண்டு காலத்தில் எவ்வளவு செலவழிக்கப்பட்டது, இந்த ஆண்டு எவ்வளவு செலவழிக்கப்பட இருக்கிறது?

1972 மார்ச் 14]

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : அதைத்தான் இப்போது விளக்கிச் சொன்னேன், நான்காவது திட்டத்திலே 10 கோடி 60 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு இந்த ஆண்டு 234 லட்சம் ரூபாய் செலவழிக்க இருக்கிறோம் என்று மற்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டி மற்ற மாநிலங்களிலே எவ்வளவு குறைவாக ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டினேன்.

உற்பத்தி, விற்பனையை எடுத்துக்கொண்டாலும் கூட தமிழகத்தில் 1966-67-ல் கூட்டுறவுத் துறையில் 10½ கோடி ரூபாய் அளவுக்கு உற்பத்தி செய்து விற்பிறுக்கிறோம், தனியார் துறையிலே 48 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு உற்பத்தி செய்து விற்பிறுக்கிறோம். 1971-72-லே கூட்டுறவுத் துறையிலே 16½ கோடி ரூபாய் அளவுக்கும், தனியார் துறையிலே 100 கோடி ரூபாய் அளவுக்கும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு விற்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் 10 கோடி ரூபாய் 16½ கோடியாகவும், 48 கோடி ரூபாய் 100 கோடியாகவும் உயர்ந்திருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஆகவே, நிதிவசதி பூரணமாக இந்தத் துறைக்குச் செய்யவில்லை என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை.

இங்கு எடுத்துக் காட்டியது போல் தமிழ்நாட்டில் நெசவுத் தொழிலில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற துணிகளுக்கு எந்தெந்த நாடுகளில் மார்க்கெட் இருந்ததோ அந்த நாடுகளில் எல்லாம் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு அவர்களுடைய உற்பத்தி பெருகி நம்மோடு போட்டியிடும் நிலைமை வந்திருக்கிறது என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது.

கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற நல்ல எண்ணத்தில் விலையைக் குறைத்து விற்பதற்காக கூட்டுறவுத் துறையில் நாம் ரிபேட் கொடுக்கிறோம். 1966-67-ல் 64 லட்சம் ரூபாய் கொடுத்தோம்; 1971-72-ல் 130 லட்சம் ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறோம். அந்த அளவுக்கு இரண்டு மடங்குக்கு அதிகமாக நமது ஆட்சிக் காலத்தில் அதிகமாக உதவி செய்திருக்கிறோம் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தனியார் துறையிலுள்ள நெசவாளர்களுக்கு ஹாண்ட்லும் பினைஸ் கார்ப்பரேஷன் மூலம் கொடுக்கப்பட்ட உதவியை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் 1966-ல் கொடுத்தது ரூ. 78 லட்சம்; 1971-ம் ஆண்டு கொடுத்தது 1 கோடி 49 லட்சம் ரூபாய். நான்கு ஆண்டுக் காலத்தில் எந்த அளவுக்கு நம்மால் கைத்தறி துறைக்கு உதவி செய்ய முடிந்தது என்பதை எடுத்துக் காட்டத்தான் இவற்றைக் கூறினேன்.

இப்படி ஒவ்வொரு துறையிலும் நாம் எந்த அளவுக்கு முயற்சி எடுத்து வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகிறோம் என்பதற்கு இவை எடுத்துக்காட்டுகளாகும். இத்தனையும் உண்மை என்றாலும் இந்திய

[திரு. செ. மாதவன்]

[1972 மார்ச் 14]

நாட்டில், தமிழகத்தில் வளர்ச்சியில் சுணக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, எதிர்பார்த்த அளவுக்கு வேகமான வளர்ச்சியைக் காண முடியவில்லை, இதற்கு என்ன காரணம் என்று ஆராய்ந்து பரிகாரம் காண வேண்டுமென்ற கருத்தை முழு மனதோடு ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன்.

பொருளாதாரக் கொள்கையில் திட்டமான கொள்கைகளை வளர்க்க வேண்டும். அரசின் மாறுபட்ட கொள்கைகள் அரசியல் கட்சிகள் முரண்பட்ட பொருளாதாரக் கொள்கைகள் மூலம் நிலையற்ற பொருளாதாரக் கொள்கை திச்சயமாக தொழில் வளர்ச்சிக்குக் குந்தகம் ஏற்படுத்தும். யாருக்கும் ஐயம் இருக்க வேண்டாம். Uncertainty in economic policy இருக்கக்கூடாது என்பதை நாம் அனைவரும் சேர்ந்து வலியுறுத்த வேண்டும்.

பொதுவாக மத்திய அரசின் தொழில் கொள்கை, மத்திய அரசாங்கத்தின் லைசென்ஸ் வழங்கும் கொள்கைகள்தான் காரணம். மத்திய அரசாங்கம் வெளி நாட்டுத் தொடர்பு கொண்டு வெளிநாட்டு தொழில் துட்ப உதவியை, பொரு ளதவியை, தொழில் வளர்ச்சிக்காக எந்த அளவு பெற முடிகிறதோ, மூலப் பொருளை எந்த அளவுக்கு தொழிற்சாலைக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கிறார்களோ அதைப் பொறுத்துத்தான் நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சி வேகமாகச் செல்ல முடியும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இவ்வளவு வசதிகளையும் செய்து கொடுத்து விட்டு—இன்ஸ்பரா ஸ்ட்ரக்சர்—தொழில் வளருவதற்கான சூழ்நிலையை உருவாக்கிவிட்டு, தொழில்கள் ஏராளமாகத் தொடங்கப்பட்டு லாபத்தோடு நடைபெற்று தொழிலாளர்களுக்கு, பல கோடி தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கொடுக்கும் நிலைமை வரவேண்டுமென்றால் அரசாங்கத்தினுடைய—மாநில அரசாங்கமானாலும் சரி, மத்திய அரசாங்கமானாலும் சரி—வரி விதிப்புக் கொள்கையை நிலையான கொள்கையாக, தொழில் வளர்ச்சிக்கு ஊக்கம் தரும் கொள்கையாக அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதையும் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மூலப்பொருள் வளத்தை மட்டும் வைத்துப் பார்த்தால் தமிழ்நாட்டில்தான் அயர்ன் அண்டு ஸ்டீல் தொழில்கள் ஏராளமாக இருக்கிறது. ஜப்பான் நாட்டு நிபுணர்களே தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து ஆராய்ந்து ஒரு அறிக்கையை இந்திய நாட்டுத் துதுவரிடத்தில் ஜப்பான் நாட்டில் ஒப்படைத்தார். அந்த அறிக்கையை என்னிடத்தில் தந்தார்கள். நான் அதைப் படித்துப் பார்த்தேன். ஜப்பான் நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சியைப் போல், வேறு எந்த நாட்டிலாவது அதிகமாக ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றால் இந்திய நாட்டில், குறிப்பாக தமிழ்நாட்டில்தான் அதற்கான சூழ்நிலை இருக்கிறது என்று கூறியிருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் ஆற்றல் படைத்த தொழிலாளர்கள் 'ஸ்கில்டு லேபர்' ஏராளமாக இருக்கிறார்கள் என்றும், ஜப்பான் அரசு அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் யோசனை கூறியிருக்கிறார்கள். ஆற்றல் படைத்தவர்கள் ஏராளமாக இருந்தும்,

1972 மார்ச் 14]

[திரு. செ. மாதவன்]

தொழிற்சாலைகள் ஏராளமாக இருந்தும் ஃபுல் கபாசிடி என்ற அளவுக்கு முழுமையாக நம்முடைய உற்பத்தியைப் பெருக்க முடிகிறதா என்றால் இல்லை. அதற்கான காரணம் என்ன என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்ப்பது நியாயமாகும்.

உதாரணத்திற்குச் சொல்லுகிறேன். அயர்ன் அண்டு ஸ்டீல், நம்முடைய தொழிற்சாலைகளுக்குத் தேவையான மூலப்பொருள் 1968-69-க்கு 1,15,000 டன்; நமக்கு மத்திய அரசாங்கம் கொடுத்தது 3,136 டன். 1971-72-ல் தேவையானது 2,10,000 டன்; மத்திய அரசு கொடுத்தது 37,754 டன். அதேபோல் 'ஈசி கரோடு' அலுமினியத்தின் தேவை 1969-70-ல் 3,483 டன்; மத்திய அரசு கொடுத்தது 1,072 டன். கமர்ஷியல் கரோடு அலுமினியத்தின் தேவை 8,674 டன்; மத்திய அரசு கொடுத்தது 741 டன் (Zinc) தேவை 1969-70-ல் 4,899 டன்; அவர்கள் கொடுத்தது 480 டன். 1971-72-ல் அவர்கள் கொடுத்தது 195 டன்.

ஃபாரபின் வாக்ஸ் நமக்குத் தேவை ஐயாயிரம் டன். அவர்கள் கொடுத்திருப்பது 2,200 டன். மாச் வாக்ஸ் தேவை 3,000 டன். கொடுத்திருப்பது இரண்டாயிரத்திச் சொச்சம். மட்டன் டாலோ, தேவை 5,000 டன், கொடுத்திருப்பது 1,445 டன். மத்திய அரசு மூலப்பொருள்களை வழங்கும் கொள்கையில், அல்லது பெற்றுத் தரும் கொள்கையில் எந்தளவிற்கு தவறான கொள்கை பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது என்பதற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

நம் அரசு ஒரு யோசனை சொல்லியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் தொடங்குகின்ற அல்லது நடைபெறுகிற தொழிற்சாலைகளுக்கு தேவையான மூலப் பொருள்களைக் குறித்து மாநில அரசும் மத்திய அரசும் சேர்ந்து ஒரு அஸெஸ்மெண்ட் செய்து எவ்வளவு தேவை என்று கணக்கிட்டு அந்தத் தேவை முழுவதையும் மத்திய அரசு மாநில அரசிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். மாநில அரசு அந்தத் தொழிற்சாலைகளுக்குப் பகிர்ந்து தரவேண்டும். இந்தக் கொள்கையினை தமிழ்நாடு மத்திய அரசிடம் வற்புறுத்தி வருகிறது. அப்படிக் கொடுத்தால் நிச்சயமாகத் தெரிந்துவிடும், ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் தேவையையும் பூர்த்தி செய்ய முடிகிறதா என்பது. சில முதலாளிகள் தைரியமாகச் சொல்கிறார்கள். நீங்கள் சட்டப்படித் தரவிட்டாலும் நாங்கள் வேறு முறையில் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று. இப்படிச் சொல்லக் கூடிய சூழ்நிலையை மாற்றியமைக்க வேண்டும். இதில் மத்திய அரசின் பொறுப்பை அடிக்கடி வலியுறுத்தி வருகிறோம்.

DR. H. V. HANDE: Has our Minister discussed, with the Central Minister and found out how much is required for all the States? For I am afraid they do not have enough raw materials. How much of it is allotted, what per cent of the stock is available?

[1972 மார்ச் 14]

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : இருக்கக்கூடிய தொழில்களுக்கு, புதிதாகத் தொடங்கக்கூடிய தொழில்களுக்கு மூலப்பொருள்கள் இல்லாததன் காரணமாக எந்தளவிற்கு முடக்கம் ஏற்படுகிறது என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறினேன். தனிப்பட்ட முதலாளிகள் எங்கேயோ ஒரு இடத்திற்குச் சென்று, கல்கத்தாவிற்குச் சென்று அங்குள்ள ஜாயின்ட் ப்ளான்ட் கமிட்டியைச் சந்தித்து எங்களுக்கு இவ்வளவு வேண்டும் என்று கேட்டுப் பெறுவது என்ற முறை நீடிக்கப்படுமானால் இந்தக் கேள்விற்கு பதில் சொல்ல முடியாது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் எவ்வளவு எவ்வளவு தேவை என்று பார்த்து அதைக் கொடுப்பதற்கு மத்திய அரசு தயாராயிருக்கிறதா? இல்லை என்ற பதிலைத்தான் தரவேண்டியிருக்கிறது. ஆக, மத்திய அரசின் கொள்கை மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும். இந்திய நாட்டில் உள்ள இரும்புத் தொழிற்சாலைகளுக்கான, அவற்றிற்குத் தேவையான இரும்புக் கனி ஏராளமாகக் கிடைக்கிறது. இரும்புக் கனியை ஏற்றுமதியும் செய்கிறோம். ஆனால் Steel products கிடைக்கவில்லை. ஆகவே மத்திய அரசின் கொள்கை மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். உருக்குத் தொழிற்சாலைகளின் உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும். அவற்றிற்கு வேண்டிய இரும்புக் கனி நம்மிடம் இருக்கிறது. ஏராளமான தொழிற்சாலைகளைத் துவங்குவதற்கான வகையில் மூலப்பொருள்கள் கிடைக்கும்படிச் செய்ய வேண்டும். தொழிற்சாலைகளைப் பெருக்கிடும் வாய்ப்பை உருவாக்கித் தர வேண்டும் என்று நாம் அடிக்கடி மத்திய அரசை வலியுறுத்தி வருகிறோம்.

மத்திய அரசு இன்றைய தினம் சேலம் உருக்காலையை நமக்குத் தந்திருக்கிறார்கள். அதற்கு ரூ. 300 கோடிக்கு மேல் தேவை என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். எலதாமதம் கூடாது என்பதில் யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. அதே சமயத்தில் மத்திய அரசு சார்பில் சில கருத்துக்கள் வெளியிடப்பட்டதுதான் இப்படிப்பட்ட பிரசாரத்திற்கும் வாதத்திற்கும் இடமளிக்கிறது. 24,000 ஏக்கருக்கு மேல் நிலம் எடுத்துக்கொடுத்து—அந்த மாவட்டத்தைச் சார்ந்தவர்கள் சட்டத்தைக்கூட பார்க்காமல் நாங்களாகவே முன்வந்து தருகிறோம், ஒப்படைக்கிறோம் நிலத்தை என்று ஒப்படைத்துவிட்ட பிறகு கூட நிலமே இல்லை, ஒரு சென்ட் நிலம் கூட இல்லை என்று சொல்லும் நிலை இருக்குமானால் அது தவறான கருத்தை தமிழகத்தில் பரப்பும். அதேசமயத்தில் சேலம் உருக்காலைத் திட்டம் லாபத்தில் நடைபெறுவதற்கு என்னென்ன முறைகளைக் கையாளவேண்டும் என்பதில் மத்திய அரசு கவனத்தோடு பரிசீலித்து நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கிறது என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதற்காக மத்திய அரசுக்கு நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். தமிழ்நாட்டில் மட்டுமல்ல, இந்திய நாட்டிலே கடந்த பல ஆண்டுகளாக ஏராளமான பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கக்கூடிய

1972 மார்ச் 14]

[திரு. செ. மாதவன்]

வகையில் தொழில் திட்டங்கள் உருவாக்கப்படவில்லை. தமிழ்நாட்டிற்கும் தரப்படவில்லை என்ற குறையை, குற்றச்சாட்டு என்று கூடச் சொல்லலாம், சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தமிழ்நாட்டில் ஒரு சிறிய கார் ஆலை வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி வருகிறோம். வேறு மாநிலங்களில் உற்பத்தி செய்யப்படும் கார்களைத்தான் நாம் வாங்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. அதை மாற்றியமைத்து இங்கேயே கார் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய ஒரு தொழிற்சாலை வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி வருகிறோம்.

இங்கு ஏராளமான ஸ்பேர் பார்ட்ஸ் கார்களுக்கும் பஸ்களுக்கும் வேண்டிய ஸ்பேர் பார்ட்ஸ் உற்பத்தி செய்வதில் ஆற்றல் படைத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, ஒரு சிறிய கார் ஆலை தமிழகத்திற்கு தரவேண்டுமென்று வலியுறுத்துகிறோம். இப்போது தனியார் ஒருவருக்கு கார் ஆலையைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படிக் கொடுத்துவிட்டு தேவையான தொழில் துட்ப உதவியைத் தர மாட்டோம் அல்லது அப்படித் தருவதில் காலதாமதம் செய்வோம் என்ற நிலை இருந்தால், அதற்குத் தேவையான அன்னியச் செலாவணி ஒதுக்குவதில் காலதாமதம் செய்வோம் அல்லது குறைத்துத் தருவோம் என்ற நிலை இருந்தால் தொழில் வளர்ச்சிக்கு ஊக்கம் தராத ஒரு சூழ்நிலையைத்தான் அது உருவாக்கும்.

தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் நல்லமுறையில் தொழில் வளர்ச்சி காணவேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய ஆசை. தூத்துக்குடியில், தமிழ்நாட்டின் தென்முனையில் அங்குள்ள உப்பின் அடிப்படையில், அங்குள்ள துறைமுகத்தின் அடிப்படையில் பெரிய Industrial காம்ப்ளெக்ஸ் உருவாகும் வாய்ப்பிருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய முயற்சி எடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

கிழக்குக் கடற்கரையோரத்தில் கடல் வளத்தை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு ஏராளமான தொழில்கள் வளரவேண்டும் என்று அதற்கான முயற்சிகளை எடுத்துவருகிறோம்.

14 லெட்டர்ஸ் ஆப் இன்டென்ட் பெற்றிருக்கிறோம் என்று சொன்னேன்.

மணலியில் பெட்ரோ கெமிக்கல் காம்ப்ளக்ஸ் வர வேண்டும். அதற்கு ரூ. 80 கோடி அளவிற்கு திட்டமிட்டு முயற்சியும் எடுத்து வருகிறோம். அது வெற்றி பெறும் என்ற நம்பிக்கையும் எனக்கு இருக்கிறது. புதிதாக எந்த எந்தத் தொழில்கள் தொடங்க முடியும் என்ற ஆராய்ச்சியும் தமிழ்நாட்டு சார்பில் உருவாக்கப்பட்டு, 176 கோடி ரூபாய் அளவில், அதற்கான திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டு மத்திய அரசுக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். அதில் ஒன்று இந்த பெட்ரோ கெமிக்கல் காம்ப்ளக்ஸ். இது வருமானால் நிச்சயமாக தமிழ்நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சிக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும்.

[திரு. செ. மாதவன்]

[1972 மார்ச் 14]

இரசாயனத் தொழில்களைப் பெருக்குவதற்கு தமிழ்நாட்டில் நல்ல வாய்ப்பிருக்கிறது. அவைகளைப் பற்றி எல்லாம் வலியுறுத்தி வருகிறோம். பெட்ரோ கெமிக்கல் கார்ப்பரேஷன் போன்றவைகளில் மத்திய அரசு விரைவில் முடிவு எடுத்து அறிவிக்குமானால் தொழில் வளத்தை இங்கு நம் மாநிலத்தில் நல்ல முறையில் பெருக்குவதற்கு உதவியாக இருக்கும். தமிழ்நாடு கடந்த நான்கைந்து ஆண்டுகளாக நல்லமுறையில் தொழில் வளர்ச்சி அடைந்து இன்னும் சில ஆண்டுகளில் பன்மடங்கு தொழில் வளர்ச்சி பெருகி, வேலையில்லாத திண்டாட்டம் போக்கப்பட்டு தனி மனிதனின் வாழ்க்கைத்தரம் உயருவதற்கும் இந்த அரசு முழு முயற்சியையும் எடுக்கும் என்ற உறுதியைத் தந்து தொழில் வளர்ச்சி பெருக வேண்டும் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லாத காரணத்தினால் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வெட்டுத் தீர்மானங்களை எல்லாம் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையைத் தெரிவித்து முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : சிறைச்சாலைகள் பற்றி . . .

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தொழில் வளர்ச்சி பற்றி உறுப்பினர்கள் அதிக ஆவலோடு இருப்பார்கள் என்று விவரமாகச் சொன்னேன். சிறைச்சாலைகளில் அதிக வசதிகள் செய்து கொடுக்கவேண்டும், சிறையில் உள்ளவர்களுக்கு நல்லதொரு சூழ்நிலை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. ஆனால், வெளியிலே இருப்பதுபோல் உள்ளேயும் நடக்கவேண்டும் என்பது ஏற்புடையதல்ல. இப்போது உறுப்பினர்கள், கட்சி வேறுபாடு இல்லாமல் அவர்கள் எல்லாச் சிறைச்சாலைகளுக்கும் சென்று வா அனுமதி அரசாங்கத்தின் சார்பில் பொதுவாக ஒரு உத்தரவு போடப்பட்டிருக்கிறது.

சரியான முறையில் உணவு வழங்க வேண்டுமென்று பரிட்சார்த்தமான திட்டம் ஒன்று சென்னையில் செயல்பட்டு வருகிறது. கோதுமை, சோளம், கேப்பை இவை கூடவே கூடாது என்று சொல்வது சரியல்ல. மாண்புமிகு நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் அதைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கொடுப்பதை நல்லமுறையில் தயார் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்ற திட்டத்தை சென்னை சிறைச்சாலையில் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இட்லி சுட்டுக் கொடுக்கிறோம். கோதுமை உப்புமா செய்து கொடுக்கிறோம். நாங்கள் சிறைச்சாலைகளில் இருந்தபோது ஒன்றும் இப்படிக் கொடுக்கவில்லை. இரும்புப் பாத்திரங்களுக்குப் பதில்—இரும்புப் பாத்திரங்களில் தயார் செய்தால் நாற்றம் வருகிறது என்பதை சிறைக்குச் சென்றவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள், நாங்களும் அனுபவித்தோம்—இப்போது அலுமினியப் பாத்திரம் கொடுத்து

1972 மார்ச் 14]

[திரு. செ. மாதவன்]

தயாரிக்கிற முறையில் மாற்றியமைத்திருக்கிறோம். நல்ல உணவு கிடைக்க வாய்ப்பு உள்ளது. குல்லாய் வைக்க மாட்டேன் என்று சொன்னதற்காக சேலம் சிறைச்சாலையில் இருபது பேர்கள் சுடப்பட்டார்கள். நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்ததற்குப் பிறகு குல்லாய் வேண்டாம்—மற்றவர்களுக்கு நீங்கள் போடாவிட்டால்—போடவேண்டாம் என்று உத்தரவு போட்டு இருக்கிறோம்.

நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்த பின்பு ஆயுள் தண்டனை பெற்றவர்களுக்கு அடிக்கடி பரோல் கொடுக்கலாம் என்று உத்தரவு போட்டு இருக்கிறோம். அவர்கள் பரோல் கேட்டால், ஒரு கைதி இரண்டாண்டு காலம் தொடர்ந்து சிறையில் நல்லவிதத்தில் நடந்திருந்தால், அமைச்சருக்குக் கூட அனுப்பாமல், அதிகாரிகளே விழுமுறை கொடுத்து, பரோல் கொடுத்து அனுப்பலாம் என்று சொல்லி உத்தரவிட்டிருக்கிறோம். 5 ஆண்டுகளுக்கு மேல் அவசியம் ஏற்பட்டால் இரண்டு ஆண்டுக்கு ஒரு முறை வெளியே சென்று வர அனுமதி வழங்கலாம் என்று இருக்கிறது. இவைகளையெல்லாம் செய்து விட்ட பின்னாலும், இந்த அரசாங்கம் ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று சொன்னால் அதை ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை.

நீதி நிர்வாகத்தைப் பொறுத்தவரையில் மற்ற மாநிலத்தை விட தமிழ்நாடு உயர்ந்த நிலையில் இருக்கிறது. நிச்சயமாக நீதி நிர்வாகம் சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டுமென்பதில் ஆட்சேபணையில்லை. அரசையும், நீதித் துறையையும் இரண்டாகப் பிரித்து, அரசு கொள்கைகளை வகுத்து சட்டங்களை இயற்றி, அந்தக் கொள்கைகளில் எங்கேயாவது தவறு நடந்தால் அதை சுட்டிக்காட்டுவதற்கும், மக்களுக்கு நீதி வழங்குவதற்கும் சிறப்பான பாதுகாப்பாகத்தான் ஜனநாயக அமைப்பில் நீதிமன்றங்கள் இயங்கி வருகின்றன. அதிலே தமிழ்நாடு உயர்நிலை பெற்று இருக்கிறது என்பது பாராட்டுதற்குரிய ஒன்றாகும். நீதி நிர்வாகத்தில் அரசு மிகுந்த கவனம் செலுத்தி வருகிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு, இந்த இரண்டு மானியக் கோரிக்கைகள் மீது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் கொடுத்துள்ள வெட்டுத் தீர்மானங்களை திரும்பப் பெறவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI: Sir, I would like to know whether certified schools will be transferred from the Police Department to the Social Welfare Department?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: கமிஷனர் ஆப் போலீஸ் நிர்வாகத்தில் செயல்படுகிறது. ஆனால் அந்தப் பள்ளியின் நிர்வாகம் போலீஸிடத்தில் இல்லை. என்றாலும், குற்றவாளிகளாக எண்ணப்படுபவர்கள் அங்கே இருப்பதாலே

[1972 மார்ச் 14]

கமிஷனர் ஆப் போலீஸ் நிர்வாகத்தில் இருக்குமேயானால் நன்றாக இருக்கும் என்று கருதுகிறோம். அதை வேண்டுமானால் மாற்றுவதற்கு அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஆட்சேபணை இல்லை.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : வரதராஜன் கமிட்டி ரிப்போர்ட் மூன்று மாதத்திற்குள் வெளியிட வேண்டுமென்பதற்காக ஒரு வெட்டுத் தீர்மானம் கூட கொடுத்திருக்கிறோம். அதுபற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை. இன்னொரு விஷயத்தையும் கூற விரும்புகிறேன். மாணவர்கள், தொழிலாளிகள் ஆகியோர் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டு சிறைக்குச் செல்லக்கூடிய நேரத்தில் அவர்களுக்கு தனியான ஒரு வகுப்பு—(குறுக்கீடு—ஏ, பி வகுப்பு கொடுக்கலாம்) நான் அப்படிக்கூடச் சொல்லவில்லை—அவர்களை தனிப்பகுதியாக வைப்பதற்கு அரசாங்கம் ஏதாவது ஆலோசனை செய்யுமா? அப்படி ஏதாவது உத்தேசம் உண்டா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : சட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் பொலிஷ் கல் ப்ரிசினர்ஸ் என்று சொன்னாலும், கைதி என்று சொன்னாலும் வேறுபாடு கிடையாது. சிறைத்துறை அதிகாரிகள் எல்லோரையும் நன்றாக மதிப்பார்கள். அரசியல் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் அவர்களுடைய கொள்கைக்காக போராடி சிறைக்குச் சென்றால் அவர்களுக்கு நல்ல மதிப்பு கொடுப்பார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல வசதிகள் செய்து தரவேண்டுமென்று கொள்கை அளவில் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறோம். எங்களுடைய பாக்கியம் இந்த ஆட்சி ஏற்பட்டதற்குப் பின்னாலே அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பம் எதிர்க்கட்சிகளுக்கு கொடுக்க விரும்பவில்லை.

நீதிபதி வரதராசன் குழு மாநிலம் முழுவதும் சுற்றி அவர்கள் கருத்தறிந்து சொல்லவேண்டும். அவருடைய கருத்தையும் அறிந்து, அரசாங்கம் அந்தக் கருத்தையும் ஆராய்ந்து பின்னாலே, அது பற்றி முடிவு எடுக்கலாம். அவசரப் பட்டு முடிவு எடுத்தால் தவறு ஏற்பட்டு விடும்.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : ரப்பர் தொழிற்சாலை இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் கூட்டுத்துறையில் தொடங்க இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அதை கூட்டுத் துறையில் நடத்த லைசென்சு பெற்று இருப்பவர் அவருக்குச் சொந்தமாக மலேசியாவில் உள்ள ரப்பர் தோட்டத்திலிருந்து ரப்பர் கொண்டு வந்து தொழில் நடத்தப்போவதாகச் சொன்னார்கள். நமது அரசுத்துறையில் ஏறத்தாழ 15,000 ஏக்கர் ரப்பர் உற்பத்தி கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் இருக்கிறது. அதோடு தனியார் துறையிலும் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். இப்போது இங்கே உற்பத்தி யாகும் ரப்பருக்கே மார்க்கெட் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில்

1972 மார்ச் 14]

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

வெளிநாட்டிலிருந்து ரப்பர் கொண்டு வந்து இங்கே தொழிற்சாலை ஆரம்பித்தால் இங்கேயுள்ள ரப்பர் உற்பத்தித் தொழில் பாதிக்கப்படும். ஆகவே, இதை மனதில் கொண்டு அரசு ஆலோசிக்குமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : முன்னாலேயே விளக்கியிருக்கிறேன். அது சரியாகச் சொல்லவில்லை என்று என்னைப் பொறுத்தவரையில் கருதுகிறேன். வெளிநாட்டுச் செலாவணி கொண்டு வருகிற காரணத்தாலே, ரப்பர் வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யவேண்டுமென்ற கொள்கையை இந்திய அரசு ஏற்குமானால், ரப்பர் இங்கே தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டால் அதை வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யலாம் என்ற எண்ணத்தில், மத்திய அரசு அதற்கு அனுமதி வழங்கியிருக்கிறது. இதை நாம் சொல்லவில்லை. மத்திய அரசாங்கம்தான் சொல்லியிருக்கிறது. அவர்களுடைய கொள்கைப்படி நம்முடைய நாட்டில் உற்பத்தியாகும் ரப்பருக்கு முதலிடம் கொடுத்து, வெளிநாட்டிலிருந்து ரப்பரை இறக்குமதி செய்வதற்கு அப்புறம்தான் அனுமதி அளிப்பார்கள். இதை மத்திய அரசு தான் பரிசீலிக்கவேண்டும். இதிலே, நம்முடைய அரசாங்கம் எந்தத் தவறும் செய்யவில்லை.

திரு. எம். கரேந்திரன் : ஜாயின்ட் செக்டாரிலே நம் அரசாங்கம் பணம் போடுவதால் அதிலே வரும் லாபம் அரசாங்கத்திற்கு வரும் என்று சொன்னார்கள். லாப நோக்கத்தோடு அந்தப் பணம் போடுவதில்லை என்று சொன்னேன். லாபநோக்கத்தோடு போடவேண்டுமானால் பாங்கியில் போட்டால் வட்டி கிடைக்கும். கூடுதல் லாபம் வரும் என்ற கணக்கில் அந்தப் பிரச்சனையைப் பார்க்கக்கூடாது. வேறுமாதிரியாகப் பார்க்க வேண்டுமென்பதை அமைச்சர் அவர்கள் உணர்வார்களா?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : லாபம் இல்லாது தொழில் நடத்த வேண்டுமென்ற கொள்கையை நான் ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. லாபம் வா வேண்டும். அப்போதுதான் மக்களுக்கு நாம் அதைக்கொண்டு நல்லவற்றை செய்ய முடியும். தனியார்களுக்குக் கடன் கொடுப்பதால் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் லாபம் அரசுக்கு வருவதில்லை. இப்போது நாம் இப்படி பணம் போடுவதால், நமக்கு அதிலே அதிகாரம் இருக்கிறது. வருகிற லாபத்தில் பங்கும் இருக்கிறது. இந்த அரசின் இந்தக் கொள்கை மிகச் சிறந்த கொள்கை என்று நாங்கள் கருதுகிறோம்.

THIRU B. VENKATASWAMY : Sir, about the assignment of lands to the mulberry cultivators, the Hon. Minister has not stated anything in his reply.

[1973 மார்ச் 14]

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : நம்முடைய சட்டமன்ற உறுப்பினர் வட்டாரத்திலுள்ள மக்கள் கருதினால் எங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. இப்போது மல்பரி கல்டிவேஷன் என்று சொல்லி பயிரிடுகிறவர்களுக்கே சொந்தமாக கிளிட்டால் அப்பறம் கண்டிரோல் இல்லாமல் போய் விடுகிறது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : விவாதம் முடிவுற்றது. இப்போது மாணியக்கோரிக்கைகள் மீது வாக்கெடுப்பு நடைபெறும்.

நிதிக் கோரிக்கை எண் 20-க்கு திரு. கே. எஸ். கோதண்டராமையா, டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே, திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி, திரு. என். மருதாசலம் ஆகியோர் கொடுத்திருந்த வெட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியோடு திரும்பப்பெறப்பட்டன.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி :

“கோரிக்கை எண் 20—தொழில்கள் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 3,90,87,600-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்படவேண்டும்.”

நிதிக் கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு, கோரிய தொகை வழங்கப்பட்டது.

நிதிக் கோரிக்கை எண் 40-க்கு திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் அவர்கள் கொடுத்திருந்த வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியோடு திரும்பப்பெறப்பட்டது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி :

“கோரிக்கை எண் 40—தொழில் வளர்ச்சிக்கான மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 15,02,78,700-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்படவேண்டும்”.

நிதிக் கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு, கோரிய தொகை வழங்கப்பட்டது.

நிதிக் கோரிக்கை எண் 10-க்கு டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே, திரு. ஜே. ஜேம்ஸ், திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி ஆகியோர் கொடுத்திருந்த வெட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியோடு திரும்பப்பெறப்பட்டன.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவையின் முன்னுள்ள கேள்வி :

“கோரிக்கை எண் 10—நீதி நிர்வாகம் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 3,07,43,100-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்படவேண்டும்.”

1972 மார்ச் 14]

[பேரவைத் துணைத் தலைவர்]

நிதிக் கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு, கோரிய தொகை வழங்கப்பட்டது.

நிதிக் கோரிக்கை எண் 11-க்கு திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி, டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே, திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் ஆகியோர் கொடுத்திருந்த வெட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியோடு திருமப்பெறப்பட்டன.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: பேரவையின் முன்னுள்ள கேள்வி:

“கோரிக்கை எண் 11—சிறைச்சாலைகள் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 2,60,82,700-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்படவேண்டும்”.

நிதிக் கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு, கோரிய தொகை வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: பேரவையின் இன்றைய அலுவல்கள் இன்று இந்த அளவில் முடிவுற்று பேரவை நாளை காலை 9 மணிக்கு மீண்டும் கூடும். வணக்கம்.

பின்னர் பேரவை ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

8. பேரவையின் முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders

62. Notification issued with G.O. Ms. No. 2460, Rural Development and Local Administration, dated the 8th November 1971, in regard to inclusion of certain survey numbers of Kandiyankuppam revenue village within the Municipal limits of Vridhachalam. [Laid on the Table of the House under section 304 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920).]

B. Reports, Notifications and Other Papers.

@ 64. Policy Note on Demands under Land Revenue (English and Tamil).

@ 65. Speech by Hon. Thiru P. U. SHANMUGAM, Minister for Food and Revenue on Demand No. 46—Capital Outlay on Schemes of Government Trading (Food) (English and Tamil).